

**ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ**

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΚΑΙΝΗ
ΔΙΑΘΗΚΗ

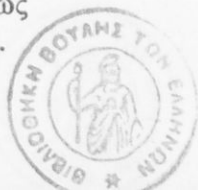
002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
256

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1981

ΟΡΗΚΕΥΤΙΚΑ Δ/Δ 92.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Με απόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὰ δι-
δακτικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυ-
κείου τυπώνονται ἀπὸ τὸν Ὄργανισμό Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Με έγκριση της Ελληνικής Κυβέρνησης, τα δε
δικαιώματα των Ελλήνων των οποίων τα
δικαιώματα έχουν επηρεαστεί από την
απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης

ΣΤ

89

ΣΧ Β

ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, Βαβυλωνική

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΝΗΔΙΑΣΗΝ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

1. Γέννηση και Εισαγωγή της Θεολογίας

Η ανακάλυψη του Μανθίου, το 1844, οδήγησε στην ανακάλυψη του αρχαιολογικού κειμένου, όπως και της Βίβλου, στην οποία είναι γραμμένη η ιστορία της Κρήτης. Ο Βίβλος περιλαμβάνει τις ιστορίες - θρύλους που περιλαμβάνονται στην Καινή Διαθήκη, με τον σκοπό να τα κάνει πιο εύκολα κατανοητά από την ομάδα.

Με τη μελέτη αυτή είναι δυνατόν να γίνει η ιστορία της Κρήτης πιο κατανοητή και ελκυστική, ενώ και η Βίβλος γίνεται πιο εύκολα κατανοητή και ελκυστική.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΘΗΝΑ 1981

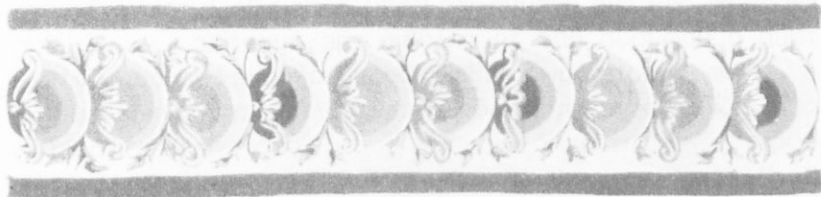
002
KAE
ET2A
256

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΚΛΙΝΗ ΔΕΛΦΙΚΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ
Οργ. Έκδ. Βελτιών
Λύς. Αριθ. Είσαγ. *2446* Έτος *1981*

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α΄ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

1. Γέννηση καί Εισόδια τῆς Θεοτόκου

α) **Αναμένοντας τό Μεσσία.** Οἱ Πρωτόπλαστοι, μετά τό «προπατορικό ἀμάρτημα», ἔχασαν τήν ἄμεση ἐπαφή τους μέ τό Θεό, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός, ὡς δίκαιος, τοῦς τιμώρησε. Ὡς πατέρας ὅμως ἀπάλυνε τόν πόνο τους. Τοῦς ὑποσχέθηκε – θυμᾶστε τό «Πρωτευαγγέλιο»; – πώς κάποτε, ἀπό μία ἀπόγονο τῆς Εὐας, θά γεννηθεῖ Αὐτός, πού θά συντρίψει τόν πονηρό καί τά ἔργα του καί θά λυτρώσει τόν κόσμο ἀπό τήν ἁμαρτία.

Μέ τή μεγάλη αὐτή ἐλπίδα γαλουχοῦσαν τό λαό τοῦ Ἰσραήλ οἱ Πατριάρχες καί οἱ Προφῆτες. Ἔτσι ὅλη ἡ «Ἱερά Ἱστορία» μοιάζει μέ πορεία πού πάει νά συναντήσῃ τή Θεοτόκο, τή γυναίκα πού θά γίνῃ σκάλα γιά νά κατέβῃ ὁ Θεός στή γῆ.

Τά χρόνια περνοῦσαν... Οἱ ἔθνικες περιπετείες καί οἱ συμφορές τῶν Ἰσραηλιτῶν μεγάλωναν. Μεγάλωνε ὅμως καί ἡ λαχτάρα τους γιά τόν ἐρχομό τοῦ Λυτρωτῆ, τοῦ Μεσσία, ὅπως τόν ἔλεγαν. Καί τόν περιμεναν πιά σάν ἓνα πανίσχυρο βασιλιά, πού θά τοῦς ἐλευθέρωνε ἀπό τή σκλαβιά τῶν Ρωμαί-

ων. Ὅχι σάν ἓνα πνευματικό βασιλιά, πού θά λύτρωνε ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀπό τή σκλαβιά τῆς ἀμαρτίας.

Ὅπως ἴσως ἔβλεπε τήν ἐλπίδα πώς ἴσως αὐτή νά γινόταν ὁ ἅγιος ναός, στόν ὁποῖο θά κατοικήσει ὁ Σωτήρας.

β) Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου. Μέ τήν ἴδια προσμονή ζοῦσε, κοντά στήν ἅγια πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ, ἓνα ἐνάρετο ζευγάρι, ἐδῶ καί δυό χιλιάδες χρόνια περίπου. Ἦταν ὁ Ἰωάκειμ, πού καταγόταν ἀπό τό Δαβίδ, καί ἡ Ἄννα, πού καταγόταν ἀπό ἱερατική γενιά.

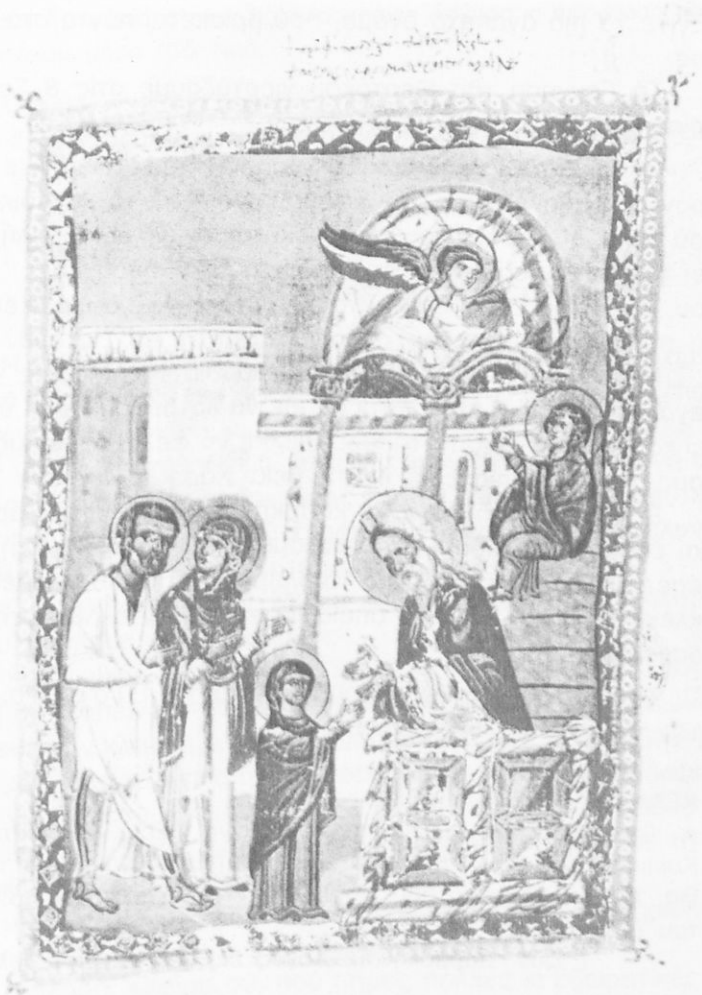
Σάν τούς ἄλλους Ἰσραηλίτες κι αὐτοί περίμεναν ἓνα παιδί, πού θά τοὺς ἀπάλασσε ἀπό τήν ντροπή τῆς ἀτεκνίας. Ἦταν δέ τότε ἡ ἀτεκνία μεγάλη ντροπή γιατί σήμαινε πώς ὁ Θεός δέν τοὺς θεωροῦσε ἀξιους ν' ἀποκτήσουν παιδιά. Τά παιδιά τά θεωροῦσαν ὡς «δῶρο τοῦ Θεοῦ». Ἐξάλλου, χωρίς παιδί, πώς νά ἐλπίζουν πώς ἀπό τή γενιά τους ἴσως νά γεννηθεῖ κι ὁ Μεσσίας;

Μέρα καί νύχτα λοιπόν παρακαλοῦσαν τό Θεό νά τοὺς χαρίσει ἓνα παιδί. Ἡ Ἄννα προσευχήθηκε στό Θεό νά τήν ἀξιώσει νά γίνει μητέρα κι ἔταξε ν' ἀφιερῶσει τό παιδί της σ' Αὐτόν.

Εἶχαν γεράσει καί ποτέ δέν ἔχασαν τήν ἐλπίδα τους στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός, πού ἔκρινε ὅτι ἦρθε τό «πλήρωμα τοῦ χρόνου» νά στείλει τόν Υἱό του στή γῆ, ἄκουσε τίς προσευχές τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων. Τούς ἔδωσε μιά κόρη, πού «ὅμοιά της οὔτε εἶχε γεννηθεῖ ποτέ στόν κόσμον, οὔτε θά γεννιόταν κατόπι».

Τήν ὀνόμασαν **Μαρία**, πού σημαίνει: δῶρο, ἐλπίδα, κυρία, ὡραία.

Ἡ Μαρία ἔφερε τή χαρά στοὺς γονεῖς της, ἀλλά καί σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ἦταν ἡ πιό ἅγια γυναίκα καί γι' αὐτό λέγεται **Παναγία**. Ἀξιώθηκε νά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ καί τὸ ὄνομα **Θεοτόκος**.

Τά Εισόδια τῆς Θεοτόκου (Μονή Παντελεήμονος)

“Έγινε τό πιό άγαπητό όνομα, πού βρίσκειται πάντα στό χείλη μας.

Τή Γέννηση τής Θεοτόκου γιορτάζουμε στίς 8 Σεπτεμβρίου.

γ) **Τά Εισόδια τής Θεοτόκου.** “Όταν ή Μαρία έγινε τριών χρονών, οι γονεΐς της τήν έφεραν στό Ναό, τό μοναδικό Ναό πού είχάν οι Ίσραηλίτες και βρισκόταν στήν Ίερουσαλήμ. Έκεΐ τήν αφιέρωσαν στό Θεό, όπως τό είχάν υποσχεθεΐ. Έξάλλου, δώρο του Θεού όπως ήταν ή Μαρία, έγινε δώρο κι ευγενική προσφορά πρós τόν ουράνιο Δωρητή και Πατέρα.

Μέσα στό ναό έγινε ή προετοιμασία τής Μαρίας για τή μεγάλη της αποστολή. “Έτσι έμαθε να λατρεύει και να υπηρετεί τό Θεό. Να μελετά τά ιερά βιβλία, να ψέλνει ωραίους ψαλμούς και να έμπιστεύεται στή θεία Χάρη.

“Έζησε μία ζωή πάναγνη κι άσκήθηκε σε όλες τις άρετές. Και έχοντας στολίζει μέ τέτοια όμορφιά σώμα και ψυχή, μπόρεσε να έλκύσει επάνω της τό βλέμμα του Θεού, γιατί έγινε ή έκλεκτή γυναίκα από τήν όποία θα γεννιόταν ό Λυτρωτής του κόσμου.

Τήν είσοδο τής Θεοτόκου στό Ναό, τά Εισόδια, γιορτάζουμε στίς 21 Νοεμβρίου.

ΚΕΙΜΕΝΟ:

«... Καλότυχο ζευγάρι, Ίωακείμ και Άννα... Σεις γεννήσατε τήν Κυρία των άγγέλων, τό Κρίνο πού ξεφύτρωσε ανάμεσα σ' άγκάθια, τό τριαντάφυλλο πού πλημμύρισε τά σύμπαντα μέ τό θείο του άρωμα...»

(Ίωάν. Δαμασκηνοῦ, Λόγος εις τό Γενέσιον σελ. 79)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιοί είναι οι Πρωτόπλαστοι, ποίο τό «προπατορικό άμάρτημα και ποίο τό «Πρωτευαγγέλιο»;
- Γιατί ό Ίωακείμ και ή Άννα είχάν καημό για τήν άτεκνία τους; Τί έκαναν για να απαλλαγούν από αυτή; Ποιές προσευχές άκούει ό Θεός;

– Γιατί ήταν απαραίτητη ή μακροχρόνια άσκηση κι άφοσίωση τῆς Θεοτόκου μέσα στό Ναό;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Νά ἔχουμε ἀσάλευτη πίστη στό Θεό καί νά ζητοῦμε τή βοήθειά του μέ τήν πεποίθηση ὅτι θά μᾶς ἐλεήσει».

2. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου

Ἡ Μαρία ἔμεινε δώδεκα χρόνια μέσα στό Ναό. Τότε συνέβει νά χάσει τούς γονεῖς της. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ φρόντισαν νά τήν ἀρραβωνιάσουν μέ τόν ξυλουργό Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν μέγας σπῆν ἡλικία, ἀλλά ἡ εὐγενική του καταγωγή ἀπό τό Δαβίδ κι ὁ τίμιος χαρακτήρας του τόν ἔκαναν τόν καλύτερο προστάτη μιᾶς κόρης, πού ἔπρεπε νά μείνει ἀγνή κι ἀμόλυντη, ἀφοῦ προοριζόταν γιά μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τή Μαρία καί τήν ἔφερε στή Ναζαρέτ, ὅπου δούλευε ὡς ξυλουργός.

Καί μιᾶ ἀνοιξιάτικη μέρα συνέβηκε ἓνα μεγάλο γεγονός, ἐκεῖ στό ταπεινό σπιτάκι, πού ἔμενε ἡ Παναγία. Ἦταν μόνη κι ἔγενθε τήν κλωστή της, ἐνῶ σιγομουρμούριζε ρητά τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀπό τά ὅποια ἤξερε τόσα πολλά. Ἐξαφνα τό δωμάτιό της γέμισε ἀπό ἀπόκοσμο φῶς. Μέσα σ' αὐτό ἡ Παρθένα ξεδιάλυνε τή μορφή τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ καί ἄκουσε τή μελωδική του φωνή νά τῆς λέει:

«Χαῖρε, κεχαρισμένη· ὁ Κύριος μετά σου· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί...»

Δηλαδή: «Χαῖρε σύ, πού πῆρες πολλές κι ἐξαιρετικές χάρες ἀπό τό Θεό κι ἔχεις τόν Κύριο μαζί σου. Εἶσαι ἡ πιό εὐλογημένη ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες...»

Ἡ Μαρία τaráχθηκε πολύ, ὅταν εἶδε τόν ἄγγελο. Ἀκούοντας δέ τά λόγια του, σκεπτόταν σάν ποιό νόημα νά εἶχε γι' αὐτήν ὁ ἀγγελικός αὐτός χαιρετισμός.

Ο Εὐαγγελισμός (Π. Βαμπούλη)

Ὁ ἀρχάγγελος τότε τῆς ἔδωσε θάρρος καί τῆς ἐξήγησε:

– Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία... Σέ σένα στέλνει ὁ Θεός τῆ Χάρη του. Θά γεννήσεις παιδί καί θά τὸ ὀνομάσεις Ἰησοῦ... Εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού θά σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία...

Ἡ Μαρία συνῆρθε ἀπὸ τὴν ταραχή, ἀλλὰ μὲ μεγάλη ἔκπληξη ρώτησε τὸν ἀρχάγγελο:

– Καί πῶς θά γίνει αὐτὸ ἀφοῦ εἶμαι ἀνύπαντρη;

Ὁ Γαβριὴλ τῆς φανέρωσε τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, πού ἦταν κρυμμένο ἀκόμα κι ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους:

– Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θά σέ καθαρῶσει καί θά σέ ἀγιάσει. Καί ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θά ρίξει ἐπάνω σου τὴν προστατευτικὴ σκιά της. Γι' αὐτὸ καί τὸ ἅγιο βρέφος πού θά γεννηθεῖ μ' αὐτόν τὸν ὑπερφυσικὸ τρόπο, θά εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Μαρία δέχτηκε μὲ ταπεινὴν τῆ θεῖα ἀπόφαση. Γι' αὐτὸ σταύρωσε τὰ χέρια της στὸ στήθος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καί εἶπε:

– Εἶμαι δούλη τοῦ Θεοῦ κι ἄς γίνει τὸ θέλημά του...

Ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ ἀρχαγγέλου πρὸς τὴ Μαρία ὅτι θά γίνει μητέρα τοῦ Χριστοῦ, λέγεται «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου». Γιορτάζεται στίς 25 Μαρτίου καί τότε ψέλνουν στίς Ἐκκλησίες τὸ ἔξῃς ἀπολυτίκιον:

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καί Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Δι' ὃ καί ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ...»

Δ η λ α δ ἦ:

Σήμερα εἶναι ἡ ἀρχὴ καί τὸ θεμέλιον τῆς σωτηρίας μας κι ἡ φανέρωσις τοῦ κρυμμένου ἐπὶ αἰῶνες μυστηρίου. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται υἱὸς τῆς Παρθένου κι ὁ Γαβριὴλ φέρνει τὴν χαρμόσυνην εἶδησιν εἰς τὴν Θεοτόκον. Γι' αὐτὸ κι ἡμεῖς μαζί του ἀναφωνοῦμε πρὸς τὴν Θεοτόκον: Χαῖρε, ἐσὺ πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου...»

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιά ήταν η στάση της Μαρίας κατά τον Εύαγγελισμό; Πώς τον δέχτηκε τον άγγελο και γιατί ταράχτηκε; Τι εξήγηση της έδωσε ο Γαβριήλ;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Ὁ Θεός ἀνταμείβει τήν ἀγνότητα καί τήν ταπεινοφροσύνη».

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:

«Χαῖρε, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί».

3. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Ἡ Θεοτόκος Μαρία γέννησε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἀνέθρεψε καί τόν μεγάλωσε. Εἶδε τά θαύματά του κι ἄκουσε τή διδασκαλία του. Ἐγινε βασίλισσα τοῦ πόνου μέ τά Ἅγια Πάθη καί τό Σταυρικό του Θάνατο. Ἐζῆσε τή χαρμόσυνη Ἀνάσταση καί τήν ἔνδοξη Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Παραβρέθηκε στήν ἅγια Πεντηκοστή, κατά τήν ὁποία ἰδρύθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐτοίμει τελειώσει πιά τήν ἀποστολή της πάνω στή γῆ. Ἦρθε πιά ἡ ὥρα της νά φύγει ἀπό τήν πρόσκαιρη τούτης ζωῆ καί νά πάει στήν αἰώνια...

Κατά τήν ἐκκλησιαστική παράδοση ὁ Κύριος τήν εἰδοποίησε πώς θά τήν ἔπαιρνε κοντά του. Ἡ Παναγία προσευχήθηκε κι εὐχαρίστησε τό Θεό. Ἐπειτα ἐτοιμάστηκε γιά τό ταξίδι πρὸς τήν αἰώνια ζωή...

Φωτεινά σύννεφα ἄρπαξαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπό τά πέριπα τοῦ κόσμου, ὅπου κήρυτταν τό Εὐαγγέλιο, καί τοὺς μετέφεραν κοντά της. Καί ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ παρέδωσε τήν ἅγια ψυχὴ της στόν Υἱό καί Θεό της.

Οἱ Ἀπόστολοι κήδεψαν τό ἄχραντο σῶμα της σέ τάφο

«Κοίμηση τῆς Θεοτόκου» (Μονή Ἁγ. Διονυσίου)

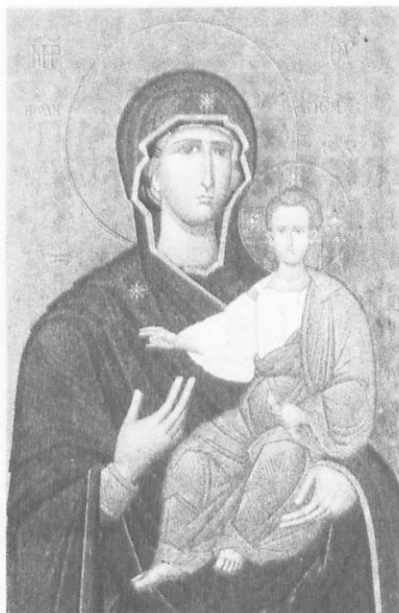
τῆς Γεθσημανῆ, ἐνῶ ἐψαλλαν ἐπιτάφιος ὕμνους. Μαζί τους ἔψελαν ἀπό τόν οὐρανό καί οἱ ἄγγελοι γιά νά προπέμψουν τήν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ»...

Ἦταν οἱ Ἀπόστολοι τήν τρίτη μέρα ἀπό τήν ταφή τῆς Θεοτόκου πῆγαν στόν τάφο της νά προσκυνήσουν, τόν βρῆκαν ἀδειανό. Εἶχε γίνει μετάσταση τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ στούς οὐρανοῦς μαζί μέ τό ἅγιο σῶμα της..

Τό θάνατο ἡ Ἐκκλησία μας τόν ὀνομάζει «τελευτή» ἢ «κοίμηση». Τό θάνατο τῆς Θεοτόκου ὁμως τόν λέει μόνο **Κοίμησις**, γιὰτί κι ἂν ἐκλείσει τά ὑλικά της μάτια, ἀνοιξε σέ μᾶς τά πνευματικά της μάτια ὥστε νά ἀγρυπνοῦν γιά τήν προστασία τοῦ κόσμου.

Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζεται στίς 15 Αὐγούστου.

Παναγία Ὁδηγήτρια
(Π. Βαμπούλη)

ΚΕΙΜΕΝΑ:

...Καί μέ τόν ἥλιο πρόσωπο,
μέ τό φεγγάρι στήθος,
άπάνω από τόν οὐρανό,
μέ τό Θεό στό γόνα,
πάλε και πάντα, Παναγιά,
στή δόξας Σου τή χάρη...

(Κ. Παλαμᾶς)

«...Καί τόν Δεκαπενταύγουστο μοσχοβολᾶ ὅλη ἡ χώρα μας ἀπό τή μουσική εὐωδιά τῆς Θεοτόκου.. Ὁ ἄέρας, τά βουνά, οἱ θάλασσες, τά χωριά, οἱ πολιτείες γεμίζουν εὐωδιά ἀπό τό «χρυσοῦν θυμιατήριον», πού ἔχει μέσα «μύρον ἀκένωτων».

Οἱ γυναῖκες μας εἶναι στολισμένες μέ τ' ὄνομά της. Τά χωριά, τά βουνά, οἱ κάμποι, τά νησιά εἶναι ἁγιασμένα ἀπο τά ἐρημοκλήσια κι ἀπό τά μοναστήρια. Τά καΐκια καί τά καράβια μας ἔχουν γραμμένο πάνω στή μάσκα καί στήν πρύμνη τους τό γλυκό τ' ὄνομά της.

Ὅποιος ταξιδεύει στά ἑλληνικά νερά τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας, τήν ὥρα πού γλυκοχαράζει, θ' ἀκούσει καμπάνες νά ψέλνουν... Ἄλλες ἀκούονται ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, πού τό λένε περιβόλι τῆς Παναγίας. Ἄλλες ἀπό τήν Τήνο, πού γιορτάζει ἡ Μεγαλόχαρη. Ἄλλες ἀπό τή Μυτιλήνη, ἀπό τήν Πάρο, ἀπό τή Σίφνο, ἀπό τή Φανερωμένη τῆς Σαλαμίνας...

Ἄλλες ἀπό τή Χίο, ἀπό τήν Κρήτη, ἀπό τήν Κέρκυρα, ἀπό τά

Δωδεκάνησα. Κι άλλες από την Κύπρο, πού έχει τό ξακουσμένο μοναστήρι τοῦ Κύκκου...

“Ω, τί θάνατος εἶναι αὐτός, πού γέμισε τήν Οἰκουμένη μέ τή χαρά τῆς ἀθανασίας!...».

(Φ. Κόντογλου)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί στίς προσευχές μας ἐπικαλούμαστε πιά πολύ τό ὄνομα τῆς Παναγίας σέ κάθε περίπτωση;
- Γιατί τό γλυκό της πρόσωπο δίνει ἐλπίδα στούς ἀπελπισμένους, χαρά κι ἀνάπαυση στούς κουρασμένους, εἰρήνη στούς ταραγμένους;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά συγκρίνετε τήν Παναγία μέ τήν Εὐα, τά δύο πρόσωπα πού πῆραν ἐξαιρετική θέση στήν πανανθρώπινη ἱστορία.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Ἡ ἀγνή κι ἅγια ζωή πάνω στή γῆ ὁδηγεῖ στήν ἐνδοξη μακαριότητα, μετά τό θάνατο, στούς οὐρανούς.

Β΄ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Προδρόμου

Σέ μιά ἄλλη μικρή πόλη τῆς Παλαιστίνης, ζοῦσε ἓνα ἄλλο ζευγάρι καλῶν ἀνθρώπων. Ἦταν ὁ Ζαχαρίας καί ἡ Ἐλισάβετ. Πιστοί κι αὐτοί στίς προφητεῖες γιά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, εἶχαν τόν ἴδιο καημό μέ τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα: Ἦταν ἄτεκνοι!...

Παρακαλοῦσαν, λοιπόν, τό Θεό νά τοῦς δώσει παιδί. Καί γέρασαν χωρίς νά χάσουν τήν πίστη τους καί τήν ἐλπίδα στό Θεό, πῶς κάποτε θ' ἀκούσει τίς προσευχές τους.

Ὁ Ζαχαρίας ἦταν ιερέας στό Ναό. Πολλοί ιερεῖς ἔμεναν στά περὶχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ καί μετά τήν ἐφημερία τους πήγαιναν στά σπίτια τους. Τό ἴδιο ἔκανε κι ὁ Ζαχαρίας.

Σέ μιά τέτοια ἐφημερία ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Ζαχαρία νά προσφέρει τή «Θυσία τοῦ θυμιάματος».

Ὁ Ζαχαρίας μπῆκε στό Ναό κι ἄρχισε τήν προσφορά τῆς θυσίας στό βωμό, ἐνῶ ἔξω ὁ λαός προσευχόταν μέ μεγάλη κατάνυξη.

Ξάφνου, φῶς ἀπόκοσμο θάμπωσε τά μάτια τοῦ Ζαχαρία. Μέσα σ' αὐτό ξεχώρισε τή μορφή ἀγγέλου. Ὁ Ζαχαρίας ταραχθηκε καί φοβήθηκε. Μά ὁ ἄγγελος τόν καθησύχασε λέγοντάς του:

– Μή φοβᾶσαι, Ζαχαρία. Ὁ Θεός δέχτηκε τίς προσευχές

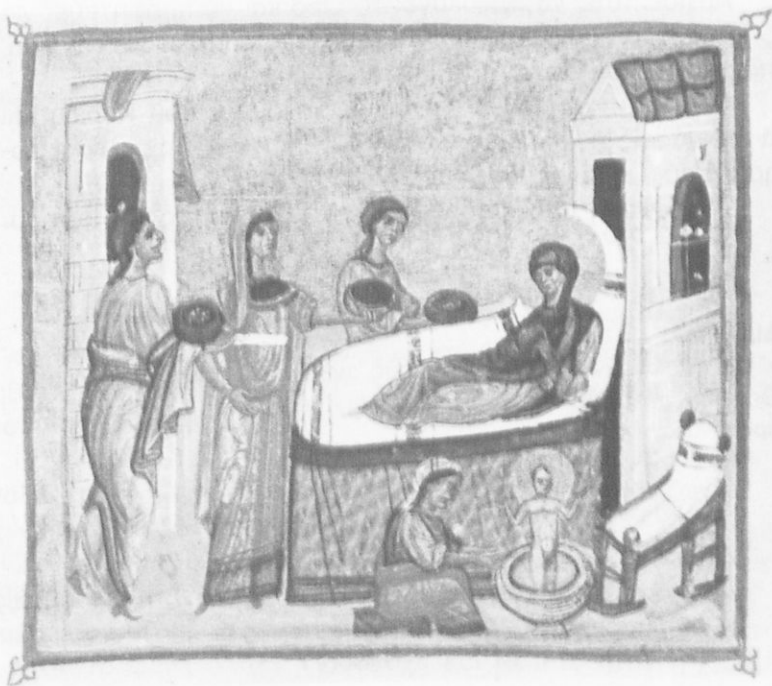
σου. Ἡ Ἐλισάβετ θά γεννήσει γιό. Νά τόν ὀνομάσεις Ἰωάννη. Τό παιδί αὐτό θά ἔχει τή μεγάλη ἀποστολή ν' ἀνοίξει τό δρόμο καί νά προετοιμάσει τό λαό ὥστε νά δεχτεῖ τό Μεσσία...

Τά λόγια αὐτά τοῦ ἀγγέλου γέμισαν ἀπό χαρά τό Ζαχαρία. Ὅμως δίστασε νά τά πιστέψει, μιά κι ἡ Ἐλισάβετ εἶχε γεράσει τόσο. Ἐδειξε ἀμφιβολία στή δύναμη τοῦ Θεοῦ πῶς μπορεῖ νά κάμει δυνατά τά ἀδύνατα. Γι' αὐτό κι ὁ ἀγγελος, πού ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τοῦ εἶπε:

– Ἀφοῦ σοῦ φαίνονται ἀπίστευτα τά ὅσα σοῦ εἶπα, θά μείνεις κουφός καί ἀλαλος, ὥσπου νά γεννηθεῖ το παιδί καί νά τοῦ δώσεις τό ὄνομά του!...

Κι ὁ ὠραῖος ἀγγελος χάθηκε..

Ἐξω ὁ λαός περιμενε τήν εὐλογία κι ἀποροῦσε γιά τήν

Γέννηση τοῦ Προδρόμου (Μονή Διονυσίου)

τόση άργοπορία. Ὁ Ζαχαρίας βγήκε ἔξω, ἀλλά τοῦ ἦταν ἀδύνατο νά μιλήσει. Προσπάθησε μέ νοήματα νά τοὺς ἐξηγήσει τί τοῦ συνέβη. Μέ νοήματα ἐξήγησε καί στήν Ἐλισάβετ τή χαρμόσυνη ἀγγελία, γυρίζοντας στό σπίτι...

Ὑστερα ἀπό ἑννιά μῆνες ἦρθε στόν κόσμο τό παιδί, σύμφωνα μέ τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου.

Ὀκτώ μέρες ἀργότερα, στήν τελετή τῆς περιτομῆς, θά δινόταν τό ὄνομα στό νεογέννητο. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς μαζεύτηκαν στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία κι ἔλεγαν νά δοθεῖ στό παιδί τό ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ὁ Ζαχαρίας ζήτησε ἓνα πινάκι, ἀλειμμένο μέ κερι, καί χάραξε σ' αὐτό τό ὄνομα: «Ἰωάννης». Ἀμέσως ἀνοίξαν τά αὐτιά καί λύθηκε ἡ γλώσσα τοῦ καλοῦ ἱερέα.

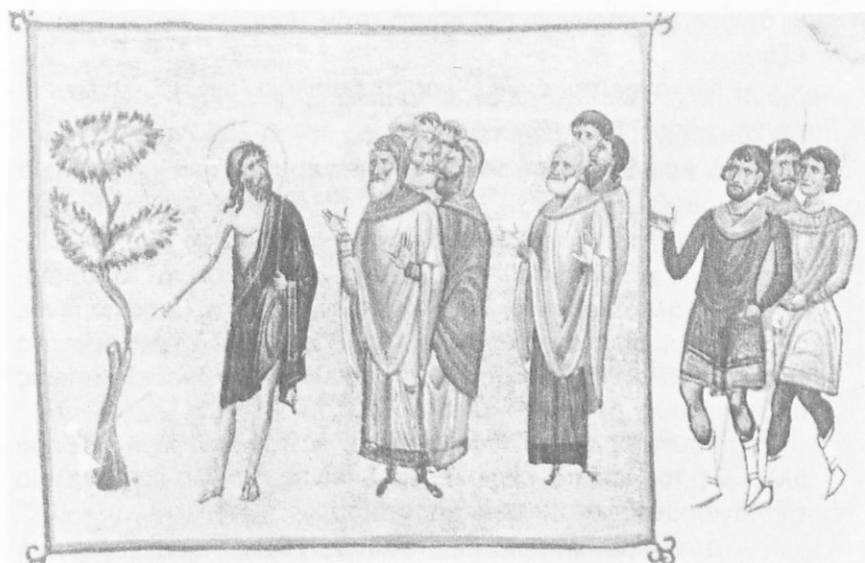
Ἄρχισε τότε νά δοξολογεῖ τό Θεό καί νά προφητεύει γιά τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ του. Καί, γεμάτος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἦταν κείνη τήν ὥρα, εἶπε:

– Κι ἐσύ, γιέ μου, θ' ἀνοίξεις τό δρόμο τοῦ Κυρίου καί θά ἐτοιμάσεις τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, γιά νά δεχτοῦν τή σωτηρία πού Ἐκεῖνος θά φέρει στόν κόσμο...

Τή γέννηση τοῦ Προδρόμου γιορτάζουμε στίς 24 Ἰουνίου.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Ὅσα θεωροῦνται ἀδύνατα στούς ἀνθρώπους εἶναι δυνατά στό Θεό. Γι' αὐτό οὔτε στιγμή δέν πρέπει νά κλονίζεται ἡ πίστη μας πρὸς Αὐτόν».

Ο Ἰωάννης κηρύττει (Μονή Διονυσίου)

2. Ἡ ζωή καί τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στόν Ἰορδάνη

Ο Ἰωάννης μεγάλωνε στό σῶμα καί μαζί ισχυροποιοῦνταν οἱ ἠθικές καί πνευματικές του δυνάμεις μέ τή φώτιση κι ἐνίσχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πῆγε τότε στήν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Ἐκεῖ, μέσα στή μοναξιά καί τή σιωπή, προετοιμάστηκε ὥστε νά γίνει ὁ ζωντανός κήρυκας τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Σωτήρα.

Ζοῦσε ὡς ἐρημίτης. Ἕνας μανδύας, καμωμένος ἀπό τρίχες καμήλας, ἦταν τό ροῦχο του. Μιά δερμάτινη ζώνη ἔσφιγγε τή μέση του. Κορυφές ἀπό χόρτα καί μέλι ἀπό τά ἀγριομελισσια ἦταν τό φαγητό του. Προσευχή καί μελέτη ἦταν ἡ ζωή του..

Ἔγστερα ἀπό μιά τέτοια προετοιμασία, φανερώθηκε στό λαό

κι ἄρχισε τό κήρυγμά του κοντά στον Ἰορδάνη ποταμό μέ τό ἐξῆς:

– Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...

Δηλαδή: Νά ἀλλάξετε τή σκέψη καί τή ζωή σας, γιατί πλησιάζει ὁ καιρός, πού ὁ Μεσσίας θά φέρει στή γῆ τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννη διαδόθηκε γρήγορα σέ ὅλη τήν Παλαιστίνη κι ἀπό παντοῦ κατέφθαναν ἄνθρωποι νά τόν ἀκούσουν. Ἐξάλλου εἶχαν αἰῶνες νά ἰδοῦν προφήτη. Βασανισμένοι, ὅπως ἦταν, ἀπό τήν τυραννία τῆς Ρώμης καί τή σκληρότητα τοῦ βασιλιᾶ τους Ἡρῶδη, νοσταλγοῦσαν νά βρεθεῖ κάποιος πού νά τοὺς δείξει τό σωστό δρόμο.

Γι' αὐτό πολλοί τόν θεωροῦσαν ὡς τόν Προφήτη Ἡλία κι ἄλλοι ὡς τόν ἴδιο τό Μεσσία. Μά ἐκεῖνος, μέ ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς ἀγιοσύνης του, τοὺς ἀπαντᾷ:

– Δέν εἶμαι ὁ Χριστός, οὔτε ὁ Ἡλίας. Εἶμαι μιά φωνή μέσα στήν ἔρημο, πού καλεῖ ὅλους νά προετοιμάσουν τίς ψυχές τους, ὥστε νά δεχτοῦν τόν Κύριο. Γι' αὐτό ἐγώ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἐνῶ ἐκεῖνος θά σᾶς βαπτίσει μέ Πνεῦμα Ἅγιο...

Οἱ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων τόν ρωτοῦν πῶς βαπτίζει, ἀφοῦ δέν εἶναι ὁ Μεσσίας. Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντᾷ:

– Αὐτόν, πού ζητᾶτε, θά τόν βρεῖτε ἀνάμεσά σας. Ἐγώ δέν εἶμαι ἀξίος οὔτε νά σκύψω καί νά λύσω τά κορδόνια ἀπό τά ὑποδήματά του.

Ἄλλοι ρωτοῦν νά μάθουν τί ἔπρεπε νά κάμουν, ὥστε νά εἶναι ἔτοιμοι.

Κι ὁ Πρόδρομος τοὺς συμβουλεῖ:

– Ὅσοι ἔχετε περισσότερη τροφή, ἀπό κείνη πού σᾶς χρειάζεται, νά δώσετε καί στοὺς πεινασμένους. Οἱ τελῶνες νά εἶναι δίκαιοι. Οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Σαδδουκαῖοι νά παρουσιάσουν δικά τους ἔργα καί μ' αὐτά θά σωθοῦν. Ὅλοι νά δεῖξετε μιά ἐσωτερική ἀλλαγὴ. Κι αὐτὴ θά τὴν παρουσιάσετε μέ τὴ μετάνοια καί τό βάπτισμα.

Μερικοὶ τόν συντρόφευαν παντοῦ κι ἔγιναν μαθητές του.

“Άλλοι περίμεναν σ’ ατέλειωτες σειρές στις ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη γιά νά βαπτιστοῦν.

“Ἐτσι ὁ Ἰωάννης προετοίμαζε τό λαό γιά νά δεχτεῖ τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτό ὀνομάσθηκε Πρόδρομος. Λέγεται ὅμως καί Βαπτιστής, γιατί βάπτιζε ὄσους μετανοοῦσαν καί γιατί βάπτισε καί τόν ἴδιο τό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ἐπρεπε ἕνας ἱερέας τῶν Ἑβραίων νά θεωρήσει σάν ἀπίστευτα τά λόγια τοῦ ἀγγέλου;
- Σέ τί διαφέρει τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη ἀπό τό δικό μας;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:
«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

ΔΙΔΑΓΜΑ:

« Ἡ ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν μας καί ἡ εἰλικρινής μετάνοια μᾶς φέρνουν κοντά στό Θεό».

3. Ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου

Ὁ Ἰωάννης δέ δίδασκε μόνο τήν ἀλήθεια, ἀλλά κατέκρινε καί κάθε ἁμαρτωλή πράξη. Ὁ ἔλεγχός του γινόταν συχνά κατά τῶν Φαρισαίων, ἀλλά προχώρησε κι ὡς τό παλάτι τοῦ Ἡρώδη. Γιατί αὐτός ἦταν παράνομος ἄντρας τῆς Ἡρωδιάδας, πού τήν πῆρε ἀπό τόν ἀδερφό του.

Ὁ Ἡρώδης ἔβλεπε πώς ὁ λαός ἀγαποῦσε τόν Ἰωάννη καί δέν τολμοῦσε νά τόν πειράξει. Ὅμως οἱ Φαρισαῖοι δημιουργοῦσαν διαρκῶς ζητήματα κι ἀναγκάστηκε νά τόν φυλακίσει.

Ἡ ἀποτομή τῆς κεφαλῆς Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου. Μικρογραφία ἀπὸ Εὐαγγελιστᾶριο τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, 11ος αἰ.

Τότε ἡ Ἡρωδιάδα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ.

Στὰ γενέθλιά του ὁ Ἡρώδης ὀργάνωσε μιὰ μεγαλόπρεπη γιορτή. Ἔκαμε πλούσιο τραπέζι σέ ὅλους τοὺς ἐπίσημους τῆς Γαλιλαίας. Ὅ,τι καλύτερο εἶχε νὰ παρουσιάσει ἡ χώρα του σέ πλοῦτο, ἀξιώματα κι ὁμορφιά ἦταν ἐκεῖ καὶ διασκέδαζε ἀμέριμνα.

Τὸ κέφι εἶχε φτάσει σὸ κατακόρυφο, ὅταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ἡ Σαλώμη, κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, γιὰ νὰ χορέψει. Ὁ Ἡρώδης δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴν προσφορά τῆς προγονῆς του, βέβαιος πὼς θὰ παρουσίαζε στοὺς καλεσμένους του κάτι τὸ ἐξαιρετικό, τὴν ἐκπληξη τῆς βραδιάς.

Ἡ Σαλώμη προχώρησε στό κέντρο κι ἄρχισε νά χορεύει, ντυμένη μ' ἀραχνουφαντα πέπλα. Ἡ τέχνη κι ἡ ὁμορφιά της μάγεψε ὅλους. Ξετρελλαμένος κι ὁ Ἡρώδης, τήν κάλεσε κοντά του καί τῆς ὀρκίστηκε πώς θά τῆς δώσει ὅ,τι κι ἂν τοῦ ζητήσει, ἀκόμα καί τό μισό βασίλειό του.

Ἡ Σαλώμη συμβουλευτήκε τή μητέρα της στό τί νά ζητήσει. Κι ἐκείνη, τυφλωμένη ἀπό τό μίσος, εἶπε στήν κόρη της νά ζητήσει «τήν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου ἐπί πίνακι».

Ὁ Ἡρώδης στηρίχθηκε στόν ὄρκο του, πού δέν εἶχε καμιά ἰσχύ. Κάλεσε τό δῆμιο καί τοῦ ἀνέθεσε τή θλιβερή αὐτὴ ἀποστολή, παρόλο πού οἱ νόμοι ἀπαγόρευαν τή θανατικὴ καταδίκη, χωρὶς δίκη.

Σέ λίγο ἡ Σαλώμη πῆρε τό δίσκο μέ τό φρικτό τρόποιο καί τόν κατέθεσε στά πόδια τῆς μητέρας της. Ὁ τελευταῖος καί μεγαλύτερος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δέν ὑπῆρχε πιά στή ζωὴ. Συγκρούστηκε μέ τήν κοσμικὴ δύναμη κι ἀκολούθησε τὴ μοίρα κάθε ἀγίου.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου στίς 29 Αὐγούστου.

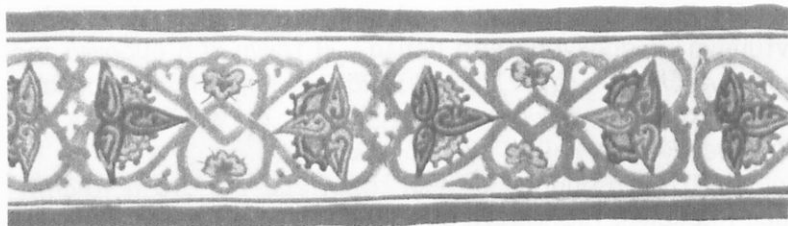
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά λόγια καί ποιά ἔργα δείχνουν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ;
- Ποιό ἦταν τό ἐγκλημα τοῦ Ἡρώδη;
- Τί πρέπει νά κάνουμε σέ κάθε πίεση, ἀδικία ἢ τυραννία τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Τό μίσος καί ἡ ἐκδίκηση σκοτίζουν τό μυαλό κι ὀδηγοῦν στά μεγαλύτερα ἐγκλήματα, ὅπως ὀδήγησαν τὴν Ἡρωδιάδα.

Γ' ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων ἐβγαλε διαταγὴ νὰ ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του. Οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴν πόλη, ἀπὸ τὴν ὁποία καταγόταν ὁ καθένας.

Πῆρε κι ὁ Ἰωσήφ τὴ Μαρία καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ γιὰ τὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθεῖ ὁ Δαβὶδ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καταγόταν ὁ Ἰωσήφ.

Τό ταξίδι ἦταν μακρινό καὶ κουραστικό. Ὅταν ἔφτασαν, βρῆκαν πιασμένα ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ πανδοχείου. Ἀναγκάστηκαν νὰ πᾶνε σ' ἓνα σπήλαιο, πού χρησίμευε γιὰ στάβλος τῶν ζώων.

Εἶχαν περάσει ἐννιά μῆνες ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό κι ἡ Μαρία περιμένε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ γεννησεῖ. Καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη, μέσα στό ταπεινό σπήλαιο, πραγματοποιήθηκε τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ: Γεννήθηκε ὁ Χριστός!

Ἡ Θεοτόκος τὸν τύλιξε στὰ σπάργανα καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὴ φάτνη, πού ἔβαζαν τὴν τροφὴ τῶν ζώων.

Κατὰ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἓνα ἀπόκοσμο φῶς ξεχύθηκε στὴ φύση. Οἱ βοσκοί, πού ἄγρυπνοι φύλαγαν τὰ κοπάδια τους, θαμπώθηκαν καὶ φοβήθηκαν.

Ἕνας ἄγγελος ὅμως τοὺς καθησύχασε:

Ἡ Γέννηση

– Μὴ φοβᾶστε!... Ἀπόψε γεννήθηκε ὁ Χριστός... Πηγαίνετε στό σπήλαιο καί θά τόν βρεῖτε τυλιγμένο στά σπάργανα.

Μά ἂν ἡ γῆ πρόσφερε τό ταπεινό σπήλαιο σ' Αὐτόν πού τήν περιβάλλει μέ νεφέλες, ὁ οὐρανός ἔστειλε τόν πνευματικό κόσμο νά δοξολογήσει τόν αἰώνιο Θεό. Ἦταν οἱ στρατιῆς τῶν ἀγγέλων, πού ἀνεβοκατέβαιναν στόν οὐρανό, φάλλοντας τό:

– «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία...»

Δηλαδή: «Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός στούς οὐρανούς, ἄς βασιλέψει εἰρήνη πάνω στή γῆ κι ἄς ἔρθει στούς ἀνθρώπους ἡ σωτηρία».

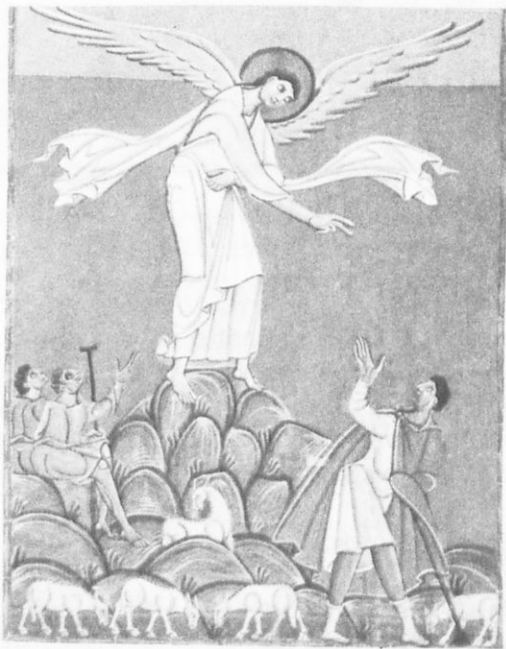
“Επειτα ή λάμψη έσβησε, ή μελωδία σταμάτησε κι οί άγγελοι χάθηκαν.

Οί βοσκόι συνήρθαν από τό θάμπος, έτρεξαν στό σπήλαιο καί προσκύνησαν τό θείο Βρέφος.

“Επειτα γύρισαν στά κοπάδια τους, συζητούσαν όλα αυτά τά θαυμαστά, πού είδαν, καί εύχαριστούσαν τό Θεό, πού τούς άξίωσε νά ίδουν τό Σωτήρα...

Όκτώ μέρες μετά τή Γέννηση έγινε ή τελετή τής περιτομής καί δόθηκε τό όνομα στό νεογέννητο. Όνομάστηκε Ίησοϋς, δηλαδή Σωτήρας, σύμφωνα μέ τήν έντολή του άρχαγγέλου.

Τά Χριστούγεννα τά γιορτάζουμε στίς 25 Δεκεμβρίου, καί τήν τελετή γιά τήν περιτομή καί όνομασία του Χριστου, τήν 1η Ίανουαρίου.

«Μή φοβείσθε!...» ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ III

Κατά τὰ Χριστούγεννα ψάλλονται τὰ ἐξῆς ώραῖα τροπάρια:

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:

« Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σέ προσκυνεῖν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα Σοι».

ΚΟΝΤΑΚΙΟ:

« Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι, μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρό αἰῶνων Θεός».

Δ η λ α δ ῆ:

« Ἡ γέννησή σου, Χριστέ καὶ Θεέ μας, ἀνέτειλε στὸν κόσμο τὸ φῶς γιὰ τὴν ἀληθινὴ γνώση τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὴν, ὅσοι λάτρευαν τὰ ἄστρα, ἐμαθὰν ἀπὸ ἑνὸς ἄστρο νὰ προσκυνοῦν Ἐσένα, τὸν ἥλιον τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ Σέ ἀναγνωρίσουν ὡς θεῖα ἀνατολή. Κύριε, ἄς εἶσαι δοξασμένος.

Δ η λ α δ ῆ:

« Ἡ Παρθένος σήμερα γεννᾷ τὸν ἄυλο κι ἡ γῆ παρουσιάζει τὸ σπήλαιο σέ Ἐκεῖνον, πού δέν μπορεῖ νὰ τὸν φτάσει κανένας. Οἱ ἄγγελοι μαζί με τοὺς ποιμένες τὸν δοξολογοῦν, καὶ οἱ μάγοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τ' ἄστρο, ὁδοιποροῦν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Γιὰ ὅλους μας γεννήθηκε ὡς νεογέννητο παιδί ὁ Θεός, πού ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες...»

2. Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστός, φάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνα ὀλόλαμπρο ἄστρο. Αὐτὸ τὸ πρόσεξαν ἰδιαίτερα οἱ σοφοὶ ἀστρολόγοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς, οἱ Μάγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἀκολουθήσουν. Φόρτωσαν, λοιπόν, τὶς καμήλες τους μὲ δῶρα καὶ ξεκίνησαν νὰ προσκυνήσουν τὸ νεογέννητο βασιλιά, ὅπως τὸν πίστευαν.

Μὲ ὁδηγὸ αὐτὸ τὸ ἄστρο ἔφτασαν στὴν Ἱερουσαλήμ κι ἐκεῖ τὸ ἔχασαν. Ἄρχισαν τότε νὰ ρωτοῦν:

– Ποῦ εἶναι ὁ βασιλιάς σας, ποῦ τώρα τελευταῖα γεννήθηκε; Εἶδαμε τὸ ἄστρο του κι ἤρθαμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε.

Ὅταν ἔμαθε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ βασιλιάς Ἡρώδης, ἀνησύχησε πολὺ. Ἐτρεμε γιὰ τὸ θρόνο του. Κάλεσε ἀμέσως τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ ρώτησε νὰ τοῦ ποῦν ποῦ γράφουν τὰ ἱερά βιβλία πὼς θὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν πὼς, σύμφωνα μὲ ὅσα γράφουν οἱ Προφῆτες, πρόκειται νὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεέμ.

Κάλεσε λοιπόν κρυφὰ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ρώτησε πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότε, ποῦ εἶδαν τ' ἄστέρι. Ἔτσι ὑπολόγισε περίπου τὴν ἡλικία τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς εἶπε:

Ὁ Μεσσίας γεννήθηκε στὴ Βηθλεέμ. Πηγαίνατε νὰ τὸν βρεῖτε κι ἐλάτε πάλι ἐδῶ νὰ μοῦ πεῖτε ποῦ εἶναι γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν προσκυνήσω κι ἐγώ.

Μόλις ἔφυγαν ἀπὸ τὸ παλάτι οἱ Μάγοι, εἶδαν πάλι τὸ λαμπρὸ ἄστρο. Τὸ ἀκολούθησαν κι ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς ἁγίας Οἰκογένειας. Μπῆκαν μέσα κι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸ θεῖο Βρέφος. Ἐπειτα τοῦ πρόσφεραν τὰ δῶρα τους: Χρυσάφι, ὡς σύμβολο τοῦ βασιλιᾶ ὅλων τῶν αἰῶνων. Λιβάνι, ποῦ προσφέρεται στοῦ Θεοῦ. Σμύρνα, τὸ πανάκριβο φυτικὸ ἄρωμα ἀπὸ βαλσαμόδεντρο. Μὲ αὐτὸ ἄλειφαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Τὴν πρόσφεραν στὸν ἄνθρωπο-Ἰησοῦ, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει καὶ νὰ κηδευτεῖ ὡς νεκρὸς, ὁ ἀθάνατος.

«... Καί ἐλθόντες
εἰς τήν οἰκίαν
εἶδον τό παιδίον...»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ III

Μετά τήν προσκύνηση αὐτή οἱ Μάγοι θέλησαν νά γυρίσουν
στόν Ἡρώδη, γιά νά τοῦ ποῦν πῶς βρῆκαν ποῦ εἶναι ὁ νεογέν-
νητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Ὅμως ἓνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παρουσιάστηκε στόν ὕπνο
τους καί τοὺς φανέρωσε τά κρυφά σχέδια τοῦ Ἡρώδη. Τοὺς
συμβούλεψε νά γυρίσουν στίς πατρίδες τους ἀπό ἄλλο δρόμο.
Ἔτσι ὁ Ἡρώδης δέν ἔμαθε τίποτε περισσότερο γιά τή Γέννη-
ση τοῦ Κυρίου.

Μέ τήν προσκύνηση τῶν Μάγων ἀρχίζει ν' ἀποκαλύπτεται
ὁ Σωτήρας Χριστός καί στόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Οἱ Μάγοι
γίνονται οἱ πρῶτοι ἱεραπόστολοι... Τό ἔργο αὐτό θ' ἀναλάβει
ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

3. Η φυγή στην Αίγυπτο και ή σφαγή τῶν νηπίων

“Όταν ἔφυγαν οἱ Μάγοι, ἄγγελος Κυρίου φάνηκε σέ ὄνειρο στόν Ἰωσήφ καί τοῦ εἶπε:

– Σήκω, πάρε τό παιδί καί τή μητέρα του καί πήγαινε στήν Αἴγυπτο. Θά μείνεις ἐκεῖ ὡσότου σέ εἰδοποιήσω νά γυρίσεις.

Ἄ Ἡρώδης θέλει νά βρεῖ τό παιδί γιά νά τό φονεύσει...

Ἄ Ἰωσήφ σηκώθηκε ἀμέσως, πήρε τή Θεοτόκο καί τόν Ἰησοῦ κι ἔφυγαν, προτοῦ νά ξημερώσει, γιά τήν Αἴγυπτο.

Ἄ Ἡρώδης εἶδε πώς περνοῦσε ὁ καιρός χωρίς νά φανοῦν οἱ Μάγοι. Ὅπως ὑπολόγιζε, ὁ Χριστός θά ἦταν τό πολύ – πολύ δύο χρονῶν. Πρόσταξε λοιπόν τούς στρατιῶτες του νά σφάζουν ὅλα τά ἀγοράκια τῆς Βηθλεέμ καί τῶν περιχώρων τῆς, πού ἦταν κάτω ἀπό τήν ἡλικία αὐτή. Ἔτσι δέ θά γλίτωνε ὁ Χριστός.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη ἔτρεξαν νά ἐκτελέσουν τή διαταγή. Τότε ἀκούστηκαν σπαρακτικές φωνές καί κλάματα καί ὄδυρμοί ἀπό τίς ἄτυχες μητέρες πού ἐβλεπαν τά παιδιά τους νά σφάζονται.

Ἄ Ἡρώδης γιά τό ἐγκλημά του αὐτό τιμωρήθηκε σκληρά. Ἄρρώστησε βαριά καί πέθανε μέ φρικτούς πόνους, ὕστερα ἀπό δύο χρόνια.

Τούτη τήν ἐποχή ὁ ἄγγελος εἰδοποίησε τόν Ἰωσήφ νά ἐπιστρέψει μέ τή Θεοτόκο καί τόν Ἰησοῦ στή γῆ τοῦ Ἰσραήλ.

Δέν τούς πήγε ὁμως στή Βηθλεέμ, γιατί ἐκεῖ βασιλεue ὁ γιός τοῦ Ἡρώδη, ὁ Ἀρχέλαος, πού ἦταν σκληρός καί τυραννικός σάν τόν πατέρα του. Τούς πήγε στή Ναζαρέτ, πού βασιλεue ὁ ἀδελφός τοῦ Ἀρχέλαου, ὁ Ἀντύπας, πού ἦταν μαλακότερος. Ἀπό τήν παραμονή του στή Ναζαρέτ ὁ Χριστός λέγεται καί Ναζωραῖος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μποροῦν οἱ ἄνθρωποι ν’ ἀλλάξουν τίς βουλές τοῦ Θεοῦ; Τό πέτυχε ὁ Ἡρώδης;

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟ όνειρο του Ίωσήφ κι ή φυγή στην Αίγυπτο.

ΔΕΞΙΑ Ο Ήρώδης διατάζει ή σφαγή των νηπίων. Οι στρατιώτες
 άναχωρούν για έκτέλεση της διαταγής.

- Ποιές υπηρεσίες προσέφερε ο Ἰωσήφ στήν Παρθένο Μαρία και τό Θεῖο Βρέφος;

Τό ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ.

4. Ὁ Ἰησοῦς 12 χρονῶν στό Ναό

Κατά τίς μεγάλες γιορτές, ὅπως τό Πάσχα, τήν Πεντηκοστή και ἄλλες, πολλοί Ἰουδαῖοι πήγαιναν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ἦταν ὁ μοναδικός Ναός τους, στόν ὁποῖο προσκυνοῦσαν. Ἀνάμεσα στούς προσκυνητές αὐτούς ἦταν συχνά και ὁ Ἰωσήφ μέ τή Μαρία.

Όταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, μπορούσε νά παίρνει μέρος, ἐπίσημα πιά, στίς θρησκευτικές τελετές. Γι' αὐτό

ἐκεῖνο τό χρόνο ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία τόν πῆραν μαζί τους. Ξεκίνησαν λοιπόν ἀπό τή Ναζαρέτ μαζί μέ ἄλλους, συγγενεῖς καί φίλους. Τά παιδιά πῆγαιναν μπροστά καί ἔμφελλαν ὠραῖους ὕμνους. Ἔτσι τό ταξίδι ἦταν εὐχάριστο γιά ὅλους.

Ἐφτασαν στήν Ἱερουσαλήμ καί παρακολούθησαν μέ εὐλάβεια ὅλες τίς τελετές καί θυσίες. Ἄκουσαν τοὺς σοφοὺς ἱερεῖς νά διηγοῦνται τήν ἱστορία τῶν πατέρων τους. Δέχτηκαν καί τήν εὐλογία τοῦ ἀρχιερέα, ἀνεβασμένοι στά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ. Κάθε μέρα δημιουργοῦσε ὅλο καί περισσότερο ἐνδιαφέρον, ἰδίως στά παιδιά, πού δέν ἤθελαν νά τελειώσουν ποτέ οἱ γιορτές αὐτές.

Ἡ γιορτή τοῦ Πάσχα κράτησε ἑπτὰ ἡμέρες κι ἔπειτα οἱ ξένοι πῆραν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅσοι ἦταν ἀπό τή Ναζαρέτ ἔφυγαν καί πάλι ὅλοι μαζί. Ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία βάδιζαν μαζί μέ τοὺς μεγάλους, εὐχαριστημένοι πού ἀξιώθηκαν νά φέρουν τόν Ἰησοῦ γιά πρώτη φορά στό Ναό. Φαντάστηκαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θά πῆγαινε μπροστά, μαζί μέ τά ἄλλα παιδιά.

Κατά τήν πρώτη διανυκτέρευση ὅλα τά παιδάκια ἔτρεξαν κοντά στοὺς γονεῖς τους. Μονάχα ὁ Ἰησοῦς δέ φάνηκε πουθενά. Ἀνήσυχτοι οἱ γονεῖς του ρώτησαν τοὺς ἄλλους, ἀλλά κανένας δέν τόν εἶχε δεῖ ἀπό τότε πού ξεκίνησαν.

Ἀπελπισμένοι γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ καί ἔψαξαν νά τόν βροῦν. Ἐπί δυό μέρες ἔψαχναν, χωρίς νά μάθουν τίποτα γι' αὐτόν. Τήν τρίτη μέρα πέρασαν κι ἀπ' τό Ναό. Ἐκεῖ σέ μιά ἀπό τίς πολλές στοές του ἦταν συγκεντρωμένος κόσμος κι ἄκουε τοὺς σοφοὺς δασκάλους, πού ἐξηγοῦσαν τό Νόμο. Μέ μεγάλη τους ἐκπληξη εἶδαν καί τόν Ἰησοῦ νά κάθεται ἀνάμεσα στοὺς σοφοὺς τοῦ Ἰσραήλ, νά παίρνει μέρος στίς σοβαρές συζητήσεις καί νά τόν θαυμάζουν ὅλοι μέ τίς ἐρωτήσεις καί ἀπαντήσεις του.

Ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τήν εὐκαιρία νά παρουσιάσει στοὺς γονεῖς του καί σέ ὅλο τόν κόσμο μιά καινούρια ἀντίληψη: Ὁ ἐρχομός του στό Ναό, στήν κατοικία τοῦ οὐράνιου Πατέρα του, σήμαινε πῶς ἐξαρτιέται μονάχα ἀπό Ἐκεῖνον κι ὅλες οἱ ἄλλες σχέσεις του ἐρχονται σέ δεύτερη σειρά.

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής στό Ναό.

Ἡ Μαρία κι ὁ Ἰωσήφ ξαφνιάστηκαν μέ τή σοφία του, ἀλλά καί μέ τή διαγωγή του. Ἡ Μαρία ὄρμησε μέσα στό πλήθος, πλησίασε τόν Ἰησοῦ καί μέ στοργή, ἀλλά καί πόνο, τοῦ εἶπε:

– Παιδί μου, γιατί τό ἔκαμες αὐτό; Τρεῖς μέρες τώρα σέ ἀναζητοῦμε μέ πληγωμένη καρδιά...

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

– Γιατί μέ ζητούσατε; Δέν ξέρετε ὅτι πρέπει νά βρίσκομαι στό σπίτι τοῦ πατέρα μου;

Βέβαια τῆς ἀποκρίθηκε ὄχι σάν γιός της, ἀλλά ὡς υἱός τοῦ οὐράνιου Πατέρα του. Γι' αὐτό καί τά λόγια του δέν μπόρεσαν νά τά καταλάβουν αὐτοί, πού εἶχαν ἀναλάβει τήν προστασία του. Ἐμείναν ὁμως εὐχαριστημένοι, πού τόν ξαναβρῆκαν. Ἐ-

κεῖνος πάλι τούς ἀκολούθησε πειθαρχικός καί υπάκουος. Ἦταν
νωρίς ἀκόμα ν' ἀφοσιωθεί ὀλοκληρωτικά στό ἔργο τῆς σωτη-
ρίας τῶν ἀνθρώπων.

5. Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου

Μέσα στή ζεστή ἀγάπη καί στοργή τῆς Θεοτόκου καί τοῦ
Ἰωσήφ, ὁ Ἰησοῦς πρόκοβε στή σοφία καί χάρι τοῦ Θεοῦ. Κι
ὅταν πιά ἔγινε τριάντα χρονῶν ἦρθε ὁ καιρός ν' ἀρχίσει τό
ἔργο του, πού ἦταν ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῷ Ἰησοῦς ἦρθε στόν Ἰορδάνη ποταμό γιά νά βαπτισθεῖ
ἀπό τόν Ἰωάννη, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὁ Πρόδρομος,
μόλο πού ἦταν συγγενής του, δέν τόν γνώριζε, γιατί δέ συναν-
τήθηκαν ποτέ καί ζοῦσε ὁ ἕνας μακριά ἀπό τόν ἄλλο. Ὅμως,
φωτισμένος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν ξεχώρισε μέσα ἀπό τό
πλῆθος.

Ὁ Ἰησοῦς πλησίασε τόν Πρόδρομο καί τοῦ ζήτησε νά τόν
βαπτίσει. Ὁ Ἰωάννης ἔμεινε κατάπληκτος. Αὐτός καλοῦσε
τούς ἁμαρτωλούς νά μετανοήσουν καί νά βαπτισθοῦν καί ἦρθε
ὁ ἀναμάρτητος Θεός νά βαπτισθεῖ;

Γι' αὐτό τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτισθῶ ἀπό Σένα κι ἐσύ
ἔρχεσαι σέ μένα;

Ὁ Χριστός ὅμως τοῦ ἐξήγησε πώς πρέπει νά βαπτισθεῖ κι'
αὐτός σάν ἄνθρωπος, γιά νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού
ἐπίσημα θά τόν ἀναγνώριζε ὡς Μεσσία.

Χωρίς ἀντιρρήσεις πιά ὁ Ἰωάννης τόν βάπτισε μέσα στόν
Ἰορδάνη ποταμό, ἀλλά δέν ἔμεινε μέσα στό νερό, ὅπως οἱ
ἄλλοι ἄνθρωποι, πού ἔλεγαν τίς ἁμαρτίες τους. Ὁ Ἰησοῦς
βγήκε ἀμέσως. Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ποιῆς ἁμαρτίες νά
ἔλεγε;

Ἀμέσως τότε ἀνοιξαν οἱ οὐρανοί καί τό Ἅγιο Πνεῦμα,
ὅμοιο μέ κατάσπρο περιστέρι, πῆγε καί στάθηκε πάνω ἀπό τό
κεφάλι του. Τήν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πα-

τέρη, πού ἔλεγε ἀπό τόν οὐρανό:

– «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα...»

Ἐπισημειώθῃ: «Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου Υἱός, στόν ὁποῖο ἔχω ἀναθέσει τή σωτηρία τοῦ κόσμου».

Μέ τή μαρτυρία αὐτή τοῦ Οὐρανοῦ καί τό φανέρωμα τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁ Μεσσίας καί Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Κι ἄρχισε τή δημόσια δράση του.

Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου γιορτάζεται στίς 6 Ἰανουαρίου. Λέγεται καί Θεοφάνια, ἐπειδή φανερώθηκε ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα: Ὁ Πατέρας πού μίλησε, ὁ Υἱός πού βαπτίσθηκε καί τό Ἅγιο Πνεῦμα πού παρουσιάστηκε σάν περιστέρι. Λέγεται ἀκόμα καί Φῶτα, γιατί στά παλιά χρόνια τή μέρα αὐτή βαπτίζονταν ὅσοι ἤθελαν νά γίνουν χριστιανοί. Ὡς νεοφώτιστοι κρατοῦσαν στά χέρια ἀναμμένες λαμπάδες. Ἦθελαν μ' αὐτό νά δείξουν πῶς ἓνα καινούριο φῶς γέμιζε τήν ψυχή τους, τό ἀνέσπερο φῶς πού πῆγαζε ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις. Τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱόν ὀνομάζουσα. Καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐβεβαίω τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός καί τόν κόσμο φωτίσας, δόξα Σοι».

Δ η λ α δ ῆ:

Κατά τή Βάπτισή Σου, Κύριε, στόν Ἰορδάνῃ ποταμό, φανερώθηκε ὅτι πρέπει νά προσκυνοῦμε τήν Ἁγία Τριάδα. Γιατί τότε ἡ φωνή τοῦ Πατέρα Σου Σε ὀνόμασε ἀγαπητό του Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τή μορφή περιστεριοῦ, ἐβεβαίωσε τήν ἀλήθεια αὐτή. Χριστέ καί Θεέ μας, πού φανερώθηκες καί φώτισες τόν κόσμο, ἄς εἶσαι δοξασμένος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Πώς ὁ Θεός φανερώθηκε στή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ;
- Ποιούς βάπτισε ὁ Ἰωάννης καί πώς τούς βάπτισε; Γιατί ζήτησε νά βαπτισθεῖ ὁ ἀνάμάρτητος Κύριος;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- Πρέπει νά εἴμαστε ταπεινοί καί νά ἐκτελοῦμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ:

- Νά παρακολουθήσετε καί νά περιγράψετε τά «βαφτίσια» ἐνός μωροῦ. Νά προσέξετε ιδιαίτερα τή στιγμή, πού ὁ ἱερέας λέει πώς τὸ βαπτίζει «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καί νά τά δικαιολογήσετε.
- Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τὸ ἀπολυτίκιο τῶν Θεοφανίων καί νά τὸ ψάλετε.

6. Ἡ ἐκλογή καί τὸ ἔργο τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου

Ἐφοῦ βαπτίσθηκε ὁ Κύριος, ἄρχισε τὸ κήρυγμά του. Σιγά-σιγά τραβοῦσε πολλοὺς κοντά του. Συνάντησε ὅμως καί τὴν ἀντίδραση στοῦ σωτήριου ἔργου του, κυρίως ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καί τοὺς Φαρισαίους.

Χρειάστηκε, λοιπόν, νά σχηματίσει μιὰ ὁμάδα ἀπὸ μόνιμους μαθητὲς του. Αὐτοὶ θὰ ἀναλάβαιναν νά συνεχίσουν τὸ ἔργο του καί ἔξω ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη. Ἔτσι ἄρχισε τὴν ἐκλογή τῶν μαθητῶν του:

Ἐκεῖ πού περιπατοῦσε κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ, εἶδε δυὸ ψαράδες νά στέκουν σκεφτικοί καί ἀπελπισμένοι. Ὁλητὴ νύχτα ψάρευαν καί δέν ἐπίασαν οὔτε ἓνα ψάρι. Ἦταν ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Πέτρος, παιδιὰ τοῦ Ἰωνᾶ καί μαθητὲς τοῦ Προδρόμου.

Ὁ Χριστός τούς πλησίασε καί τούς εἶπε:

– Ἐλάτε μαζί μου καί θά σᾶς κάμω νά ψαρεύετε ψυχές ἀνθρώπων.

Τά δύο ἀδέλφια παράτησαν τή βάρκα καί τά δίχτυα τους καί τόν ἀκολούθησαν.

Πιό πέρα εἶδε ἄλλα δύο ἀδέλφια, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, πού ἐτοιμάζαν τά δίχτυα τους μέσα σέ πλοιάριο, μαζί μέ τόν πατέρα τους Ζεβεδαῖο. Τούς κάλεσε κι αὐτούς νά τόν ἀκολουθήσουν. Κι αὐτοί παράτησαν πλοῖο καί πατέρα καί πῆγαν μαζί του.

Ἔτσι, τόν ἕνα μετά τόν ἄλλο, ὁ Ἰησοῦς διάλεξε δώδεκα μαθητές του, πού ὀνομάστηκαν Ἀπόστολοι.

Ἦταν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπό τό Θεό νά μεταδώσουν τή διδασκαλία του στόν κόσμο. Κι ἦταν δώδεκα, ὅσες κι οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Δώδεκα νέοι πνευματικοί ἡγέτες ὀλόκληρου τοῦ κόσμου.

Τά ὀνόματά τους εἶναι:

Ἀνδρέας καί Πέτρος, παιδιά τοῦ Ἰωνᾶ.

Ἰωάννης καί Ἰάκωβος, παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.

Φίλιππος καί Ναθαναήλ ἡ Βαρθολομαῖος, οἱ δύο φίλοι.

Θωμᾶς ὁ Δίδυμος καί Ματθαῖος ὁ Τελώνης.

Ἰάκωβος, γιός τοῦ Ἀλφαιίου, καί Θαδδαῖος ἡ Λεββαῖος.

Σίμων ὁ Κανανίτης καί Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Μαζί τους ὁ Χριστός πῆγαινε ἀπό πόλη σέ πόλη κι ἀπό χωριό σέ χωριό. Παντοῦ δίδασκε καί θεράπευε κάθε λογιῆς ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τούς Δώδεκα, ὁ Χριστός εἶχε κι ἄλλους μαθητές, κάπου ἑβδομήντα. Αὐτοί δέν τόν ἀκολουθοῦσαν πάντα καί μερικοί δέ φανερόνταν ἐπίσημα, ὅπως ὁ Νικόδημος κι ὁ Ἰωσήφ. Ἐξάλλου γυναῖκες ἀφοσιωμένες σ' Αὐτόν ἦταν ἀρκετές, ὅπως ἡ Μαρία, συγγενής τῆς Θεοτόκου, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη, οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου Μάρθα καί Μαρία.

Ἔργο, ἰδίως τῶν Ἀποστόλων, ἦταν:

- Νά διδάξουν ὅλα τὰ ἔθνη, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο, ὅταν ὁ ἴδιος θά ἔφευγε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς.

- Νά μείνουν μάρτυρες τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου. Μιά ζωντανή μαρτυρία, πού ἀναβλύζει ἀπὸ τὴ γεμάτη πίστη ζωὴ τους.

- Ν' ἀποτελέσουν τὸ θεμέλιο τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πού θά συνέχιζε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων πού ἄρχισε ὁ Χριστός.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τοῦ κάθε Ἀποστόλου σὲ χωριστὴ ἡμερομηνία καὶ ὅλων μαζί στὶς 30 Ἰουνίου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί χρειάστηκε νά ἐκλέξει μαθητές ὁ Χριστός καὶ γιατί πῆρε δώδεκα;

- Σέ ποιούς καὶ πῶς πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ Δαβὶδ: «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν» (Ψαλμ. 18-5);

- Τί ὑποχρεώσεις ἔχουμε πρὸς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἐμεῖς σήμερα;

Δ

ΑΠΟΤΑΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ο γάμος στην Κανᾶ

Ο Χριστός ἔπρεπε νά δείξει στόν κόσμο πώς εἶναι «Υἱός τοῦ Θεοῦ», γιά νά πετύχει στό ἔργο του. Ἄλλά «Υἱός τοῦ Θεοῦ» σήμαινε τό Θεό τόν ἴδιο, τόν ἐξουσιαστή τῶν πάντων.

Ἄρχισε λοιπόν νά κάνει θαύματα, ὄχι γιά νά καταπλήξει, ἀλλά νά δείξει τήν ἀγάπη του πρὸς τόν ἄνθρωπο. Νά τοῦ προσφέρει τήν πίστη. Τή φλόγα αὐτή δέν τήν ἔχουν ὅλοι μέσα τους. Δέν τήν εἶχαν πρό παντός οἱ Ἰουδαῖοι μέ τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους τους. Κι ὁμως ὀλάκαιρη ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου πάνω στή γῆ ἦταν ἓνα ἀδιάκοπο θαῦμα!

Το πρῶτο θαῦμα τοῦ Κυρίου ἐγίνε στή Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Ἦταν καλεσμένος σ' ἓνα γάμο καί πῆγε μέ τούς μαθητές του. Ἐκεῖ συνάντησε καί τή μητέρα του, πού ἦταν συγγενής τῶν νεονύμφων.

Κάθε γάμος τότε ἀποτελοῦσε ὀλόκληρη γιορτή, πού κρατοῦσε μιά βδομάδα. Τά φαγητά ἦταν ἐκλεκτά καί τά κρασιά ἐπίτηδες φυλαγμένα γιά μιά τέτοια χαρά. Το κρασί ἄλλωστε συμβόλιζε γι' αὐτούς τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στό γάμο ἔδωσε ιδιαίτερη χαρά σέ ὅλους. Ἦταν σάν μιά εὐλογία τῆς ὅλης τελετῆς, πού θύμιζε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς Πρωτοπλάστους νά αὐξάνουν καί νά πληθαίνουν μέσα στήν ἀγιασμένη ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενείας.

Τό θαῦμα στήν Κανᾶ. (Τοιχογραφία, Μετέωρα).

Ἡ μητέρα του παρακολουθοῦσε τίς διάφορες ἀνάγκες τῆς γιορτῆς, ὅποτε ξαφνικά διαπίστωσε πῶς σώθηκε τό κρασί.

Τότε ἡ Παναγία, νομίζοντας πῶς ἦταν μιᾶ εὐκαιρία νά δεῖξει ὁ Ἰησοῦς τή θεϊκή του δύναμη, τόν πλησίασε καί τοῦ εἶπε σιγά:

– Τοῦς σώθηκε τό κρασί...

Ἄ Ο Κύριος τῆς ἀπάντησε:

– Δέν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου...

Ἡ Παναγία φώναξε τοῦς ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, ἔδειξε σ' αὐτούς τό Χριστό καί τοῦς εἶπε:

- Κάμετε πρόθυμα ὅ,τι σᾶς πει.

Ὁ Κύριος βγήκε ἔξω ἀπό τήν αἴθουσα. Βρῆκε ἕξι στάμνες, ἀπό αὐτές πού εἶχαν τά σπίτια γιά νά πλύνουν οἱ καλεσμένοι τά χέρια τους πρὶν ἀπό τό φαγητό. Εἶπε στούς ὑπηρέτες νά τίς γεμίσουν μέ νερό καί νά δώσουν ἀπό αὐτό στόν τραπεζοκόμο νά δοκιμάσει. Ἐκεῖνοι τό ἔκμαναν.

Ὁ τραπεζοκόμος δοκίμασε τό νερό, πού ἦταν πιά κρασί, τό βρῆκε ἔξαιρετικό καί εἶπε στό γαμπρό:

- Γαμπρέ μου, τό καλύτερο κρασί κράτησες γιά τό τέλος τῆς γιορτῆς; Ὅλοι αὐτό τό προσφέρουν πρῶτο..

Οὔτε ὁ γαμπρός ὅμως, οὔτε κανένας ἄλλος ἐκεῖ μέσα κατάλαβε πῶς τό νερό ἔγινε κρασί. Τό θαῦμα ἔγινε γιά νά δυναμώσει τήν πίστη τῶν μαθητῶν του. Αὐτοί καί εἶδαν καί πρόσεξαν τό θαῦμα μέ τό ὅποιο ὁ Χριστός φανέρωσε τή δόξα του.

2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Κάποτε ὁ Χριστός, ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπό μιά μικρή κωμόπολη, συνάντησε δέκα λεπρούς.

Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοί ἦταν ὑποχρεωμένοι ἀπό τό Νόμο νά ζοῦν μακριά ἀπό τούς ἀνθρώπους, γιατί ἡ λέπρα, πού εἶναι σήμερα μιά συνηθισμένη ἀρρώστια καί θεραπεύεται εὐκόλα, ἦταν τότε μιά ἀρρώστια πολύ μεταδοτική. Κι ἂν κάποιος τύχαινε νά τούς πλησιάσει, ἔπρεπε οἱ λεπροὶ νά τόν εἰδοποιήσουν φωνάζοντας σ' αὐτόν: «Ἄκάθαρτος!», ὥστε ν' ἀπομακρυνθεῖ.

Γιά τήν θεραπεία τους περνοῦσαν ἀπό πολλές θρησκευτικές τελετές, πού γίνονταν μακριά, ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς πόλης. Κι ἂν τύχαινε νά γιатρευτεῖ κάποιος, γιά νά γίνει δεκτός ἀπό τούς δικούς του καί τήν κοινωνία, ἔπρεπε νά πάρει πιστοποιητικό ἀπό τούς ἱερεῖς ὅτι γιатρευτήκε.

Τώρα, πού περνοῦσε ὁ Χριστός, οἱ λεπροὶ ἄκουσαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων κι ἀγναντεύοντας εἶδαν νά ἔρχεται πλη-

Ἰαση λεπροῦ

θος ἀσυνήθιστο γιά τήν ἐρημιά τους. Ρώτησαν ἀπό μακριά κι ἔμαθαν ὅτι ἐρχεται ὁ Χριστός, γιά τόν ὅποιο εἶχαν ἀκουστά πώς κάνει θαύματα. Ἄρχισαν, λοιπόν, νά φωνάζουν καί νά τόν παρακαλοῦν: «Κύριε Ἰησοῦ, λυπήσου μας!»

Κι ὁ Χριστός τούς λυπήθηκε καί τούς εἶπε:

– Πηγαίνετε νά σᾶς δοῦν οἱ ἱερεῖς σας!

Ἐτρεξαν ἀμέσως πρὸς τούς ἱερεῖς, ἀλλά στό δρόμο εἶδαν πώς εἶχαν κιόλας γιατρευτεῖ. Πῆγαν τότε καταχαρούμενοι στούς δικούς τους. Μονάχα ἓνας σκέφτηκε νά γυρίσει πίσω καί νά εὐχαριστήσῃ τό Χριστό. Κι αὐτός ἦταν Σαμαρείτης!

Ὁ Χριστός, ὅταν τόν εἶδε νά πέφτει στά πόδια του καί νά τόν εὐχαριστεῖ μέ δάκρυα εὐγνώμοσύνης, εἶπε στούς μαθητές του:

– Μά δέ γιατρεύτηκαν κι οἱ ἄλλοι ἐννιά; Ποῦ εἶναι τώρα; Δέν ἔπρεπε κι αὐτοί νά εὐχαριστήσουν τό Θεό; Μονάχα αὐτός, ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης, τό σκέφθηκε;

“Επειτα εἶπε στό Σαμαρείτη, πού ἦταν ἀκόμα πεσμένος στό πόδια τοῦ Κυρίου:

– Σηκώσου καί πήγαινε! Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε..

Δέκα ζήτησαν νά θεραπευθοῦν. Καί δέκα θεραπεύτηκαν! Ἡ πίστη εἶχε φουντώσει καί σῶν δέκα λεπρῶν τά σπλάχνα, τήν ὥρα πού ἐβγαλαν τήν ἀπεγνωσμένη κραυγή, ζητώντας τό ἔλεος τοῦ Σωτήρα. Καί τό ἔλεος τοῦς δόθηκε καί τό θαῦμα πραγματοποιήθηκε. “Ὁμως ἕνας διατήρησε στό σπλάχνα του ἄσβηστη τή φλόγα τῆς πίστεως. Δέ φτάνει νά λάμπει μέσα μας γιά μιά στιγμή. Πρέπει νά κρατήσουμε γιά πάντα φωτεινή τήν ἐστία τῆς. Κι αὐτό τό πέτυχε μονάχα ὁ ἕνας λεπρός. Ὁ Σαμαρείτης!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Γιατί τότε προσπαθοῦσαν νά γιατρέψουν τή λέπρα κι ἄλλες ἀρρώστιες μέ τελετουργίες; Ὑπάρχουν ἀκόμα καί σήμερα λαοί, πού κάνουν το ἴδιο; Γιατί;

– Γιατί οἱ λεπροὶ φώναζαν ἀπό μακριά;

– Για ποῖο σκοπό ὁ Κύριος ἔκανε θαύματα; Ποιός μπορεῖ νά ὠφεληθεῖ ἀπό αὐτά; Ὁ Χριστός εἶπε στό λεπρό: «Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...»

– Ποιό εἶναι τό χρέος μας πρὸς ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καί κυρίως στόν μεγαλύτερο ἀπ’ ὅλους, τό Χριστό;

3. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδᾶ

Ὁ Ἰησοῦς πῆγε στό Ἱεροσόλυμα γιά μιά μεγάλη γιορτή. Μπῆκε στήν πόλη ἀπό τήν «προβατική πύλη», δηλ. ἀπό τήν πύλη ἀπό τήν ὁποία ἐβαζαν τά πρόβατα γιά τή θυσία στό Ναό.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιά δεξαμενή, πού τήν ἔλεγαν Βηθεσδᾶ, δηλ. τῆς «εὐσπλαχνίας», ἐπειδή τά νερά τῆς εἶχαν θεραπευτικές ιδιότητες. Οἱ ἄρρωστοι ἦταν πολλοί καί γι’ αὐτό εἶχαν χωρίσει

Ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθσεδᾶ. Μικρογραφία ἀπὸ Εὐαγγελιστᾶριο τοῦ 11ου αἰ. τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

τῆ δεξαμενῆ σέ πέντε «στοές».

Ἡ σπλαχνικὴ ματιὰ τοῦ Ἰησοῦ ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παράλυτο. Ἦταν ἐκεῖ κατάκοιτος τριάντα ὀκτῶ χρόνια. Πέρασε ἀπὸ μπροστά του καὶ τὸν ρώτησε: «Θέλεις νά γίνεις καλά;»

Κι αὐτὸς τοῦ εἶπε τὸ παράπονό του:

– Κύριε, δὲν ἔχω κανένα δικό μου νά μέ βάλει στὰ νερά, μὲνός τ' ἀνάξει ὁ ἄγγελος. Ὡσπου νά κινηθῶ ἐγώ, μέ προλαβαίνει κάποιος ἄλλος!

Τὰ εἶπε αὐτὰ γιατί πότε-πότε ἓνας ἄγγελος κατέβαινε καὶ ἀνατάραζε τὰ νερά κι ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος σ' αὐτά, γινόταν ἀμέσως καλά.

Ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε:

– Τότε σῆκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα...

Ὁ παράλυτος ἐνίωσε μιά δύναμη στὰ παράλυτα μέλη του. Σηκώθηκε, πήρε τὸ κρεβάτι του κι ἔφυγε γιὰ τὸ σπιτί του.

Ἡ ἡμέρα πού ἔγινε το θαῦμα ἦταν Σάββατο καί σύμφωνα μέ τό Μωσαϊκό Νόμο, δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνει τό Σάββατο καμιά ἐργασία, οὔτε ἀκόμα καί φιλανθρωπική πράξη. Γι' αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι, πού τόν εἶδαν νά φεύγει κουβαλώντας τό κρεβάτι του, τοῦ φώναξαν:

– Τί κάνεις ἐκεῖ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Σάββατο σήμερα κι ἐσύ φορτώθηκες τό κρεβάτι σου;

– Μά ἐκεῖνος πού μέ γιάτρεψε μοῦ εἶπε νά τό πάρω καί νά φύγω!

– Καί ποιός εἶναι αὐτός;

Ὁ παράλυτος ὅμως δέ γνώριζε τό Χριστό καί δέν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσει...

Ἀργότερα ὁ Χριστός συνάντησε τόν παράλυτο στό Ναό καί τοῦ εἶπε:

– Τώρα, πού ἔγινες καλά, πρόσεξε νά μήν κάνεις ἀμαρτίες καί πάθεις τό χειρότερο...

Ὁ παράλυτος τότε γνώρισε τό Χριστό κι ἀφοῦ τόν εὐχαρίστησε, ἔτρεξε νά πει στούς Ἰουδαίους ποιός τόν γιάτρεψε.

Ἐκεῖνοι ὀργίστηκαν γιά τό θαῦμα κι ἀκόμα περισσότερο γιὰ τό Χριστός ἔγινε κύριος τοῦ Σαββάτου καί τόλμησε νά παραβεῖ τήν ἀργία του, ἀντικαθιστώντας τήν μέ ἔργα ἀγάπης.

Ἄρχισαν, λοιπόν, νά τόν κατηγοροῦν ὡς παραβάτη τοῦ Νόμου τόσο, πού ἤθελαν νά τόν πιάσουν καί νά τόν θανατώσουν. Μά ἡ ὥρα Του δέν εἶχε ἔρθει ἀκόμα. Εἶχε μπροστά Του μεγάλο ἔργο νά τελειώσει. Γι' αὐτό ἄφησε τήν Ἰουδαία καί πῆγε στή Γαλιλαία, ὅπου μπορούσε νά ἐργασθεῖ πιά ἄνετα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Οἱ Ἰουδαῖοι κατηγοροῦσαν τόν παράλυτο, ἐπειδή ἐργάστηκε μέρα Σάββατο καί τό Χριστό ἐπειδή τόν γιάτρεψε τή μέρα αὐτή.

Ἦταν σωστές οἱ κατηγορίες;

– Τί δίδαξε ὁ Χριστός μέ τήν πράξη του: Ποιό εἶναι τό καλύτερο – καί τό θέλει ὁ Θεός – οἱ καλές πράξεις ἢ ἡ ὑποκριτική τήρηση τῶν ἐντολῶν, πού ἐξηγοῦνται «κατά γράμμα».

4. Η θεραπεία του παραλύτου της Καπερναούμ

Ο Χριστός δίδασκε σ' ένα σπίτι στην Καπερναούμ. Μόλις τό έμαθαν αυτό, πολλοί έτρεξαν στο σπίτι να τον δουν, γιατί είχαν άκούσει τόσα πολλά για τά θαύματα και τή διδασκαλία του. Έτσι μαζεύτηκε τόσο πλήθος, ώστε δέν μπορούσε να σταθει κανείς ούτε στην εξώπορτα. Άνάμεσα στον κόσμο ήταν και μερικοί Γραμματείς και Φαρισαίοι.

Τότε οι συγγενείς και φίλοι ενός παραλύτου, πήραν τον άρρωστο κι έτρεξαν προς τον Ίησού.

Πώς να τον πλησιάσουν όμως μέσα σέ τόσο πλήθος;

Άνέβηκαν λοιπόν μέ τον παράλυτο στή στέγη, παραμέρισαν τά σανίδια, άνοιξαν μιά τρύπα και κατέβασαν τον παράλυτο

μέ σχοινιά κοντά στό Χριστό. Κατέβηκαν οί ίδιοι καί τόν παρακάλεσαν νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ Ἰησοῦς χαμογέλασε καί συγκινημένος ἀπό τήν πράξη τους, εἶπε στόν παραλυτικό:

– Παιδί μου, οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι συχωρεμένες...

Ἔνας ψίθυρος ἀκούστηκε τότε ἀπό τοὺς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, πού ἦταν ἐκεῖ. Πίστευαν πώς αἰτία γιά ὅλες τίς ἀρρώστιες εἶναι ἡ ἁμαρτία. Μά αὐτή μονάχα ὁ Θεός μπορούσε νά τήν συχωρέσει. Πῶς λοιπόν ὁ Χριστός δίνει μιά τέτοια «ἄφεση ἁμαρτιῶν»; Δέν ἔπρεπε νά κοιτάξει τήν ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἀντί νά δείχνει πώς ἔχει ἐξουσία Θεοῦ; Εἶναι, λοιπόν, ἕνας βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ, εἶπαν μέσα τους.

Ὁ Χριστός, πού κατάλαβε τίς σκέψεις τους, τοὺς ρώτησε:

– Διαμαρτύρεσθε τάχα, πού συχώρεσα τίς ἁμαρτίες τοῦ παράλυτου, ἐπειδή αὐτό τό δικαίωμα το ἔχει ὁ Θεός. Ἄλλά τί μοῦ ἦταν εὐκολότερο νά πῶ σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο: «οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι συχωρεμένες» ἢ νά τοῦ πῶ «σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε σπίτι σου;»

Κανένας δέν τοῦ ἀπάντησε, γιατί ὅλοι τους ἐκεῖ μέσα τὰ ἔβλεπαν καί τὰ δυό σχεδόν ἀδύνατα. Γιά τό πρῶτο ἀρμόδιος ἦταν μονάχα ὁ Θεός. Ὅσο γιά τό δεύτερο, ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου ἦταν λειψή...

Κι ὁ Χριστός τοὺς εἶπε:

– Γιά νά μάθετε πώς μπορῶ νά τὰ κάμω καί τὰ δυό, τοῦ λέγω: «Σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου».

Ὅλοι τότε κράτησαν τήν ἀναπνοή τους. Τί θά γινόταν τώρα;

Καί νά, ὁ παράλυτος ἄρχισε νά κινεῖται, νά πηδᾷ ἀπό τό φορεῖο του, νά τό παίρνει καί νά φεύγει μέσα ἀπό τό πλήθος.

Κι ὅλοι τότε δόξαζαν τό Θεό!... Κι ἔλεγαν:

– Ποτέ ὡς τώρα δέν εἶδαμε τόσο θαυμαστά πράγματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Τί πίστευαν οἱ Ἰουδαῖοι γιά κάθε πάθηση; Μήπως ἦταν τιμωρία

του Θεοῦ γιά τίς ἀμαρτίες τοῦ ἀρρώστου;

- Γιατί ὁ Χριστός κατηγορεῖται ὡς βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ;
- Ποιά λόγια καί ἔργα τοῦ Χριστοῦ δείχνουν πῶς εἶναι πραγματικά ὁ Μεσσίας;
- Σέ τί μπορεῖ κι ἐμεῖς νά μιμηθοῦμε τοὺς τέσσερις συγγενεῖς καί φίλους τοῦ παραλύτου;

5. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχῶς

Μιά μέρα ὁ Χριστός ἔμπαινε στήν Ἱεριχώ καί τόν συνόδευε πλῆθος πολύ. Ἦταν οἱ ἄνθρωποι πού ἀκολουθοῦν κάποιο νικητή. Νικητής δέ τώρα ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Νικητής τῆς ἀρρώστιας καί τοῦ θανάτου.

Ὁ θόρυβος αὐτός τοῦ πλήθους ἔκαμε ἐντύπωση σέ ἓνα τυφλό πού καθόταν σέ μιά γωνιά καί ζητιάνευε. Ρώτησε νά μάθει τί συμβαίνει. Κι ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή Ναζαρέτ, ἡ ἐλπίδα φτέρωσε μέσα του. Ναι, ὁ τυφλός ἦταν ἓνας πολύ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Μποροῦσε νά χαρεῖ τό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ἀλλά ποτέ δέν εἶχε δεῖ λουλούδια. Μποροῦσε ν' ἀκούσει τά τραγούδια τῶν πουλιῶν, ὅμως ποτέ του δέν εἶχε δεῖ πουλάκια. Καί μποροῦσε νά νιώσει τήν ἀγάπη τῆς μητέρας του, ἀλλά ποτέ του δέν τήν εἶχε δεῖ... Μά εἶχε ἀκούσει τόσα πολλά, πού ἔκανε ὁ Χριστός. Δέ θά μποροῦσε νά κάμει καί γι' αὐτόν κάτι; Γι' αὐτό ἄρχισε νά φωνάζει:

- Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Δαβίδ, λυπήσου με!

Αὐτοῖ πού ἦταν κοντά του τοῦ ἔλεγαν νά σωπάσει. Εἶναι οἱ τύποι, πού ἐνοχλοῦνται ἀπό κάθε φωνή πού ἀποζητᾷ τό φῶς. Εἶτε ζητᾷ τό φῶς τῶν ματιῶν του, εἶτε διψᾷ γιά τό φῶς τῆς ψυχῆς του.

Αὐτούς ἦταν πού παραμέρισε ὁ Χριστός. Κι ὅπως ὁ τυφλός φώναζε περισσότερο, εἶπε νά τόν φέρουν κοντά του. Ὅταν τό ἔμαθε αὐτό ὁ τυφλός, πέταξε τά ἐξωτερικά του

ροῦχα, γιά νά μήν τόν ἐμποδίζουσι στό τρέξιμο, κι ἔφτασε στόν Ἰησοῦ, πού εἶχε σταματήσει καί τόν περιμένε.

- Τί θέλεις νά σοῦ κάμω; τόν ρώτησε μέ πόνο γιά τήν ἀνθρώπινη δυστυχία ὁ θεῖος Διδάσκαλος.

- Δάσκαλε, θέλω νά ἀποκτήσω τό φῶς μου! ἀποκρίθηκε μέ λαχτάρα ὁ τυφλός.

- Πήγαινε στό σπίτι σου κι ἡ πίστη, πού ἔχεις ὅτι μπορῶ νά σοῦ δώσω τό φῶς σου, σέ ἔσωσε ἀπό τήν ἀθεράπευτη αὐτή πάθησή σου!

Με τά λόγια αὐτά τοῦ Ἰησοῦ ὁ τυφλός ἄρχισε νά βλέπει. Καί τό πρῶτο πράγμα, πού εἶδε, ἦταν τό γλυκό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, πού χαμογελοῦσε, βλέποντας τήν εὐτυχία τοῦ τυφλοῦ.

Τόσος κόσμος τόν ἀκολουθοῦσε καί τόν κύκλωνε. Κι ὅμως μόνο ἓνας εἶχε τήν πίστη, πού ἀποζητοῦσε. Ἕνας μονάχα μποροῦσε ν' ἀποκτήσει καινούριο φῶς, χάρις σ' αὐτή τήν πίστη του.

Κι ὁ τυφλός τόν ἀκολούθησε ἀπό εὐγνωμοσύνη μαζί μέ τό ἄλλο πλῆθος, πού δόξαζε τό Θεό γιά τή μεγάλη δύναμη πού ἔδωσε στό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ κάθε τυφλοῦ;
- Γιατί ὁ τυφλός τῆς Ἱεριχῶς δέν παύει νά παρακαλεῖ τό Χριστό, παρ' ὅλες τίς συστάσεις τῶν ἄλλων;
- Πῶς ἔδειξε τήν εὐγνωμοσύνη του στό Χριστό;
- Τί μπορεῖ νά πετύχει κανεῖς μέ τήν ἀκλόνητη πίστη του στό Θεό;

6. Ἡ Θεραπεία τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ

Ἕνα Σάββατο βγήκε ὁ Χριστός ἀπό τό Ναό, ὅπου εἶχε πάει μέ τούς μαθητές του γιά μία μεγάλη γιορτή. Καθώς προχωροῦ-

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μικρογραφία ἀπὸ Εὐαγγελιστάριο τοῦ 11ου αἰ. πού βρίσκεται στή Μονή Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

σαν πρὸς τὴν πόλη, συνάντησαν ἓνα «ἐκ γενετῆς» τυφλό.

Οἱ Ἀπόστολοι, ὡς Ἰουδαῖοι πού ἦταν, πίστευαν πὼς κάθε σωματικό ἐλάττωμα, εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς ἀμαρτίες πού ἔκαμε αὐτός πού εἶχε τὴν πάθηση ἢ εἶχαν κάμει οἱ γονεῖς του. Γι' αὐτό ρώτησαν τὸ Χριστό:

– Δάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε τυφλός, αὐτός ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;

Κι ὁ Χριστός τοὺς ἐξήγησε:

– Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του εἶχαν ἀμαρτίες. Γεννήθηκε τυφλός γιὰ νά φανερωθοῦν ἐξαιτίας του τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Ἔπειτα ἔφτυσε στό χῶμα, ἔκαμε πηλό, ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ μ' αὐτόν καὶ τοῦ εἶπε:

- Πήγαινε τώρα στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, στή δεξαμενή πού σχηματίζεται ἀπό μία πηγή ἐδῶ στά νότια τοῦ Ναοῦ, καί πλύσου σ' αὐτήν.

Ὁ τυφλός πήγε, πλύθηκε κι ὅταν γύρισε, ἔβλεπε:

Τό θαῦμα, ἀπό στόμα σέ στόμα, μαθεύτηκε σέ ὅλη τήν Ἱερουσαλήμ. Ὅσοι γνώριζαν τόν τυφλό, ἀποροῦσαν: «Μά, αὐτός δέν εἶναι ὁ τυφλός, πού ζητιάνευε; Πῶς τώρα βλέπει;...»

- Ναί, ἐγώ εἶμαι! βεβαίωνα ὁ τυφλός. Τώρα ἔγινα καλά. Μέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς!

Μερικοί δέν τόν πίστεψαν καί τόν ἔφεραν στούς Φαρισαίους. Ἀλλά καί σ' αὐτούς ὁ τυφλός εἶπε τά ἴδια. Κι ἐκεῖνοι ἔλεγαν:

- Σίγουρα πρόκειται γιά ἀμαρτωλό ἄνθρωπο, ἀφοῦ δέν τηρεῖ τό Νόμο κι ἐργάζεται τό Σάββατο!

- Μά ἀφοῦ εἶναι ἀμαρτωλός, πῶς κάνει τέτοια θαύματα; ἀναρωτιόνταν ἄλλοι.

Ρώτησαν καί τόν τυφλό νά τούς πεῖ τή γνώμη του γιά τό θεραπευτή του.

- Ἐγώ νομίζω πῶς εἶναι προφήτης! εἶπε ὁ τυφλός.

Οἱ Φαρισαῖοι, πού προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα, κάλεσαν καί τούς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Τοῦς ρώτησαν ἂν αὐτό εἶναι τό παιδί τους, ἂν ἦταν τυφλό καί πῶς γιάτρευτηκε.

Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ φοβήθηκαν πῶς θά τούς ἀποκλείσουν ἀπό τή Συναγωγή, ὅποτε θά εἶναι ἀναθεματισμένοι. Γι' αὐτό ἀπάντησαν:

- Πραγματικά, αὐτό εἶναι τό παιδί μας καί γεννήθηκε τυφλό. Ποιός ὅμως τοῦ ἀνοιξε τά μάτια, δέν τό γνωρίζουμε. Νά ρωτήσετε τόν ἴδιο, γιατί καί ἡλικία ἔχει καί εἶναι σέ θέση νά σᾶς τό πεῖ.

Οἱ Φαρισαῖοι κάλεσαν πάλι τόν τυφλό καί τοῦ εἶπαν:

- Νά δοξάζεις τό Θεό, πού σέ γιάτρεψε κι ὄχι νά τόν βλαστημᾶς, λέγοντας πῶς σέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς, ἕνας ἀμαρτωλός πού δουλεύει μέρα Σάββατο!

- Μά ποῦ ἀκούστηκε ἕνας ἀμαρτωλός ν' ἀνοίγει τά μάτια ἀνθρώπου; τόλμησε νά πεῖ ὁ τυφλός.

Μά οι Φαρισαῖοι προσπαθώντας ν' ἀρνηθοῦν τό πραγματικό γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ, σταματοῦν στό ἄν αὐτός, πού γιάτρεψε, ἔπρεπε νά ἐργασθεῖ τό Σάββατο. Εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν θέλουν νά δοῦν, καί πιά τυφλοί ἀπ' ὅλους τοῦ λένε:

- Ἐσύ, πού εἶσαι χωμένος στήν ἁμαρτία ὡς τό λαιμό, ἔρχεσαι νά μᾶς κάμεις τό δάσκαλο;

Καί τόν πέταξαν ἔξω.

Ὁ Ἰησοῦς τά ἔμαθε ὅλα αὐτά κι ὅταν ἔτυχε νά συναντήσῃ τόν ἄνθρωπο πού ἦταν πρῶτα τυφλός, τόν ρώτησε:

- Σὺ, πιστεύεις τώρα στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ;

- Καί ποῖός εἶναι, Κύριε, γιά νά τόν πιστέψω; ρώτησε ὁ τυφλός.

- Μά αὐτός, πού βλέπεις, καί σοῦ μιλεῖ! ἐξήγησε ὁ Χριστός.

- Πιστεύω, Κύριε! εἶπε γεμάτος εὐγνωμοσύνη ὁ τυφλός. Κι ἔπεσε καί τόν προσκύνησε.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ὅταν οἱ Φαρισαῖοι προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ τί ἐπιδίωκαν καί γιά ποῖό λόγο;

- Γιατί ὁ Χριστός δέν ἔκανε καμιά προσπάθεια νά ἀποφύγει τῆ θαυματουργία κατά τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;

- Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ διαγωγή τοῦ τυφλοῦ μπροστά στούς Φαρισαίους;

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟ:

«... Ἐγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου ὅλου. Ὅποιος μέ ἀκολουθεῖ, δέ θά βρεθεῖ ποτέ στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά θά ἔχει μέσα του τό πνευματικό φῶς ἀπό τήν ἴδια τήν πηγή τῆς ζωῆς, τό Θεό...»

(Ἰωάννου η' - 12)

‘Ο πολλαπλασιασμός τῶν πέντε ἄρτων (Μονή Ἰβήρων).

7. ‘Ο χορτασμός τῶν «Πεντακισχιλίων»

‘Ο Χριστός δίδασκε τὰ πλήθη κοντά στις γραφικές ὄχθες τῆς λίμνης Γενησαρέτ. Κι ἦταν τὰ λόγια του βάλοσμο νά τους πονεμένους, παρηγοριά γιά τούς ταπεινούς.

Πλησίαζε το βράδυ καί κανένας τους δέν ἤθελε νά φύγει. Τότε οἱ μαθητές εἶπαν στόν Κύριο νά τούς ἀφήσει νά φύγουν γιά τό χωριό τους, γιατί κανένας δέν εἶχε μαζί του τροφίμα.

– Γιατί νά φύγουν; Νά τούς δώσετε σεις τροφή! ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

– Ἐχομε πέντε φωμιά καί δυό ψάρια ὅλα κι ὅλα, τοῦ ἐξήγησαν. Αὐτοί ἐδῶ εἶναι ὡς πέντε χιλιάδες, χωρίς νά λογαριά-

σουμε τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Ποιός θά πρωτοφάει; Ο Χριστός κάλεσε τα πλήθη νά καθίσουν κάτω παρέες-παρέες. Ύστερα πήρε τὰ πέντε ψωμιά και τὰ δύο ψάρια. Σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανό, εὐχαρίστησε τὸν Πατέρα του κι' εὐλόγησε ψωμιά και ψάρια. Ἐπειτα τὰ ἔκοψε, τὰ ἔκαμε κομμάτια και τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητές του νά τὰ μοιράσουν στὸν κόσμο. Τὸ ἀξιοθαύμαστο ἦταν πού ἔφαγαν και χόρτασαν ὅλοι, γιατί τὰ κομμάτια πολλαπλασιάζονταν διαρκῶς.

Κατόπιν ὁ Χριστός, γιὰ νά τοὺς διδάξει τὴν τάξη και τὴν οἰκονομία, εἶπε νά μαζέψουν ὅλα τὰ περισσεύματα και γέμισαν μ' αὐτὰ δώδεκα κοφίνια.

Ἔτσι ὁ Κύριος, μετὰ τὴν πνευματικὴ τροφή, πρόσφερε στὰ πλήθη και τὴν ὑλική.

Αὐτοὶ δέ, πού εἶδαν τὸ θαῦμα, ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους:

- Πραγματικά, αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφουν τὰ ἱερά μας βιβλία πὼς θά ἐρχόταν κάποτε στὸν κόσμο..

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Μέχρι ποῦ και γιατί ἀκολούθησαν τὸ Χριστό τὰ πλήθη; Γιατί δέν ἔνωσαν κόπο και πείνα;
- Τί νόμιζαν σωστό οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ νά γίνει μετὰ τὰ πλήθη και τί ἔκαμε ὁ Χριστός;
- Τί ἔκαμε ὁ Χριστός προτοῦ μοιράσει τὰ ψωμιά και τὰ ψάρια και ποῖο θαῦμα ἀκολούθησε;
- Ποιά εἶναι ἀνώτερη: ἡ πνευματικὴ ἢ ἡ ὑλικὴ τροφή και γιατί;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά γράψετε και νά ἐξηγήσετε τὸν ἐκκλησιαστικὸ ψαλμό: «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν και ἐπέινασαν· οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

8. Ο Ίησουῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα

Μετά τό χορτασμό τους οἱ «πεντακισχίλιοι» ἤθελαν νά ἀνακηρύξουν τό Χριστό βασιλέα. Γιά νά μή παρασυρθοῦν οἱ Ἄπόστολοι ἀπό τόν ἐνθουσιασμό τοῦ λαοῦ, τοῦς εἶπε νά μποῦν σέ πλοιάριο καί νά περάσουν στό ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης. Αὐτός θά ἔμενε γιά λίγο νά διαλύσει τό πλήθος.

Ὁ Ίησουῦς, μετά τή διάλυση τοῦ πλήθους, ἀνέβηκε στό βουνό καί προσευχήθηκε μόνος του. Εἶχε πιά νυχτώσει κι οἱ μαθητές εἶχαν προχωρήσει ὡς τή μέση τῆς λίμνης. Τότε ἄρχισαν νά φυσοῦν σφοδροὶ ἄνεμοι. Σηκώθηκε τρικυμία μεγάλη κι ὅλοι κωπηλατοῦσαν. Ὅμως το πλοῖο δέν προχωροῦσε.

Ὁ Ίησουῦς κατάλαβε τόν κίνδυνο, πού διέτρεχαν οἱ μαθητές του, κι ἔτρεξε νά τοῦς βοηθήσει. Κι ἐκεῖ πού πάλευαν μέ τά κύματα, διέκριναν μιὰ σκιά, νά περπατεῖ πάνω στή θάλασσα καί νά τοῦς πλησιάζει.

– Εἶναι φάντασμα! εἶπαν.

– Μή φοβᾶσθε, ἐγώ εἶμαι! τοῦς μίλησε ὁ Ίησουῦς.

Τόν γνώρισαν ἀπό τή φωνή του καί θέλησαν νά τόν πλησιάσουν καί νά τόν πάρουν στό πλοῖο τους. Μά ὁ Πέτρος, ἀνυπόμονος πάντα, τοῦ φώναξε:

– Κύριε, πρόσταξε νά περπατήσω κι ἐγώ πάνω στά κύματα καί νά ἔρθω κοντά σου...

Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Ἐλα!».

Πραγματικά δέ ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπό τό πλοῖο κι ἄρχισε νά περπατεῖ πάνω στά νερά, πλησιάζοντας τόν Ίησοῦ. Μπροστά ὅμως στό δυνατό ἀέρα κλονίστηκε κι ἄρχισε νά βουλιάζει.

Τότε φώναξε δυνατά: «Κύριε, σῶσε με!. Πνίγομαι..»

Ὁ Χριστός, πού εἶχε πλησιάσει πιά, τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε: «Ὀλιγόπιστε, γιατί δειλιασες;»

Ὅταν ἀνέβηκαν στό πλοῖο, ὁ ἀέρας κόπασε ἀμέσως, κι ἀπλώθηκε ἡ γαλήνη. Ἄλλο θαῦμα τοῦτο! Οἱ μαθητές ἔβλεπαν ὅτι ὁ Χριστός ἐξουσιάζει τή φύση καί γι' αὐτό τόν προσκύνησαν καί τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινά εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ».

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί ἔκαμε ὁ Χριστός μετὰ τὸν χορτασμό τῶν «πεντακισχιλίων»;
- Γιατί ἔστειλε μόνους τοὺς μαθητές στό πλοῖο;
- Γιατί ὁ Πέτρος μιά βάδιζε πάνω στή θάλασσα καί μιά βούλιαζε;
- Τί πρέπει νά κάνομε σέ κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- Ἀφοῦ καί τὰ ἄψυχα ὑπακούουν στόν παντοδύναμο Δημιουργό, πόσο πῶ ὑπάκουοι πρέπει νά εἶναι οἱ ἄνθρωποι;..

9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατόνταρχου

Ὅταν κάποτε ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στήν ὁμορφη Καπερναοῦμ, παρουσιάστηκε σ' αὐτόν ἕνας Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος καί τοῦ εἶπε πῶς ἔχει κατάκοιτο τό δούλο του. Τόν παρακαλοῦσε δέ νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ ἑκατόνταρχος δέν ἦταν ἀπό τή γενιά τοῦ Ἰσραήλ. Ἦταν ἕνας ξένος. Κάτι χειρότερο: Ἦταν ἕνας κατακτητής γιά τοὺς Ἰσραηλίτες. Κι ὁμως συμπεριφέρεται πρὸς τό δούλο του καί πρὸς ὅλους σάν ἀδερφός.

Γι' αὐτό ὁ Χριστός τοῦ εἶπε πῶς θά πάει στό σπίτι του καί θά γιαντρέψει τόν ἄρρωστο.

Ἡ πίστη ὁμως τοῦ ἑκατόνταρχου εἶναι ἀπέραντη. Δέ νιώθει ἄξια τή στέγη του νά στεγάσει τό Θεό. Καί τοῦ λέει:

- Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος νά σέ δεχθῶ σπίτι μου. Πές ἕνα λόγο κι ὁ δούλος μου θά γιαντρευτεῖ. Νά, ὅπως ἐγώ διατάζω τοὺς στρατιῶτες μου καί μέ ὑπακούουν, ἔτσι κι ἐσὺ ἔχεις ἐξουσία ἀπό τό Θεό νά διατάξεις ὅ,τι θέλεις καί γίνεται.

Ὁ Ἰησοῦς θαύμασε τήν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου καί εἶπε πρὸς τό πλῆθος, πού εἶχε συγκεντρωθεῖ στό μεταξύ:

- Τέτοια πίστη δέ βρήκα, οὔτε στόν ἐκλεκτό λαό τοῦ Θεοῦ, στοὺς Ἰσραηλίτες.

“Επειτα εἶπε στόν ἐκατόνταρχο: «Πήγαινε καί θά γίνει αὐτό, πού πιστεύεις».

Κι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη θεραπεύτηκε ὁ δοῦλος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί ἦταν ὁ ἐκατόνταρχος καί τί θαύμασε σ' αὐτόν ὁ Χριστός, πράγμα πού περίμενε ἀπό τούς Ἰουδαίους;
- Πῶς πρέπει νά ζητοῦμε κάτι ἀπό τό Θεό;
- Ποιά ἄλλα ἀνάλογα περιστατικά γνωρίζετε;

10. Ἡ θεραπεία τῆς Χαναναίας

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στά σύνορα τῶν δυό φοινικικῶν πόλεων Τύρου καί Σιδώνας. Ἦθελε νά διδάξει ἐκεῖ μέ τήν ἡσυχία του τούς μαθητές του.

Ἡ φήμη του ὅμως εἶχε φτάσει καί στά μέρη ἐκεῖνα καί παρόλο πού οἱ κάτοικοι ἦταν εἰδωλολάτρες, πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Πῆγε καί μιά Χαναναία καί τόν παρακαλοῦσε νά γιαιτρέψει τήν κόρη της, πού βασανιζόταν ἀπό πονηρά δαιμόνια.

Ὁ Ἰησοῦς θέλησε νά δοκιμάσει τήν πίστη της καί δέν τῆς ἀπάντησε.

Ἡ Χαναναία ὅμως δέ λύγισε ἀπ' τή φαινομενική ἀδιαφορία τοῦ Ἰησοῦ. Πῆγε στούς μαθητές του καί τούς παρακάλεσε νά μεσιτέψουν στό Δάσκαλό τους γι' αὐτήν.

Τό ἔκαναν, λέγοντάς του:

- Κύριε, κάμε κάτι γι' αὐτήν. Μᾶς ἐνοχλεῖ διαρκῶς.

Κι ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

- Δέν εἶναι σωστό νά παίρνει κανεῖς ψωμί ἀπό τό στόμα τῶν παιδιῶν του καί νά τό δίνει στούς σκύλους.

Ἦθελε μέ τά λόγια αὐτά νά τῆς θυμίσει πῶς οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τούς εἰδωλολάτρες ξένους γιά τό Θεό.

Μέ ἀπέραντη ταπεινοφροσύνη ἡ Χαναanaία δέχεται τὴν παρομοίωσή της μέ σκύλο τοῦ σπιτιοῦ καί δέ γυρεύει ἀπό τό τραπέζι τοῦ Κυρίου παρά λίγα ψίχουλα.

Τά λόγια της συγκίνησαν τόν Κύριο. Ἡ γυναίκα αὐτή, ὅσα-δήποτε εἶδωλα κι ἄν λάτρευε, ἔπρεπε νά βοηθηθεῖ. Μήπως κι ὁ ἴδιος ἦρθε νά σώσει μόνο τοὺς Ἰσραηλίτες; Δέν ἦρθε νά δημιουργήσει ἕνα καινούριο κόσμο πάνω ἀπό σύνορα κι ἀπό ἔθνη; Κι εἶπε στή Χαναanaία:

– Γυναίκα, ἔχεις μεγάλη πίστη καί θά γίνει τό θέλημά σου!
Κι ἀπ' τῆ στιγμῆ ἐκείνη θεραπεύτηκε ἡ κόρη της.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ἡ ἐπιμονή πού ἔδειξε ἡ Χαναanaία ἦταν μιά πράξη ἐπαινετή. Νομίζετε ὅτι ἡ ἐπιμονή μπορεῖ μερικές φορές νά εἶναι κακή; Πότε εἶναι προτέρημα καί πότε ἐλάττωμα;
- Γιατί μερικές φορές ὁ Θεός δέν ἀπαντᾷ ἀμέσως σέ ὅσα τοῦ ζητοῦμε;

11. Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναῖν

Ἡ Χριστός πήγαινε κάποτε στή μικρή πόλη Ναῖν. Μαζί του βάδιζαν οἱ μαθητές του, ἄρκετοὶ ὀπαδοί του καί ἄλλοι πολλοί.

Ὅπως κι ἄλλες πόλεις, ἔτσι κι ἡ Ναῖν εἶχε τεῖχος ὀλόγυρα, μέ πύλες ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Ἐκεῖ, πού ὁ Κύριος πλησίαζε σέ μιά πύλη, συνάντησε μιά κηδεῖα. Τό νεκροταφεῖο βρισκόταν κι ἐδῶ ἔξω ἀπό τὴν πόλη.

Μιά χήρα μητέρα κήδευε τό μοναχοπαῖδι της μέ σπαρακτικές κραυγές καί τὴν κηδεῖα συνόδευε ἄρκετό πληθος.

Ὁ Ἰησοῦς λυπήθηκε τὴ χαροκαμένη μάνα. Τὴν πλησίασε καί τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς»!

Ἐπειτα πήγε στό νεκρό ἀγόρι κι ἄγγιξε τό νεκροκρέβα-

το. Τούς νεκρούς ήταν απαγορευμένο τότε νά ἐγγιζουν, γιατί τά σώματά τους τά θεωροῦσαν ἀκάθαρτα.

Οἱ ἄνθρωποι, πού κρατοῦσαν τό φέρετρο, σταμάτησαν.

Ὁ Χριστός εἶπε στό νεκρό παιδί:

– Παιδί μου, σοῦ λέω νά σηκωθείς!

Μέ τή θεία ἐντολή τό νεκρό παιδί σηκώθηκε μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια ὄλων.

Ὁ Ἰησοῦς πῆρε ἀπό τό χέρι τό παιδί καί τό ἔδωσε στή μητέρα του.. Ἐκείνη, μέ δάκρυα χαρᾶς κι εὐγνωμοσύνης, εὐχαρίστησε τόν Κύριο κι ἔφυγε καταχαρούμενη γιά τό σπίτι της.

Χαρά, ἀνακατεμένη μ' εὐλάβεια καί φόβο, κατέλαβε κι ὄλους, ὅσοι παρακολουθοῦσαν τήν κηδεῖα κι εἶδαν τό θαῦμα. Ὅλοι ἔμειναν ἐκπληκτοί μπροστά στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, πού, ἀνασταίνοντας τό νεκρό παιδί τοῦ χωριοῦ τους, ἔδειξε ὅτι ἐξουσιάζει τή ζωή καί τό θάνατο.

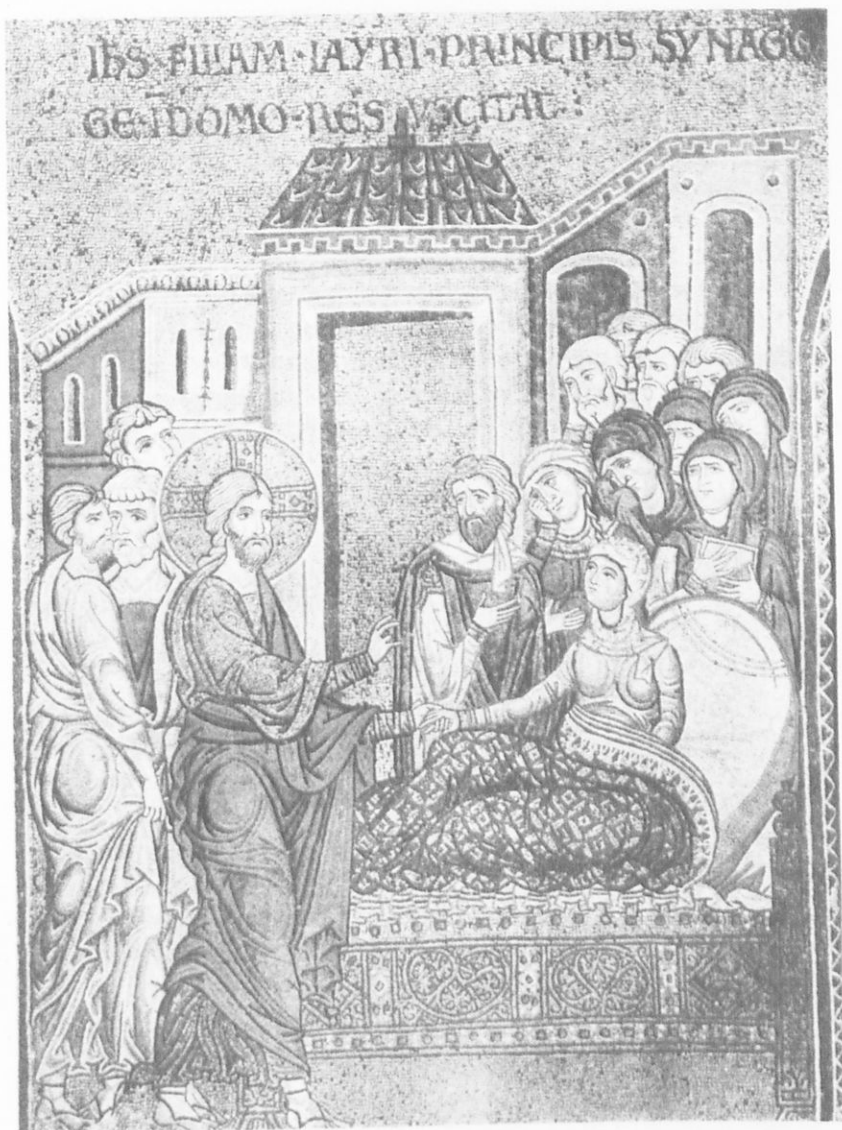
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Μέ τή φράση «μὴν κλαῖς» τί ἠθελε νά διδάξει ὁ Χριστός στή μητέρα τοῦ νεκροῦ καί σ' αὐτούς πού τόν συνοδεύαν;
- Πῶς πρέπει ὁ Χριστιανός νά βλέπει τό θάνατο;

12. Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στήν Καπερναοὺμ καί δίδασκε τόν κόσμο. Ξαφνικά ἐφτασε ἀνήσυχος ἓνας σεβάσμιος ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ Ἰαείρος, ὁ ἀρχηγός τῆς Συναγωγῆς, πού ἐπέβλεπε γιά τήν τάξη μέσα σ' αὐτή.

Ὁ Ἰαείρος εἶχε ἐτοιμοθάνατη τή μονάκριβη δωδεκάχρονη κόρη του. Ἐπese, λοιπόν, στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν θερμοπαρακαλοῦσε:

Ὁ Χριστὸς ἀνασταίνει τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰαίρου (Μωσαϊκὸ Καθεδρικοῦ
Ναοῦ Μόντρεαλ).

- Κύριε, τό κορίτσι μου πεθαίνει. Ἐλα νά βάλεις ἐπάνω του τό χέρι Σου καί εἶμαι βέβαιος πώς θά σωθεῖ καί θά ζήσει.

Ἦ Χριστός τόν λυπήθηκε. Πῆρε τούς μαθητές του καί ξεκίνησε μέ τόν Ἰάειρο γιά τό σπίτι του. Στό δρόμο ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε στόν Ἰάειρο τή θλιβερή εἶδηση πώς τό κοριτσάκι πέθανε κι ἦταν ἀνώφελο νά κουράζου ἀλλο τό Διδάσκαλο.

Ἦ δυστυχισμένος πατέρας ἔμεινε σάν ἀπολιθωμένος. Μά ὁ Χριστός τοῦ ψιθύρισε:

- Μή φοβᾶσαι. Πίστευε, κι ἡ κόρη σου θά σωθεῖ.

Ἦ ὅταν ἔφτασαν στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ὁ Χριστός μέ τρεῖς μαθητές του, τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο, προχώρησε ὡς τό δωμάτιο τῆς νεκρῆς, μαζί μέ τούς γονεῖς της.

Ἦ ὅλοι ἔκλαιαν ἐκεῖ μέσα καί μοιρολογοῦσαν τή νεκρή. Ἦ Χριστός τούς εἶπε:

- Μήν κλαῖτε, γιὰ τό κοριτσάκι δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται.

Ἦ ἐκεῖνοι ὅμως κουνούσαν τό κεφάλι, γιὰτί ἤξεραν πώς πέθανε. Ἦ Χριστός τούς ἔβγαλε ἔξω, ἔπιασε τήν κόρη ἀπό τό χέρι καί τῆς εἶπε:

- Κόρη μου, σήκω!

Κι ἀμέσως ἡ ζωή θέρμανε τό παγωμένο σῶμα. Ἦ κόρη ἀναστήθηκε κι ὁ Χριστός εἶπε στούς γονεῖς της νά τῆς δώσουν φαγητό. Ἦ ὁργανισμός της λειτουργοῦσε κανονικά πιά..

Ἦ οἱ γονεῖς τῆς κόρης τᾶ ἔχασαν, βλέποντας τή νεκραναστημένη. Ἦ Χριστός τούς σύστησε νά μήν ποῦν σέ κανένα τό τί συνέβη. Ἦ Ἀρκεῖ, πού τούς ἔσωσε ἡ πίστη τους. Χωρίς αὐτή δέν μπορεῖ κανεῖς οὔτε νά γιαιτρευτεῖ, οὔτε νά δεχθεῖ τᾶ θαύματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιάτί ὁ Ἰάειρος ἦρθε καί παρακάλεσε τό Χριστό; Τί εἶχε ἀκούσει γι' αὐτόν;

- Πῶς ἐγινε ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης;

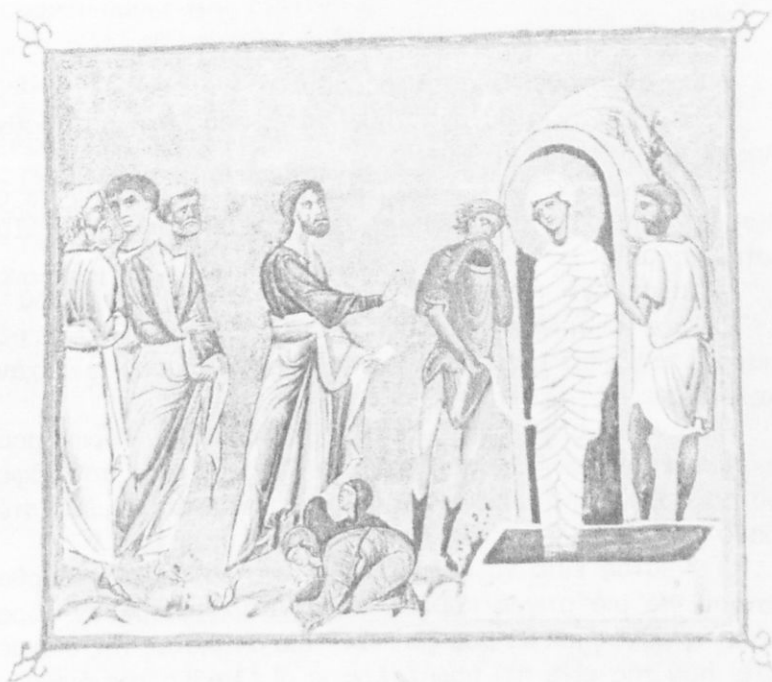
- Γιατί ὁ Χριστός σύστησε στοὺς γονεῖς νά μὴν ἀνακοινώσουν τὸ θαῦμα;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- Πρέπει νά ἔχουμε ἀκλόνητη πίστη στή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Στή μικρή πόλη Βηθανία, κοντά πρὶν Ἱερουσαλήμ, ζοῦσε ὁ Λάζαρος μέ τίς ἀδελφές του Μάρσα καί Μαρία. Ὁ Λάζαρος ἦταν φίλος τοῦ Χριστοῦ κι οἱ ἀδελφές του ἦταν μαθήτριές του.

Ἡ ἔγερση τοῦ Λαζάρου (Μονή Διονυσίου).

Κάποτε, πού ὁ Χριστός δίδασκε στίς ἐπαρχίες πού εἶναι πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό, πῆρε μήνυμα ἀπό τίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ὅτι ὁ φίλος του ἦταν ἐτοιμοθάνατος. Γι' αὐτό τόν παρακαλοῦσαν νά πάει καί νά τόν δεῖ.

Ὁ Χριστός εἶπε στούς μαθητές του: «Αὐτή ἡ ἀρρώστια δέ θά καταλήξει σέ θάνατο». Κι ἔμεινε στά μέρη ἐκεῖνα ἐπί δύο ἡμέρες. Τότε τούς εἶπε: «Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε. Πᾶμε νά τόν ξυπνήσω». Κι ἐπειδὴ οἱ μαθητές του ἔδεν κατάλαβαν τά λόγια του, τούς τό εἶπε καθαρά: «Ὁ Λάζαρος πέθανε!» Καί ξεκίνησαν γιά τή Βηθανία.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, τὸ Λάζαρο τόν εἶχαν θάψει πιά. Κι ἡ Μάρθα, πού ἔτρεξε νά τόν ὑποδεχθεῖ, τοῦ εἶπε:

– Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δέ θά πέθαινε... Ἄλλά καί τώρα, τὸ ξέρω, ὅ,τι νά ζητήσεις ἀπό τὸ Θεό, θά σοῦ τό δώσει.

Ὁ Κύριος τῆς εἶπε:

– Θά ἀναστηθεῖ ὁ ἀδελφός σου!
– Τό ξέρω πῶς θά ἀναστηθεῖ τότε, πού θά ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί! εἶπε ἡ Μάρθα.

– Μά ἐγώ εἶμαι ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ζωή – τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς. Ὅποιος πιστεύει σέ μένα κι ἂν πεθάνει, θά ζήσει. Τό πιστεύεις αὐτό;

– Κύριε, ἐγώ πιστεύω ὅτι Σύ εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Ἐφτασε καί ἡ Μαρία, πού ἔπεσε στά πόδια του κι ἔκλαιε μέ σπαραγμούς. Μαζί της ἔκλαιαν καί ὅλοι οἱ ἄλλοι, πού τήν εἶχαν ἀκολουθήσει.

Ἡ πένθιμη αὐτή σκηνή συγκίνησε τόσο τόν Κύριο, πού δάκρυσε κι αὐτός. Ὅλοι δέ μαζί προχώρησαν πρὸς τόν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἦταν ἓνα μικρὸ σπήλαιο, σκαλισμένο μέσα στό βράχο. Μιά μεγάλη πέτρα σκέπαζε τὸ στόμιό του.

Ὁ Χριστός εἶπε νά κυλήσουν τήν πέτρα, ἀλλά ἡ Μάρθα δίστασε γιά μιά στιγμή καί τοῦ εἶπε: «Κύριε, πέρασαν τώρα τέσσερις μέρες καί θά μυρίζει πιά...» Μά ὁ Χριστός τῆς θύμισε αὐτά, πού τῆς εἶχε πει πρῶτύτερα κι οἱ ἐλπίδες της ἀνθίσαν πάλι.

Με πολύ κόπο οί συγγενεῖς κύλισαν τό λίθο. Ὁ Χριστός προχώρησε, ἔκαμε θερμή προσευχή πρὸς τόν Οὐράνιο Πατέρα του κι ἔπειτα εἶπε δυνατά:

– Λάζαρε, ἔβγα ἔξω!

Ἄλλοι σταμάτησαν καί τήν ἀναπνοή τους ἀκόμα καί περίμεναν τό ἀποτέλεσμα. Καί τό θαῦμα ἔγινε! Ὁ νεκρός Λάζαρος βγήκε μόνος του ἀπό τόν τάφο, παρόλο πού ἦταν δεμένος μέ τό λευκό σάβανο...

Ἐτρεξαν τότε καί τόν ἔλυσαν, τόν ἀγκάλιασαν καί τόν φιλοῦσαν. Γιά ἄλλη μιά φορά φάνηκε ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ πού νίκησε τό θάνατο. Αὐτό τό θαῦμα, πού ἔγινε λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπό τά πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἦταν τό προανάκρουσμα γιά τήν τελική συντριβή τοῦ θανάτου, πού ἔγινε μέ τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ συνομιλία τοῦ Χριστοῦ μέ τίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου γιά τή ζωή καί τό θάνατο;
- Πῶς καταλαβαίνετε τήν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ «Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή»;

Ε΄ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Η παραβολή του σπορέα

Ὁ Χριστός συνήθιζε κατά τή διδασκαλία του νά χρησιμοποιεῖ τίς «παραβολές», γιά νά βοηθήσει τούς ἀκροατές του ὥστε νά νιώσουν τίς ἀλήθειες, πού ἔκρυβε τό κήρυγμά του.

Ἡ παραβολή εἶναι μιά διήγηση, πλεγμένη μέ διάφορες πράξεις, πού δέν ἔγιναν βέβαια, ἀλλά πού εἶναι δυνατό νά γίνουν. Ἔτσι ὁ Κύριος χρησιμοποιοῦσε σκηνές ἀπό τήν καθημερινή ζωή καί τίς διηγόταν σάν ἱστορίες. Μέ αὐτές δίδασκε τούς Ἰουδαίους, ἀλλά διδάσκει κι ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Προκειμένου, νά διδάξει ὅτι δέν ἀρκεῖ ν' ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά πρέπει νά κάνουμε καί τήν ψυχή μας γόνιμη γῆ γιά καλές πράξεις, εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

Κάποτε ἕνας γεωργός φορτώθηκε στόν ὦμο τό σακίδιο μέ τό σπόρο καί πῆγε νά τόν σπείρει στό χωράφι του.

Ἐκεῖ, πού ἔσπερνε, μερικοί σπόροι ἔπεσαν στά σκληρά μονοπάτια, ἀπό τά ὅποια περνοῦν οἱ διαβάτες. Ἐκεῖ τούς ποδοπάτησαν οἱ περαστικοί ἢ τούς ἔφαγαν τά πεινασμένα πουλάκια.

Ἄλλοι πάλι σπόροι ἔπεσαν σέ χῶμα, πού ἀπό κάτω εἶχε πέτρινο στρώμα. Ἔτσι οἱ σπόροι φύτεωσαν, ἀλλά, μὴ ἔχοντας ὑγρασία, δέν ἀπόκτησαν βαθιές ρίζες. Γρήγορα ὁ καυτερός ἥλιος ἔσβησε τό πράσινο χῶμα τῆς ζωῆς καί τούς ἔδωσε τό κίτρινο τοῦ θανάτου.

Ἡ διήγηση τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέα (Μονή Ἰβήρων)

Μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν σέ καλὸ χῶμα. Ὅμως μαζί τους φύτεψαν κι ἀγκάθια, πού μεγάλωσαν κι αὐτὰ καὶ στό τέλος τοὺς ἐπνίξαν.

Τέλος τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε στή γῆ τῆ μαλακῆ κι εὐφορῆ. Ὅταν φύτεψω, ἔδωσε καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἦταν ὁ σπόρος.

Οἱ ἀκροατὲς τοῦ Κυρίου, δέν κατάλαβαν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς παραβολῆς. Ἀρκέστηκαν μόνο στό ν' ἀκούσουν τὴν ὀμορφὴ ἱστορία. Οἱ μαθητὲς ὅμως τοῦ Χριστοῦ εἶχαν τὴ θεία Χάρη νά μαθαίνουν τὰ μυστικά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Κύριο νά τοὺς πεῖ τὴν ἔννοια καὶ τὴ σημασία τῆς παραβολῆς.

Ὁ Κύριος τοὺς ἐξήγησε:

– Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στό δρόμο εἶναι τὰ λόγια, πού ἄκουσαν καρδιές σκληρὲς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὁ Σατανὰς δέν τίς ἀφήνει νά πιστέψουν καὶ νά σωθοῦν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στὴν πέτρα, εἶναι τὰ λόγια, πού ἄκουσαν μερικοὶ ἄνθρωποι μέ χαρά. Ὅμως δέν ριζοβόλησαν μέσα στὴν ψυχὴ τους καὶ μέ τὴν πρώτη δυσκολία τοὺς λησμόνησαν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν μέσα στ' ἀγκάθια, εἶναι τὰ λόγια πού ἄκουσαν μερικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ ἐγνοίεσ τῆς ζωῆς, τὰ πλούτη κι οἱ διασκεδάσεις τοὺς τράβηξαν περισσότερο. Δέν τὰ ἄφησαν νά κατηφορίσουν μέσα τους. Τέλος οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν σέ καρπερὴ γῆ, εἶναι τὰ λόγια πού ἄκουσαν ἄλλοι ἄνθρωποι μέ προθυμία καὶ ὑπομονή. Γι' αὐτὸ καρποφόρησαν μέ-

σα στις καρδιές τους. "Έγιναν άνθρωποι, πού και τόν έαυτό τους σώζουν και τούς άλλους ώφελοῦν.

Έξάλλου μέ τήν παραβολή αυτή ό Κύριος μάς φανέρωσε και τά έξής, πολύ γενικότερα:

- Ό Χριστός κήρυξε στό λαό του Ισραήλ, πού δέθηκε μέ τό Θεό. Είχε δεχθεϊ τίς έντολές Του. Ό Κύριος, μέ τό μήνυμά του, ήρθε νά ξαναζωντανέψει τό «σύμφωνο του Σινά». Νά του δώσει ούσιαστικότερο νόημα. Μά ό λαός αυτός γίνηκε ή πετρωμένη γή και δέχτηκε τό «σπόρο».

- Έπειτα πολλοί Ιουδαίοι δέν είδαν τό Μεσσία στό πρόσωπο του Ιησοῦ. Πολλοί άκουαν πρόσχαρα τό κήρυγμά του, αλλά ή πίστη τους δέν είχε «ρίζα». Η ψυχή τους έμοιαζε μέ τήν άγονη γή, πού έκρυβε μέσα της τήν πέτρα κι έμπόδιζε κάθε βλάστηση. Οί άλλοι περίμεναν ένα Μεσσία-Βασιλέα, έναν «έλευθερωτή» από τή σκλαβιά τών Ρωμαίων.

- Αλλά και οί μαθητές του Κυρίου δέν είχαν ακόμα τήν ασάλευτη πίστη. Ήταν ή άβοτάνιστη γή, όπου τ' άγκάθια έπνιγαν τό σπόρο. Είχαν όμως τή θεία Χάρη και ζητούσαν από τόν Κύριο τή βοήθειά του.

- Τέλος «άγαθή γή» του καιροῦ εκείνου ήταν μερικές ψυχές, πού έτρεφε τό «μάννα» τών προφητῶν. Ήταν ό Ιωακείμ και ή Άννα, ό Ζαχαρίας και ή Έλισάβετ κ.τ.λ. Αυτοί ζούσαν μέ τήν προσμονή του Μεσσία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

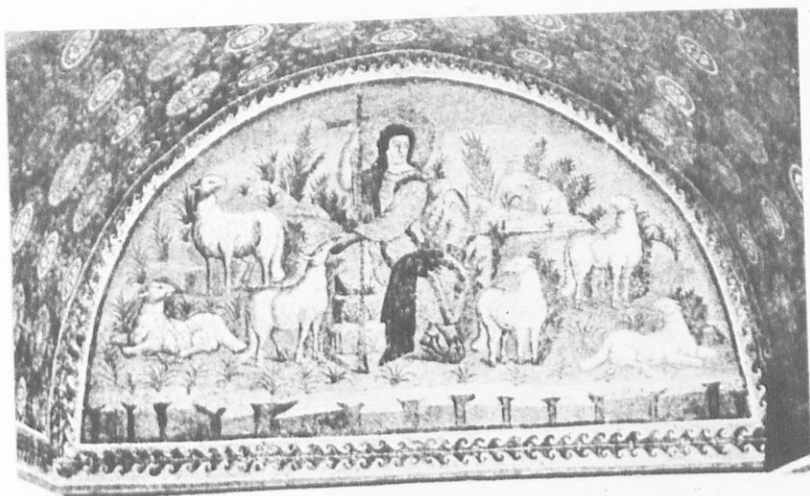
- Πότε ή καρδιά μας μοιάζει μέ τό πέτρινο έδαφος; Μήπως όταν δέ συνομιλούμε μέ τό θεό κατά τήν προσευχή; Μήπως όταν δέν πηγαίνουμε στην Έκκλησία μέ τή θέλησή μας;

- Μέ ποιούς, από τούς «σπόρους» του θείου Λόγου πρέπει νά μοιάζουμε; Πώς τούς λόγους αυτούς θά τούς κάνουμε καλά έργα;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά γράψετε μέ ώραία γράμματα και νά εξηγήσετε τά λόγια του Χριστού:

« Ό έχων ώτα άκούειν, άκουέτω...»

Ὁ Καλὸς Ποιμένας

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ προβάτου πού χάθηκε

Οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν συχνά τὸ Χριστό ἐπειδὴ συναναστρεφόταν ἀμαρτωλούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ δείξει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε ἀνθρώπο καὶ τὴ φροντίδα του νὰ τὸν σώσει, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

Ἔνας βοσκὸς πῆρε τὸ πρῶτὸ τὰ ἑκατὸ του πρόβατα καὶ τὰ πῆγε στὴ βοσκή. Ἐκεῖ, κάποια στιγμή, πρόσεξε πὼς τοῦ ἔλειπε ἓνα. Τὸ πρόβατο αὐτό, πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ κοπάδι, κινδύνευε ἀπὸ τὸ λύκο! Τί νὰ ἔκανε, γιὰ νὰ τὸ σώσει;

Ἐξασφάλισε κάπου τὰ ἄλλα του πρόβατα κι ἔτρεξε νὰ βρεῖ τὸ ἓνα, τὸ χαμένο. Ἐψαξε, φώναξε, ἀνησύχησε γι' αὐτό. Ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκε!

Ἡ χαρὰ του ἦταν τώρα ἀπερίγραπτη. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ σήκωσε στοὺς ὠμους του. Καὶ τὸ βράδυ κάλεσε τοὺς φίλους του, νὰ χαροῦν ὅλοι μαζί γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ χαμένου προβάτου...

Κι ὁ Ἰησοῦς κατέληξε:

– Σὰς βεβαιῶνω πὼς παρόμοια χαρὰ γίνεται στὸν οὐρανό

σέ κάθε μετάνοια ἀμαρτωλοῦ καί ὄχι ἐξαιτίας τῆς ἀρετῆς ἐν-
ενήντα ἐννιά δικαίων, πού δέν ἔχουν καμιά ἀνάγκη ἀπό μετάνοια.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί δείχνει ἡ φροντίδα τοῦ Χριστοῦ γιά τό χαμένο πρόβατο;
- Ποιοί μοιάζουν μέ τό χαμένο πρόβατο τῆς παραβολῆς;
- Ποῦ μπορούμε νά εἴμαστε βέβαιοι γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καί γιά ποιούς λόγους;

3. Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου

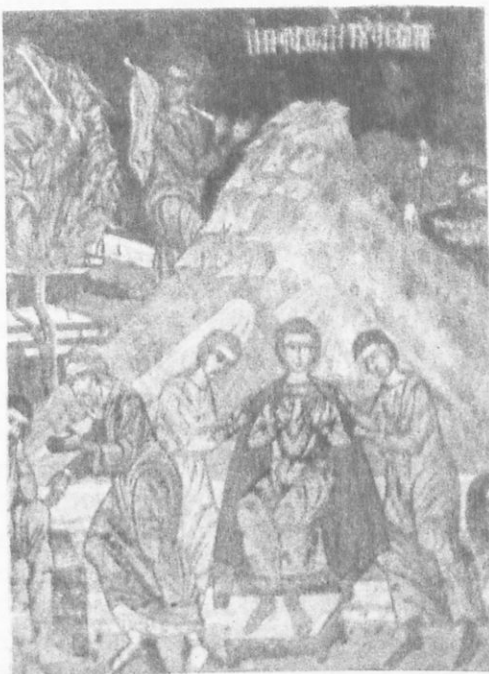
Ὁ Κύριος εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

Ἐνας πατέρας εἶχε δύο γιούς καί τοὺς ἀγαποῦσε πολύ. Ἀλλά ὁ μικρότερος θέλησε νά φύγει ἀπό τό πατρικό σπίτι. Παρουσιάστηκε λοιπόν στόν πατέρα του καί τοῦ ζήτησε τό μερίδιό του ἀπό τήν περιουσία τους. Μέ πόνο καρδιάς ὁ πατέρας μοίρασε τήν περιουσία κι ἔδωσε στό παιδί του ὅ,τι τοῦ ἀναλογοῦσε. Ἐκεῖνο πῆρε τό μερίδιό του καί ξενιτεύθηκε σέ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ βρῆκε φίλους καί σπατάλησε ὅλα του τά χρήματα σέ διασκεδάσεις καί γλέντια. Ἐπειτα τόν παράτησαν οἱ φίλοι του κι αὐτόν τόν θέριζε ἡ πείνα.

Ἀναγκάστηκε νά πιάσει δουλειά καί νά γίνεи χοιροβοσκός. Πόσο λαχταροῦσε νά χορτάσει μέ τά χαροῦπια, πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι! Ἀλλά οἱ ὑπηρέτες, πού τά μοίραζαν, ἔμειναν ἐκεῖ καί κοιτάζαν νά τρέφονται οἱ χοῖροι μέ αὐτά καί ὄχι ὁ χοιροβοσκός.

Κάποια στιγμή ὁ ἄσωτος κατάλαβε ὅλο τόν ξεπεσμό του. Σκέφτηκε: «Πόσοι ὑπηρέτες στό σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθοно ψωμί κι ἐγώ πεθαίνω ἀπό τήν πείνα. Θά σηκωθῶ, λοιπόν, θά πάω στόν πατέρα μου καί θά τοῦ πῶ: «Πατέρα, ἀμάρτη-

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἁσώτου.

σα στό Θεό και σε σένα... Δέν ἀξίζω πιά νά λέγομαι γίός σου. Πάρε με κοντά σου σάν ἐργάτη σου...»

Τό εἶπε καί τό ἔκαμε. Ἀμέσως ἔφυγε γιά τόν πατέρα του.

Ὁ πατέρας του, πού πάντα τόν περίμενε, τόν εἶδε ἀπό μακριά νά ἔρχεται. Ἀμέσως ἔτρεξε νά τόν ὑποδεχτεῖ. Ἔπεσε στό λαιμό του, τόν ἀγκάλιασε καί τόν φιλοῦσε μέ πόνο καί μέ μεγάλη στοργή.

Κι ὁ ἁσωτος ἄρχισε νά τοῦ λέει:

– Πατέρα, ἀμάρτησα στό Θεό καί σέ σένα...

Μά ὁ πατέρας δέν τόν ἄφησε νά τοῦ πεί περισσότερα. Φώναξε τούς ὑπηρέτες καί τούς εἶπε:

– Ῥγάλτε τήν καλύτερη φορεσιά καί ντύστε τον. Περάστε καί στό χέρι του δαχτυλίδι, ὅπως ἔχουν οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Νά τοῦ φορέσετε καί ὑποδήματα, νά μὴ βαδίζει ξυπόλητος σάν

σκλάβος. Νά σφάξετε καί τό καλύτερο μοσχάρι, πού ἔτρεφα γιά μιὰ ἐξαιρετική περίπτωση. Θά φᾶμε καί θά γλεντήσουμε, γιατί ὁ γιός μου αὐτός ἦταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καί βρέθηκε.

Ἀργότερα, ὁ μεγαλύτερος γιός γυρίζοντας ἀπό τά χωράφια, ἄκουσε χαρές καί τραγούδια στό σπίτι. Ρώτησε κι ἔμαθε τά καθέκαστα. Θύμωσε καί δέν ἤθελε νά μπεῖ στό σπίτι. Ἐτρεξε τότε ὁ πατέρας του νά τόν βρεῖ καί μέ τήν ἴδια στοργή τόν καλοῦσε στή γιορτή. Μά κείνος, τοῦ εἶπε:

– Πατέρα, χρόνια τώρα σέ ὑπηρετῶ καί ποτέ δέν μοῦ ἔδωσες ἓνα κατσικάκι νά διασκεδάσω κι ἐγώ μέ τούς φίλους μου. Τώρα, πού γύρισε ὁ ἀδελφός μου ὁ ἄσωτος, τοῦ ἔσφαξες τό καλύτερο θρεφτάρι μας.

Κι ὁ πατέρας τοῦ ἐξήγησε μέ στοργή:

– Παιδί μου, ἐσύ ἦσουν πάντα μαζί μου κι ὅλα μου τά καλά εἶναι δικά σου. Ἐπρεπε νά χαρεῖς πού ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, κι ἦταν χαμένος καί βρέθηκε...

Ὁ ἄσωτος γιός εἶναι βέβαια ὁ καθένας, πού πιστεύει πῶς μπορεῖ νά ζήσει ἀποκομμένος ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα του. Κι ὁ Θεός περιμένει νά γυρίσει κοντά του ὁ κάθε ἁμαρτωλός νά τόν δεχτεῖ στή ζεστή ἀγκαλιά του. Ὁ μέγας καί φρόνιμος γιός ἐνσαρκώνει τούς Φαρισαίους, πού τηροῦν τό γράμμα τοῦ Νόμου, ἀλλά βρίσκονται μακριά ἀπ' τό πνεῦμα του...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Μπορεῖς νά χαρακτηρίσεις μέ λίγα λόγια τή συμπεριφορά τοῦ Πατέρα τῆς παραβολῆς;
- Τί σημαίνει στήν πράξη σήμερα «ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου»;

4. Η κλήση του Ζακχαίου

Κάποτε ο Χριστός περνούσε από την Ίεριχώ, πηγαίνοντας προς τα Ίεροσόλυμα. Μόλις μαθεύτηκε τοῦτο στήν πόλη, ἔτρεξαν πολλοί νά τόν δοῦν καί νά τόν θαυμάσουν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦταν κι ἓνας πλούσιος τελώνης, ο Ζακχαῖος. Ἦταν ὅμως μικρόσωμος καί γι' αὐτό ἔτρεξε πρῶτα μπροστά κι ἀνέβηκε σέ μιά μουριά, πού ἦταν στό δρόμο ἀπ' ὅπου θά περνούσε ὁ Χριστός.

Πραγματικά, σέ λίγο ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ. Σήκωσε τά μάτια του πρὸς τόν Ζακχαῖο καί, χωρίς νά τόν γνωρίζει διόλου, τόν φώναξε μέ τ' ὄνομά του καί τοῦ εἶπε:

– Ζακχαῖε, ἔλα κάτω. Σήμερα θά μείνω στό σπίτι σου!

Ὁ κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μέ τήν ἀπόφαση αὐτή τοῦ Κυρίου. Ὅλοι γνώριζαν πῶς ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἀμαρτωλός, γιατί ὡς τελώνης, ἔπαιρνε περισσότερα ἀπό ὅσα ἔπρεπε γιά φόρο.

Ὁ Ζακχαῖος ὅμως, πού εἶχε μετανοήσει εἰλικρινά, εἶπε μπροστά σέ ὅλους:

– Κύριε, δίνω τή μισή μου περιουσία ὡς ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς. Κι ἂν εἶναι κάποιος πού τόν ἀδίκησα, ἄς ἔρθει νά τοῦ ἐπιστρέψω τά τετραπλάσια ἀπ' ὅσα τοῦ πήρα.

Κι ὁ Χριστός εἶπε τότε:

– Σήμερα ἦρθε ἡ σωτηρία στό σπίτι αὐτό. Ἄλλωστε ὁ «Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» δέν ἦρθε στόν κόσμο παρά γιά νά βρεῖ καί νά σώσει τόν κάθε ἀμαρτωλό...

Ὁ Ζακχαῖος δέν ἦταν κανένας ἄρρωστος πού περίμενε τό Χριστό νά τοῦ γιατρέψει τό σῶμα. Στήν καρδιά καί στήν ψυχή του ἦταν πού ἀπλωνόταν ἓνας βαρῦς χειμῶνας. Ἀποζητοῦσε ἓνα βλέμμα, πού σάν ἡλιαχτίδα θά ἔλιωνε τόν πάγο μέσα ἐκεῖ. Καί τό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ στάθηκε σάν δροσιά ἀγάπης, πού καρπός της ἦταν ἡ ἔμπρακτη ἐξομολόγηση καί ταπείνωση τοῦ τελώνη...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε στά τετράδιά σας τά διδάγματα πού βγαίνουν ἀπό τή διήγηση γιά τό Ζακχαῖο.

5. Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Τὶς ὁμιλίαι τοῦ Κυρίου τὶς παρακολουθοῦσαν καὶ πολλὰς μητέρες, ἔχοντας στὴν ἀγκαλιά τὰ παιδιά τους ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες. Πόσο λαχταροῦσαν νὰ τὰ εὐλογήσει ὁ Θεὸς Διδάσκαλος!

Ἡ εὐλογία ἦταν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους πράγμα σημαντικό. Γι' αὐτὸ πλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ περιμέναν νὰ τὰ εὐλογήσει. Ὅμως οἱ μαθητὲς του, πού στὴν ἀρχὴ πίστευαν σὰν τοὺς ἄλλους Ἰουδαίους πὼς τὰ παιδιά δὲν ἔχουν θέση στὴ Συναγωγὴ γιατί δὲν γνωρίζουν τὴν Ἁγία Γραφή, ἔτρεξαν νὰ τ' ἀπομακρύνουν.

– Φύγετε! Ὁ Κύριος δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ μικρὰ παιδιά!

Μὰ μιὰ γλυκιά φωνὴ ἀκοῦστηκε τότε:

– Ἀφήστε τὰ παιδιά καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔρθουν σέ μένα, γιατί σέ κείνους, πού θὰ γίνουν σὰν αὐτά, ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς χαμογέλασε καὶ τ' ἀγκάλιασε. Τὰ σήκωσε ψηλά καὶ τοὺς μίλησε μέ καλοσύνη. Ἐπειτα ἔβαλε τὰ χέρια του πάνω στὰ κεφαλάκια τους καὶ τὰ εὐλόγησε ὅλα.

Τὰ παιδάκια ἦταν τόσο εὐτυχισμένα!

Ὁ Κύριος εὐλόγησε τὰ παιδιά νὰ γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Κι εὐλόγησε ὄχι μονάχα τὴ σωματικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴ τους ἀνάπτυξη...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά ἔννοια ἔχει ἡ εὐλογία τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ Χριστό;
- Σήμερα πὼς δίνεται αὐτὴ ἡ εὐλογία; Τί κάνετε ὅταν βλέπετε ἓνα κληρικό;

Ὁ Ἰησοῦς μιλώντας μέ τή Σαμαρείτισσα στο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Μικρογραφία τοῦ 11ου αἰ. σέ Ἐὐαγγελιστάριο τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

6. Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου καί τῆς Σαμαρείτιδας

Οἱ Ἰουδαῖοι δέν περνοῦσαν ἀπό τή Σαμάρεια, πού βρίσκεται ἀνάμεσα στή Γαλιλαία καί τήν Ἰουδαία. Κι αὐτό τό ἔκαναν ἐπειδή θεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες ὡς ἁμαρτωλοὺς, μιά καί λάτρευαν τό Θεό στό Ὅρος Γαριζίν κι ὄχι στό Ναό τοῦ Σολομώντα ὅπως αὐτοί. Μάλιστα φοροῦσαν καί ρούχα διαφορετικά ἀπό τοὺς Σαμαρεῖτες. Παλιές θρησκευτικές καί φυλετικές δια-

φορες ἔκαναν τούς Ἰουδαίους καί τούς Σαμαρεῖτες νά μισοῦνται μεταξύ τους.

Ὁ Ἰησοῦς δέν μποροῦσε νά τηρήσει αὐτή τήν ἐχθρα καί πέρασε μέσα ἀπό τή Σαμάρεια. Κουρασμένος, ὅπως ἦταν, σταμάτησε νά ξεκουρασθεῖ κοντά στήν πόλη Συχέμ. Ἐκεῖ ἦταν ἕνα παλιό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Σ' αὐτό ἔμεινε ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ οἱ μαθητές του πήγαν στήν πόλη ν' ἀγοράσουν τροφίμα.

Σέ λίγο ἔφτασε μιά Σαμαρεῖτιδα μέ τή στάμνα στόν ὦμο. Χωρίς νά δώσει σημασία στό Χριστό, πού ἀπό τά ρούχα τόν γνώρισε πῶς ἦταν Ἰουδαῖος, ἄρχισε νά βγάζει νερό ἀπό τό πηγάδι.

Ὁ Ἰησοῦς, διψασμένος ἀπό τήν ὄδοιπορία, τήν παρακάλεσε νά τοῦ δώσει λίγο νερό. Ἐκείνη ἀπόρησε καί τόν ρώτησε:

– Πῶς ἐσύ, ἕνας Ἰουδαῖος, ζητᾷς νερό ἀπό μιά Σαμαρεῖτιδα;

Κι ὁ Χριστός τῆς ἐξήγησε πῶς αὐτός δέν εἶναι ἕνας ὀποιοσδήποτε Ἰουδαῖος, ἀλλά ἕνας πού δίνει ἄλλου εἶδους νερό. Ζητᾷ λίγο γήινο νερό γιά νά δώσει «ζωντανό νερό», ἱκανό νά ξεδιψάσει τόν ἄνθρωπο μιά γιά πάντα..

Ἡ Σαμαρεῖτιδα δέν κατάλαβε τή σημασία πού εἶχαν τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου. Σκέφτηκε ἀνθρώπινα καί τοῦ εἶπε:

– Τό πηγάδι εἶναι βαθύ καί σύ, Κύριε, δέν ἔχεις κουβά νά τραβήξεις τό νερό. Πῶς, λοιπόν ἔχεις τ' ἀστεῖρευτο νερό; Μήπως εἶσαι μεγαλύτερος ἀπό τόν πατέρα μας τόν Ἰακώβ, πού μᾶς χάρισε αὐτό τό πηγάδι; Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν τό Θεό σέ τοῦτο τό βουνό. Σεῖς πάλι λέτε πῶς στήν Ἱερουσαλήμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νά τόν προσκυνοῦμε...

Ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τήν εὐκαιρία νά τῆς διδάξει πῶς ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα καί δέν ἔχει καμιά σημασία ἂν τόν λατρεύουμε στό ὄρος Γαριζίν, ἢ στό Ναό τοῦ Σολομώντα ἢ ὀπουδήποτε ἄλλου. Ὁ Θεός δέν περιορίζεται σέ τόπους. Ἀφοῦ εἶναι πνεῦμα, θέλει νά τόν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι μέ τίς πνευματικές τους δυνάμεις, μέ τήν ἀληθινή ἀφοσίωση τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς τους πρὸς Αὐτόν. Τελικά τῆς φανέρωσε πῶς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Ἡ Σαμαρείτιδα συγκινήθηκε πολύ. Ἔφησε τή σάμνα κι ἔτρεξε στήν πόλη νά πεί σέ ὅλους πώς ἦρθε ὁ Μεσσίας καί βρίσκεται στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Τότε πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Στό μεταξύ γύρισαν κι οἱ μαθητές του μέ τά τρόφιμα. Ὁμως ὁ Κύριος δέν εἶχε ὄρεξη γιά φαγητό. Καί τούς εἶπε:

– Τροφή δική μου εἶναι νά κάνω το θέλημα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μου καί νά ὀλοκληρώσω τό ἔργο Του.

Τότε ἔφτασαν κι οἱ Σαμαρεῖτες κι ἄρχισε τή διδασκαλία του. Τόσο πολύ ἔμειναν εὐχαριστημένοι, πού ὁ Κύριος ἔμεινε μαζί τους ἐπί δυό ἡμέρες νά τούς διδάσκει.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιές μεγάλες ἀλήθειες φανέρωσε ὁ Χριστός στή Σαμαρείτιδα καί σ' ὅλο τόν κόσμο;
- Μπορεῖτε νά μάθετε τί ἀπέγινε ἡ Σαμαρείτιδα μετά τό διάλογό της μέ τό Χριστό;

7. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου

Ἐνας πλούσιος εἶχε πολλά χωράφια. Τά καλλιεργοῦσε μέ μεγάλη φροντίδα κι εἶχε πάντα καλή σοδειά. Μιά χρονιά ὅμως ἡ καρποφορία ἦταν ἀνέλπιση! Κι αὐτή ἡ ἀφθονία, ἀντί νά γεννήσει στήν ψυχή του τή χαρά, τόν ἔριξε σέ μεγάλες σκέψεις. Κι ἔλεγε:

– Τί νά κάμω, πού οἱ ἀποθήκες μου δέ χωροῦν ἄλλο καρπό; Ποῦ νά βάλω τήν τόση σοδειά μου;

Ἐμεινε ἀγρυπνος καί βασάνιζε τό μυαλό του νά βρεῖ κάποια λύση, γιατί νοιαζόταν μονάχα γιά τήν καλοπέρασή του.

δέν ἔβλεπε γύρω του φτωχοὺς νά τοὺς μοιράσει τὰ περισσευοῦμενα, οὔτε πεινασμένους νά τοὺς χορτάσει.

Γι' αὐτό πῆρε τὴν κακὴ ἀπόφαση:

– Νά, τί θά κάμω εἶπε: Θά γκρμίσω τίς ἀποθήκες μου καί θά χτίσω ἄλλες μεγαλύτερες. Μέσα σ' αὐτές θά μαζέψω τὴν πλούσια σοδειά μου καί τότε θά πῶ: «Ψυχὴ μου, ἔχεις τόσα πολλὰ ἀγαθὰ, πού σοῦ φτάνουν νά περάσεις μ' αὐτά χρόνια πολλὰ. Ξεκουράσου, λοιπόν, φάγε, πιές, γλέντα...»

Μέ ὅλα αὐτά τὰ σχέδια ἔπασσε νά κοιμηθεῖ ξένοιαστος! Μά ὁ Θεός, πού ὀρίζει τὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ εἶπε:

– Ἄμυαλε κι ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτὴ τὴ νύχτα πεθαίνεις. Κι αὐτά, πού ἐτοίμασες, τί θ' ἀπογίνουν;

Στό τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Χριστός εἶπε στά πλήθη:

– Τά ἴδια θά πάθει, κι αὐτό τό τέλος θά ἔχει, κι ὁ καθένας πού θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό του ἀπό τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς κι ὄχι ἀπό καλά ἔργα, πού ἀρέσουν στό Θεό...

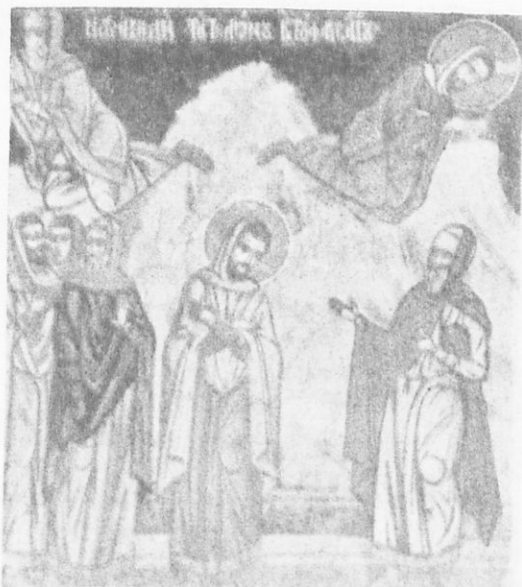
8. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνη καί τοῦ Φαρισαίου

Μιά μέρα ἀνέβηκαν στό Ναό δυό ἄνθρωποι γιά νά προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελῶνης.

Ὁ Φαρισαῖος ὡς νομοδιδάσκαλος τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀλλά ὑποκριτῆς καί βουτηγμένος στήν ἁμαρτία, στάθηκε στή μέση τοῦ Ναοῦ, γιά νά τόν βλέπουν ὅλοι. Μὲ περηφάνεια σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τόν οὐρανὸ καί εἶπε:

– Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, πού δέν εἶμαι σάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιατί αὐτοὶ εἶναι κλέφτες, ἄδικοι καί αἰσχροί. Οὔτε φορτωμένος στήν ἁμαρτία εἶμαι σάν αὐτόν ἐδῶ τόν τελῶνη. Νηστευῶ δυό φορές τὴ βδομάδα κι ἀπ' ὅσα κερδίζω, δίνω τό ἓνα δέκατο στοὺς φτωχοὺς.

Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. (Λουκ. κη' 14). (Τοιχογραφία, Καισαριανή, 17ος αἰ.).

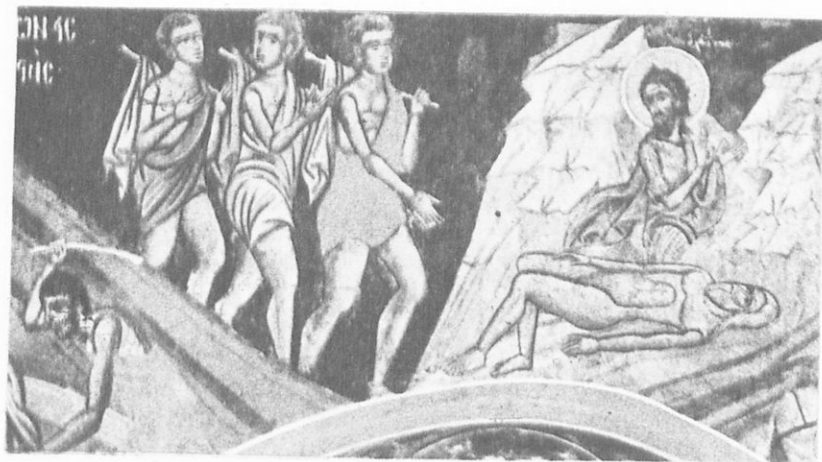
Κι ἀφοῦ πρόσθεσε σὶς ἄλλες ἁμαρτίες του τὴ μεγαλύτερη, τὴν ἀλαζονεία, ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Ὁ Τελώνης στάθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον. Ἐχοντας συνειδησὴ τῶν ἁμαρτιῶν του, δὲν τολμᾷ νὰ σηκῶσει τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ὕψη, ὅπου δεσπόζει ὁ Κύριος. Κοιτάζει κάτω τὴ γῆ, μέ τὴν ὁποία εἶναι δεμένες ὅλες οἱ πράξεις του. Ξέρει πὼς οἱ εὐχαριστίες πρὸς τὸ Θεὸ δὲ γίνονται μέ λόγια ἀλλὰ μέ ἔργα. Γι' αὐτὸ, χτυπώντας τὸ στήθος του, κάνει τὴν προσευχὴ του μιά παράκληση:

– Θεέ μου, λυπήσου με τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ συχώρα με!
Καὶ μέ τὴν εἰλικρινή του αὐτὴ μετάνοια, ἔνωσε τὴν ψυχὴ του ξαλαφρωμένη.

Κι ὁ Χριστὸς ἐξήγησε:

– Σὰς βεβαιώνω, ὅτι ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς συχωρέθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ ὁ Τελώνης κι ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Διότι ὁποῖος ὑψώνει τὸν ἑαυτὸ του, θὰ ταπεινωθεῖ. Κι ὁποῖος τὸν ταπεινώνει, θὰ ὑψωθεῖ καὶ θὰ τιμηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό...

Ὁ Καλὸς Σαμαρείτης. Τοιχογραφία τοῦ Μ. Πανσέληνου στό Πρωτάτο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, 14ος αἰ.

9. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ὀριζε, κοντά στά ἄλλα, πὼς ἔπρεπε οἱ Ἰουδαῖοι ν' αγαπᾶνε καί τόν «πλησίον» σάν τόν ἑαυτο τους. Δέν ξεκαθάριζε ὅμως ποιός εἶναι ὁ «πλησίον». Γι' αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι αγαποῦσαν τούς συμπατριῶτες τους καί μερικούς ξένους, πού ζοῦσαν μεταξὺ τους.

Ἐνας νομοδιδάσκαλος, λοιπόν, ρώτησε τό Χριστό νά τοῦ πεί ποιός εἶναι ὁ «πλησίον» Κι ὁ Χριστός, ἀντί γιά ἀπάντηση, εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

Μιά φορά ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ πρὸς τήν Ἱεριχώ. Σέ ἕνα σημεῖο ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπό βουνά καί χαράδρες. Ἐκεῖ τόν περίμεναν ληστές. Τοῦ πήραν τά χρήματα, τόν ἐγδυσαν, γόν πλήγωσαν κι ἔπειτα τόν παράτησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν κι αὐτός εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἄμεση βοήθεια.

Σέ λίγο πέρασε ἕνας ἱερέας τῶν Ἑβραίων. Εἶχε τελειώσει

τά ιερατικά του καθήκοντα στο Ναό και επέστρεφε στην Ίεριχώ, πού είχε τό σπίτι του. Φαινόταν εύχαριστημένος, πού ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά τόν ὑπηρετεῖ μέ θυσίες καί νά τόν ὑμνεῖ μέ ψαλμούς.

Ξαφνικά εἶδε τόν πληγωμένο καί τόν γνώρισε πώς ἦταν συμπατριώτης του. Σύμφωνα μέ τό Νόμο ἔπρεπε νά τοῦ δεῖξει τήν ἀγάπη του. Κινδύνευε ὅμως ἀπό τούς ληστές νά πάθει κι αὐτός τά ἴδια καί χειρότερα. Σκέφτηκε τότε πώς ὁ Νόμος ἀπαγορεύει νά πλησιάζουμε πεθαμένους. Κι αὐτός ἐκεῖ ὁ αἰμόφυρτος ἄνθρωπος ἴσως νά εἶχε πεθάνει. Τάχυνε τότε τό βῆμα του καί τόν προσπέρασε ψυχρός κι ἀδιάφορος.

Ἐπειτα πέρασε κι ἓνας Λευῖτης. Σάν βρέθηκε μπροστά στό δρόμο τοῦ πληγωμένου, σκέφτηκε μονάχα τόν ἑαυτοῦλη του καί βιάστηκε νά προχωρήσει, γιά νά βρεθεῖ μακριά ἀπό κάθε κίνδυνο.

Τέλος φάνηκε καί τρίτος ὁδοιπόρος. Ἦταν ἓνας Σαμαριτητής. Εἶδε κι αὐτός τόν πληγωμένο καί τόν γνώρισε ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, δηλ. ὁ χειρότερος ἐχθρός του. Ἐπρεπε νά χαρεῖ γιά τό πάθημά του. Ὅμως νίκησε μέσα του τό καθήκον τῆς ἀγάπης. Πλησίασε τόν ἐχθρό κι ἔσκυψε ἐπάνω του. Τοῦ ἔπλυνε τίς πληγές μέ λάδι καί κρασί, τά φάρμακα τῆς ἐποχῆς. Τοῦ ἔδεσε τά τραύματα μέ πρόχειρους ἐπιδέσμοις. Τόν ἀνέβασε στό ζῶο του καί τόν μετέφερε στό μοναδικό πανδοχεῖο τῆς περιοχῆς. Ἐδωσε δυό δηνάρια στόν ξενοδόχο καί τόν παρακάλεσε νά περιποιηθεῖ τόν τραυματία. Τοῦ ὑποσχέθηκε μάλιστα, στό γυρισμό του, νά τοῦ ἔδινε κι ὅσα ἄλλα θά ξόδευε ἐπιπλέον.

Τελειώνοντας τήν παραβολή ὁ Χριστός ρώτησε τό νομικό ποιός ἀπό τούς τρεῖς, κατά τή γνώμη του, ἔκαμε τό καθήκον του πρὸς τόν «πλησίον»;

Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Μά αὐτός, πού τόν συμπόνεσε.

Ἔτσι ὁ Χριστός δίδαξε πώς χρειάζεται, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἡ ἀγάπη πρὸς τό Θεό, γιά ν' ἀνθίσει ἔπειτα κι ἡ ἀγάπη πρὸς τόν «πλησίον». Ν' ἀγκαλιάσει ὁ ἄνθρωπος τόν ὅποιονδήποτε δι-

πλανό του. Τόν ἄγνωστο λαβωμένο καί ληστεμένο.

Δέ σημαίνει τίποτα τό νά τήν ἔχει κανείς τήν ἀγάπη αὐτή γραμμένη στό νοῦ του ἢ νά τήν μνημονεύει πρωί καί βράδυ στήν προσευχή του. Εἶναι ἀνάγκη νά τήν ἐξασκεῖ στή ζωή του.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ:

Γραμματίας: εἶναι τό ἀνθρώπινο γένος, πού ἔφυγε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ καί βασανίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἰερέας καί Λευίτης εἶναι οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι. **Σαμαρείτης** εἶναι ὁ Χριστός, πού θυσιάστηκε νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος καί φεύγοντας ἄφησε τόν ἄνθρωπο σέ σίγουρο καταφύγιο, τήν Ἐκκλησία. Δύο **θηρία** εἶναι ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ἐξήγησε τήν παραβολή μέ τή συμβολική της ἐρμηνεία. Πῶς κι ἐσύ θά γίνεις ἕνας καλός Σαμαρείτης μέσα στό σπίτι σου κι ἐξω στήν κοινωνία;

10. Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα

Σέ μιά ἄλλη εὐκαιρία ὁ Χριστός εἶπε τήν παρακάτω παραβολή:

Ἐνας κτηματίας φύτεψε ἕνα μεγάλο ἀμπέλι. Τό ἐφραξε ὀλόγυρα μέ φράχτη κι ἔφτιαξε μέσα πατητήρι γιά νά πατοῦν τά σταφύλια. Ἐχτισε κι ἕνα πύργο γιά νά μένουν οἱ φύλακες κι οἱ ἐργάτες. Ἐπειτα τό νοίκιασε σέ γεωργούς κι ἔφυγε γιά ξένη χώρα.

Ὅταν ἦρθε ἡ ἐποχή τοῦ τρύγου, ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του νά εἰσπράξουν ὅτι τοῦ ἀνήκε ἀπό τῆ σοδειά. Οἱ γεωργοί

έπιασαν αυτούς τούς ανθρώπους κι άλλους έδειραν, άλλους λιθοβόλησαν κι άλλους σκότωσαν.

Ὁ κτηματίας έστειλε ύστερα περισσότερους ανθρώπους του, μά κι αυτοί έπαθαν τά ίδια. Τέλος έστειλε και τό γιό του. «Αυτόν τουλάχιστον θά τόν ντραπούν», είπε.

Οί κακοί γεωργοί όμως είπαν μεταξύ τους: «Νά, κι ό κληρονόμος!». Ας τόν σκοτώσουμε, γιά νά κληρονομήσουμε έμείς τά κτήματα». Τό είπαν και τό έκαναν!

Κι ό Χριστός ρώτησε τούς άκροατές του:

–“Όταν γυρίσει ό κτηματίας, τί πρέπει νά κάμει τούς κακούς γεωργούς;

Και τοῦ άποκρίθηκαν:

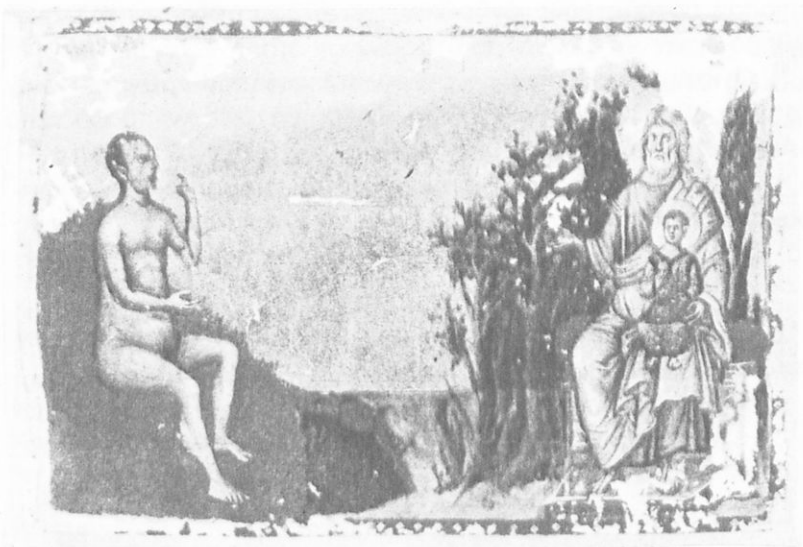
– Μά θά τιμωρήσει αύστηρά τούς κακούς γεωργούς και τ' άμπέλι θά τό νοικιάσει σέ άλλους, καλούς.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ:

Κτηματίας είναι ό Θεός και **άμπέλι** ό ιουδαϊκός λαός. **Γεωργοί** είναι οί άρχοντες τών Ιουδαίων. **Άνθρωποι τοῦ κτηματία** είναι οί προφήτες. **Γιός** είναι ό Χριστός, τόν όποίο έσταύρωσαν. Γι' αυτό ό Θεός τιμώρησε τούς Ιουδαίους, έπιτρέποντας στους Ρωμαίους νά τούς σκλαβώσουν. Παρέδωσε δέ τό «άμπέλι» στους Άποστόλους και τούς διαδόχους τους γιά μία καρποφόρα καλλιέργεια.

11. Ἡ παραβολή τοῦ πλούσιου καί τοῦ Λαζάρου

Οί Φαρισαῖοι δίδασκαν και πίστευαν πώς ό Θεός άνταμειβει τούς δικαίους μέ πλούτη στήν τωρινή ζωή και μέ τόν παράδεισο στή μέλλουσα. Τό αντίθετο κάνει γιά τούς άμαρτωλούς: δυστυχία τώρα, κόλαση κατόπιν. Οὔτε ν' άκούσουν ήθελαν

«Ὁ πλούσιος καί ὁ πτωχός Λάζαρος» στὸν Παράδεισο.

πῶς εἶναι δυνατό νά σωθεῖ ἓνας ἀμαρτωλός. Ὁ Χριστός, γιὰ νά τοὺς βγάλει ἀπὸ τὴν πλάνη αὐτή, εἶπε τὴν ἐξῆς-παραβολή:

Ζοῦσε κάποτε ἓνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος. Εἶχε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἢ καρδιά του. Ντυνόταν τὰ πιά πολυτελέστερα ρούχα. Ἦταν καμωμένα ἀπὸ τὰ καλύτερα λινὰ ὑφάσματα, βαμμένα ἀπὸ χρώματα πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ἀκριβότερα καὶ σπανιότερα κογχύλια.

Ζοῦσε κι ἓνας φτωχός, ὁ Λάζαρος, πού μέ τό σῶμα γεμάτο πληγές εἶχε συρθεῖ στήν αὐλόπορτα τοῦ πλούσιου καί προσπαθοῦσε νά γελάσει τὴν πείνα του μέ τὰ ψίχουλα, πού ἔπεφταν ἀπὸ τό τραπέζι τοῦ πλούσιου. Κανένας δέν τόν συμπονοῦσε. Κι οἱ σκύλοι ἐγλειφαν τίς πληγές του κι ἔτσι μεγάλωναν τό μαρτύριό του.

Τό μόνο, πού ἀπόμενε στό φτωχό, ἦταν ἡ ἐλπίδα τοῦ πρὸς τό Θεό κι αὐτή ἔτρεφε τὴν ὑπομονή του.

Καί δέ γελάστηκε.

Ὁ θάνατος, πού τόν βρήκε, ἦταν γι' αὐτόν μιά πραγματική λύτρωση ἀπό τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Ἡ ψυχὴ του πῆγε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ, στό βασίλειο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ τήν ἀρνήθηκαν οἱ ἄνθρωποι.

Πέθανε κι ὁ πλούσιος σέ ὥρα πού οὔτε τήν περίμενε. Ἄφησε τὰ πλοῦτη καί τήν εὐτυχισμένη ζωὴ γιὰ νά πάει σέ μιά ἄλλη, πολύ βασανισμένη.

Ἀπό κεῖ πού βασανιζόταν, εἶδε τό Λάζαρο νά εἶναι τρισευ-
τυχισμένος στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Καί φώναξε:

– Πατέρα Ἀβραάμ, λυπήσου με καί στείλε τό Λάζαρο νά βρέξει τό δακτυλάκι του στό νερό καί νά δροσίσει λιγάκι τή γλώσσα μου, γιατί ὑποφέρω πολύ μέσα σ' αὐτό τό καμίνι, πού βρίσκομαι.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀποκρίθηκε:

– Παιδί μου, σύ χάρηκες ὅλα τὰ καλά στή ζωὴ σου κι ὁ Λάζαρος δοκίμασε ὅλες τίς στερήσεις. Τώρα αὐτός ἀπολαμβάνει κι ἐσύ ὑποφέρεις... Ἐξάλλου, τό βλέπεις, μεταξύ μας ὑπάρχει τόσο μεγάλο χάσμα, ὥστε οὔτε μεῖς νά μπορούμε νά ἔρθουμε αὐτοῦ, οὔτε σεῖς νά ἔρθετε ἐδῶ...

Ὁ Πλούσιος παρακάλεσε τότε:

– Πατέρα Ἀβραάμ, ἔχω στή ζωὴ ἄλλους πέντε ἀδελφούς. Στείλε τουλάχιστο τό Λάζαρο σ' αὐτούς, γιὰ νά τοὺς πεῖ τί πρέπει νά κάμουν γιὰ νά μὴν πάθουν κι αὐτοὶ τὰ ἴδια μέ μένα.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε:

– Μά ἔχουν τὰ βιβλία τοῦ Μωυσῆ καί τῶν προφητῶν. Ἄς κάνουν αὐτά, πού γράφουν ἐκεῖνα.

Ὁ πλούσιος πάλι εἶπε:

– Ὅχι, πατέρα Ἀβραάμ. Δέν εἶναι τό ἴδιο. Μονάχα ἂν πάει σ' αὐτούς κάποιος ἀπό τοὺς νεκρούς καί τοὺς τό πεί, τότε θά μετανοήσουν καί θά πιστέψουν.

Ἀλλά ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε γιὰ τελευταία φορά:

– Ἄν δέν ἀκοῦνε τό Μωυσῆ καί τοὺς προφήτες, οὔτε κι ἂν ἀναστηθεῖ κάποιος πεθαμένος θά τόν ἀκούσουν.

12. Η παραβολή τῶν δέκα παρθένων

“Αλλοτε ὁ Κύριος εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολήν:

Κάποτε γινόταν ἓνας γάμος καὶ – κατὰ τὴν παλιά συνήθεια – δέκα παρθένες πῆραν τὰ λυχνάρια τους γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ γαμπρό. Θὰ ἐρχόταν τὴ νύχτα νὰ πάρει τὴ νύφη.

Ἀπὸ τίς δέκα παρθένες, οἱ πέντε ἦταν προνοητικές καὶ πῆραν λάδι καὶ σὲ ἰδιαίτερο δοχεῖο. Οἱ ἄλλες ἦταν ἀσυλλόγιστες καὶ δὲν τὸ σκέφτηκαν αὐτό. Ὁ γαμπρός ὅμως ἀργοῦσε νὰ ἔρθει κι οἱ παρθένες νύσταξαν κι ἀποκοιμήθηκαν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄκουσαν μιά φωνή: «Νά, ὁ γαμπρός ἐρχεται. Ἐλάτε νὰ τὸν ὑποδεχτεῖτε». Ξύπνησαν οἱ παρθένες κι εἶδαν τὰ λυχνάρια τους νὰ τρεμοσβήνουν. Οἱ φρόνιμες χρησιμοποίησαν τὸ λάδι, πού εἶχαν στὰ δοχεῖα. Οἱ ἄλλες ζητοῦσαν ἀπ’ αὐτές λάδι. Ἀλλὰ πῆραν τὴν ἀπάντηση, πὼς τὸ ἔχουν λιγοστό καὶ ἴσως δὲ φτάσει γιὰ τίς ἴδιες. Τίς ἔστειλαν λοιπὸν στὴν ἀγορά γιὰ λάδι.

Ὁ γαμπρός ὅμως ἦρθε, μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ γάμου μαζί μέ τίς φρόνιμες παρθένες κι ἐκλείσαν οἱ πόρτες. Τότε ἔφτασαν κι οἱ μωρές παρθένες, ἀλλά ἄδικα χτυποῦσαν τὴν πόρτα. Κανένας δὲν τοῦς ἀνοιξε. Ἔμειναν ἐξω ἀπὸ τὴ διασκέδαση τοῦ γάμου.

Κι ὁ Χριστός εἶπε πρὸς ὅλους:

– Νά εἶστε πάντα ἔτοιμοι, σάν τίς φρόνιμες παρθένες, γιατί δὲν ξέρετε τὴ μέρα, οὔτε τὴν ὥρα, πού θὰ ἐρθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (Χριστός) νὰ σᾶς κρίνει...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά βρεῖτε τί συμβολίζουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ περιστατικά τῆς παραβολῆς.

13. Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου

Ὁ Χριστός εἶπε κι αὐτή τήν παραβολή:

Ἔνας ἄνθρωπος ἑτοίμασε πλούσιο τραπέζι καί κάλεσε πολλούς. Ὄταν ὅλα ἦταν ἑτοιμα, ἔστειλε τόν ὑπῆρέτη του νά εἰδοποιήσει τούς καλεσμένους. Καί τότε, σάν νά ἦταν συνεννοημένοι, ἄρχισαν νά βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες γιά νά μὴν πᾶνε.

Ὁ πρῶτος καλεσμένος εἶπε: «Ξέρεις, ἀγόρασα ἓνα χωράφι καί πρέπει νά πάω νά τό ἰδῶ. Γι' αὐτό, παρακαλῶ, μὴ μέ λογαριάζεις ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους».

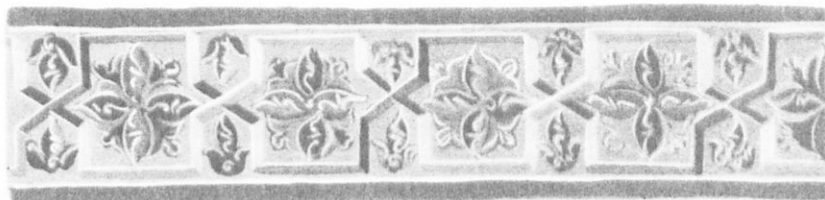
Ὁ ἄλλος εἶπε: «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καί πάω νά τά δοκιμάσω. Γι' αὐτό πρέπει νά θεωρήσεις δικαιολογημένη τήν ἀπουσία μου».

Ὁ τρίτος εἶπε: «Ξέρεις, παντρεύτηκα... Κι ὅπως καταλαβαίνεις δὲν μπορῶ νά ἔρθω».

Πῆγε ὁ ὑπῆρέτης καί τά εἶπε αὐτά στόν κύριό του. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὀργισμένος: «Ἔβγα πάλι στίς πλατεῖες καί στοὺς δρόμους τῆς πόλεως καί φέρε ἐδῶ ὅλους τούς φτωχοὺς, τοὺς ἀνάπηρους, τοὺς τυφλοὺς καί κουτσούς, πού θά βρεῖς».

Ἔτσι ἔγινε, μά τό τραπέζι εἶχε ἀκόμα χώρο καί γιά ἄλλους. Γι' αὐτό ὁ κύριος εἶπε στόν ὑπῆρέτη του: «Ἔβγα πάλι στοὺς δρόμους καί στοὺς φράχτες τῶν κτημάτων κι ὅσους βρεῖς, φέρε τους ἐδῶ γιά νά γεμίσει τό τραπέζι». Γιατί, σᾶς βεβαιῶνω, πῶς κανένας ἀπ' τοὺς καλεσμένους μου δέ θά γευθεῖ πιά τέτοιο δείπνο...»

Κι ὅλα αὐτά τά εἶπε ὁ Χριστός, ἐννοώντας τούς «καλεσμένους» ἄρχοντες καί λαό τοῦ Ἰσραήλ, πού ἀπορροφημένοι ἀπό τά ὑλικά τους συμφέροντα, ἀρνήθηκαν τήν πρόσκληση τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ἀπέκλεισαν τόν ἑαυτό τους ἀπό τῆ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ οἱ περιφρονημένοι ἀπό αὐτοὺς ἀμαρτωλοὶ καί εἰδωλολάτρες, δέχτηκαν μέ εὐγνωμοσύνη καί ταπείνωση τήν τιμητική πρόσκληση. Κι ἔγιναν αὐτοὶ πιά τά δοξασμένα μέλη τῆς οὐράνιας Βασιλείας.

ΣΤ΄

Τ Ο Τ Ε Λ Ο Σ Τ Η Σ Δ Η Μ Ο Σ Ι Α Σ Ζ Ω Η Σ
Τ Ο Υ Κ Υ Ρ Ι Ο Υ

Τ Α Π Α Θ Η Κ Α Ι Η Α Ν Α Σ Τ Α Σ Η Τ Ο Υ

1. Η Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Κάποτε ὁ Κύριος βρέθηκε μέ τούς μαθητές του στό ὄρος Θαβώρ, κοντά στή Ναζαρέτ. Ἐκεῖ ἔξυπλήρωσε μιά υπόσχεση, πού τούς εἶχε δώσει, ὅτι μερικοί ἀπό αὐτούς, πρὶν πεθάνουν, θά τόν ἰδοῦν «ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Πῆρε, λοιπόν τούς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές, τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο κι ἀνέβηκε στήν κορυφή. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνθηκε λίγο νά προσευχηθεῖ.

Οἱ μαθητές εἶδαν ξαφνικά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ νά λάμπει σάν τόν ἥλιο. Τά ροῦχα του ἐγίναν κάτασπρα κι ἀστραφτερά, σάν νά μήν ἦταν ὑφασμένα ἀπό βαμπάκι ἢ μαλλί, ἀλλά ἀπό κάποια ἄλλη ἄγνωστη οὐσία, ἀπαλή καί φωτεινή.

Ὁ Κύριος τούς ἔδειχνε λίγη μόνο λάμψη, ὅση μπορούσαν νά δοῦν ὡς ἄνθρωποι, ἀπό τήν αἰώνια θεϊκή του δόξα. Καί τά λευκά σάν φῶς ροῦχα του φανέρωναν πῶς καί ἡ ὕλη ἀκόμα μεταμορφώνεται κοντά του καί παίρνει τήν παλιά της ὁμορφιά, που εἶχε προτοῦ τή χάσει ἀπό τήν ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου.

Πρὶν συνέρθουν ἀπό τή μεγάλη ἐκπληξη, ξεχώρισαν οἱ μαθητές κοντά στόν Κύριο, δύο γνωστές μορφές τῆς Παλαιᾶς

Διαθήκης: τό Μωϋσῆ καί τόν Ἥλία. Ἔτσι ὁ Χριστός φανερώθηκε ὡς Κύριος ζωντανῶν καί νεκρῶν.

Οἱ μαθητές τά εἶχαν ὀλότελα χαμένα καί μοναχά ὁ Πέτρος βρῆκε τό θάρρος νά πει:

– Κύριε, καλά εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ. Νά κάνουμε καί τρεῖς σκηνές: Μιά γιά σένα, μία γιά τό Μωϋσῆ καί μία γιά τόν Ἥλία.

Ἄλλά τήν ἴδια στιγμή τούς σκέπασε ὅλους μία νεφέλη. Καί μέσα ἀπό αὐτή ἀκούστηκε μία φωνή, πού ἔλεγε:

– «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε»...

Δηλαδή: «Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου γιός. Σ' αὐτόν νά ὑπακούετε...»

Τότε ἦταν πού οἱ μαθητές τρόμαξαν ἀκόμα περισσότερο κι ἔπεσαν κάτω μέ τό πρόσωπο πρὸς τή γῆ.

Ἄλλά ὁ Ἰησοῦς τούς πλησίασε. Τούς ἔδωσε τό χέρι του καί τούς εἶπε νά μή φοβοῦνται.

Σηκώθηκαν, ἀλλά δέν εἶδαν τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τή γνωστή μορφή τοῦ Διδασκάλου τους.

Κατεβαίνοντας ἀπό τό βουνό ὁ Κύριος τούς σύστησε νά μὴν εἰποῦν τίποτε σέ κανένα προτοῦ ἀναστηθεῖ. Ὑπῆρχε φόβος, ἂν τά μάθαιναν οἱ ἄλλοι μαθητές, νά ξαναγυρίσουν στίς γήινες ἀντιλήψεις τους, πού εἶχαν γιά τό Μεσσία.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει μέ λαμπρότητα τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στίς 6 Αὐγούστου.

2. Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἐγίνε γνωστή στά μεγάλα πλήθη πού εἶχαν κιάλας μαζευτεῖ στά Ἱεροσόλυμα γιά τήν πασχαλινή γιορτή. Ἐξάλλου εἶχαν φτάσει ἐκεῖ καί ἄλλοι ἀπό τή Βηθανία, πού εἶχαν δεῖ τό θαῦμα. Ἡ πίστη τοῦ λαοῦ πρὸς τό νικητή τοῦ θανάτου ἐκδηλωνόταν μέ κάθε τρόπο. Κι ὅταν ἔμαθαν

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

πὼς ὁ Ἰησοῦς θά ἐρχόταν στὰ Ἱεροσόλυμα, σκέφτηκαν νά τοῦ ἐτοιμάσουν μιά θεαματική ὑποδοχή.

Πραγματικά δέ ὁ Ἰησοῦς, τήν ἄλλη μέρα, ξεκίνησε μέ τά πόδια ἀπό τή Βηθανία γιά τήν κοντινή Ἱερουσαλήμ. Εἶχε μαζί καί τούς μαθητές του. Περνώντας ἀπό τό χωριό Βηθσαφαγή ὁ Κύριος εἶπε σέ δύο μαθητές του:

– Νά πᾶτε στό ἀπέναντι χωριό. Στήν εἴσοδό του θά βρεῖτε ἓνα γαῖδουράκι δεμένο, πού στή ράχη του δέν κάθισε ἀκόμα κανένας. Νά τό λύσετε καί νά τό φέρετε. Σ' ὅποιον σᾶς ζητήσει τό λόγο, νά τοῦ πεῖτε πὼς ὁ Κύριος τό χρειάζεται.

Οἱ μαθητές ἔφεραν τό ζῶο κι ἔριξαν στή ράχη του τά ἐξωτερικά τους ἐνδύματα. Ὁ Ἰησοῦς κάθισε πάνω σ' αὐτό καί ξεκίνησαν.

Μόλις ὁ Κύριος ἀντίκρουσε τήν ἁγία πόλη, ἔκλαψε πικρά γιά τίς συμφορές πού τήν περίμεναν: «Θά ἔρθουν ἡμέρες πού οἱ ἐχθροί σου θά σέ περικυκλώσουν, ἄμοιρη πόλη... Θά τά ἰσοπεδώσουν ὅλα καί δέ θ' ἀφήσουν λιθάρι πάνω σέ λιθάρι. Κι

ὅλα αὐτά θά γίνουν γιατί δέν κατάλαβες τίποτα τόν καιρό πού σέ ἐπισκέφθηκε ὁ Θεός...»

Ἄλλά τώρα ὁ λαός βγήκε σύσσωμος νά τόν ὑποδεχθεῖ. Ἀνάμεσα στούς μεγάλους καί τά παιδιά, τά ὁποῖα μέ πολλή χαρά καί ἐνθουσιασμό ἔψελναν ὕμνους ἀπό τήν Π. Διαθήκη καί ζητωκραύγαζαν τό Χριστό, τό βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Πολλοί ἔστρωναν τά ἐξωτερικά τους ἐνδύματα γιά νά περάσει. Ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιά ἀπό τίς φοινικιές, τά ἔσειαν καί φώναζαν θριαμβευτικά:

– Ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυίδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις!

Δηλαδή: «Δόξα σέ σένα, πού κατάγεσαι ἀπό τό Δαβίδ· εὐλογημένος σὺ, πού ἔρχεσαι ἀπό τό Θεό· σῶσε μας, σῶσε μας».

Ὁ λαός τόν ζητωκραύγαζε ὡς βασιλέα, γιατί πίστευε πῶς θά ἀναστηλωθεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Δαβίδ, τοῦ δοξασμένου βασιλιᾶ.

Ὅλοι πανηγύριζαν καί μοναχά οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι πίσω ἀπό τά μισόκλειστα παράθυρά τους, παρακολουθοῦσαν μέ μίσος ὅλα ὅσα συνέβαιναν. Τώρα πιά δέν ἔπαιρνε ἄλλη ἀναβολή τό πράγμα. Ἐπρεπε ὁπωσδήποτε νά τόν πιάσουν καί νά τόν θανατώσουν. Ἄφησαν μονάχα νά ξεθυμάνει ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ. Ἐπειτα στό χέρι τους ἦταν νά μεταλλάξουν αὐτή τήν παραφορά μέ τό «Ὡσαννά» μέ μιά ἄλλη ἀντίθετη, μέ τό «σταύρωσον αὐτόν!»

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τή θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στό Ἱεροσόλυμα τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Τότε στίς Ἐκκλησιές μοιράζουν βᾶγια σέ ἀνάμνηση τῶν κλαδιῶν, μέ τά ὁποῖα ὁ λαός ὑποδέχτηκε τόν Κύριο στό Ἱεροσόλυμα:

Ἀπολυτίκιο:

Τήν κοινήν ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός. Ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

3. 'Ο 'Ιησοῦς συγχωρεῖ τὴν ἀμαρτωλὴ γυναίκα

Ἐνας Φαρισαῖος, ὁ Σίμωνας, πού εἶχε ἀκούσει πολλά γιὰ τὸ Χριστό, θέλησε νὰ τὸν γνωρίσει καὶ τὸν προσκάλεσε σὲ τραπέζι. Ὁ Κύριος δέχτηκε τὴν πρόσκληση.

Ὅταν πῆγε στοῦ σπιτί τοῦ Σίμονα, ἐκεῖνος τὸν ὑποδέχτηκε χωρὶς νὰ τηρήσει τίς συνήθειες γιὰ τοὺς καλεσμένους. Δηλ. δὲν ἀγκάλιασε καὶ δὲ φίλησε τὸν καλεσμένο, οὔτε ἔβαλε τοὺς ὑπηρέτες νὰ τοῦ πλύνουν τὰ πόδια καὶ νὰ τὸν ἀρωματίσουν.

Ἐκεῖ, πού κάθισαν στοῦ τραπέζι, μπῆκε ξαφνικά μιὰ γυναίκα. Κρατοῦσε ἓνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο, γεμάτο μύρο. Ἐπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί, καθὼς σκεπτόταν τίς πολλές ἀμαρτίες της, ξέσπασε σὲ κλάματα. Μὲ τὰ ἄφθονα δάκρυά της ἔβρεχε τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ σκούπιζε μὲ τὰ μαλλιά της. Ἐπειτα τὰ φίλησε μ' εὐλάβεια καὶ τὰ ἄλειψε μὲ τὸ μύρο.

Ὁ Σίμωνας, πού τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτά, σκεπτόταν: «Τάχα δὲν γνωρίζει ὁ Ἰησοῦς πόσο ἀμαρτωλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα; Τί προφήτης τότε εἶναι; Καὶ πῶς ἀφήνει νὰ τὸν ἐγγίζει μιὰ ἀμαρτωλὴ πού εἶναι χειρότερη κι ἀπὸ λεπρῆ;»

Ὁ Χριστὸς ἀπάντησε στίς σκέψεις του αὐτές μὲ τὴν ἐξῆς ιστορία:

«Δυὸ ὀφειλέτες χρωστοῦσαν σὲ κάποιον χρήματα. Ὁ ἓνας τοῦ χρωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια κι ὁ ἄλλος πενήντα. Οὔτε ὁ ἓνας ὅμως, οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα. Καὶ κεῖνος τοὺς τὰ χάρισε. Ποῖός ἀπὸ τοὺς δυὸ ὀφειλέτες πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσει περισσότερο;»

Ὁ Σίμωνας ἀπάντησε:

– Θὰ τὸν ἀγαπήσει περισσότερο ἐκεῖνος, πού τοῦ χάρισε τὰ πιό πολλά δανεικά...

Κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:

Σωστά ἀπάντησες. Πρόσεξε τώρα τὴ γυναίκα αὐτή. Μπῆκα στοῦ σπιτί σου καὶ δὲν μοῦ ἔριξες νερό νὰ πλύνω τὰ πόδια μου, ἐνῶ αὐτὴ τὰ ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά της. Ἐσὺ δὲν μὲ φίλησες οὔτε στοῦ πρόσωπο, ἐνῶ αὐτὴ μοῦ καταφίλησε τὰ πόδια. Ἐσὺ δὲν μοῦ ἄλειψες τὸ κεφάλι

‘Ο Κύριος συχώνει
τήν άμαρτωλή γυναίκα.
Μωσαϊκό στό Μονρεά-
λε τής Σικελίας (12ος
αί.)

οὔτε μέ τό τόσο φτηνό λάδι, ἐνώ αὐτή ἄλειψε τά πόδια μου μέ τό πιό ἀκριβό μύρο. Ἐσύ μοιάζεις μέ τόν ὀφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά λίγα δηνάρια καί δείχνεις μικρότερη ἀγάπη γιά μένα. Αὐτή μοιάζει μέ τόν ἄλλο ὀφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά πολλά δηνάρια. Γι' αὐτό δείχνει σέ μένα καί μεγαλύτερη ἀγάπη, ἐπειδή κι οἱ ἁμαρτίες τῆς, πού θά τῆς συγχωρήσω, εἶναι τόσο πολ-
λές...

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τή γυναίκα καί τῆς εἶπε:

– Εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου. Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Θυμᾶσθε ἄλλες περιπτώσεις, πού ὁ Χριστός συχώρεσε ἁμαρτίες; Τοῦ τό ζήτησε κανένας ἄλλος αὐτό; Ὅχι, γιατί ὅλοι πῆγαν νά τοῦ ζητήσουν ὑλικά καί γήινα ὀφέλη, ἐνώ αὐτή ἡ ἁμαρτωλή γυναίκα – καί μονάχα αὐτή – σῆκωσε πρώτη τό βλέμμα τῆς πρὸς τόν οὐρανό καί ζήτησε τή σωτηρία τῆς ψυχῆς τῆς.

– Πῶς κι ἐμεῖς θά καθαρίσουμε τήν ψυχὴ μας ἀπό τὴν ἁμαρτία γιά νά δεχθοῦμε τόν Κύριο;

4. 'Ο 'Ιησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων

Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ἐνοχλήθηκαν πολύ μέ τή θριαμβευτική εἰσοδο τοῦ 'Ιησοῦ στό 'Ιεροσόλυμα. Ἐξάλλου δέν ἔπαψε ποτέ νά τούς ἐλέγχει. Γι' αὐτό θέλησαν νά τόν κάμουν ὥστε νά μιλήσει ἔτσι πού νά ἀπογοητεύσει τό λαό ἢ νά ἐρεθίσει τούς Ρωμαίους. Ὁ Χριστός ὁμως ἔδινε πάντα ἀποστομωτικές ἀπαντήσεις.

Τέλος ὁμως ἄφησε τόν ἐλεγχό μέ τίς παραβολές καί τούς τά εἶπε «κατά πρόσωπον», ἐνῶ τά πλήθη τόν θαύμαζαν κι ἐκεῖνοι σιωποῦσαν:

- Στό θρόνο τοῦ Μωϋσῆ κάθισαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, εἶπε. Εἶναι λοιπόν συνεχιστές τοῦ ἔργου· του καί διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ. Ὅσα διδάσκουν πώς πρέπει νά κάνετε, νά τά κάνετε. Νά μήν τούς μμηθεῖτε ὁμως στό ἔργα τους, γιατί ἄλλα λένε κι ἄλλα κάνουν. Κι ἂν κάποτε κάμουν καμιά καλή πράξη, θά τήν κάμουν γιά ἐπίδειξη. Γι' αὐτό τούς βλέπετε νά πιάνουν τίς πρῶτες θέσεις στό δαίπνα καί τά πρῶτα καθίσματα στίς Συναγωγές...

Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τούς κατάπληκτους Γραμματεῖς καί Φαρισαίους καί τούς εἶπε:

- Ἀλίμονό σας, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι, ὑποκριτές, πού κατατρώγετε τά σπίτια καί τίς περιουσίες ἀπό τίς χῆρες καί τά ὄρφανά κι ἔπειτα κάνετε προσευχές μεγάλες...

- Ἀλίμονο σέ σᾶς, πού προσφέρετε τό δέκατο ἀπό τό δωδῶμο καί τό ἄνηθο, ἀλλά παραλείπετε τά σπουδαιότερα: τή δικαιοσύνη, τό ἔλεος καί τήν πίστη... Πού στραγγίζετε ἀπό τό κρασί τό κουνούπι, ὡς ἀκάθαρτο κατά τό Νόμο, ἀλλά καταπίνετε τήν καμήλα κι ἄς εἶναι κι αὐτή ἀκάθαρη... Πού καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τό ποτήρι καί τό πιάτο, πού ὁμως εἶναι μέσα γεμάτο ἀπό τρφές, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό τήν ἀδικία καί τήν ἄρπαγή..

- Ἀλίμονο σέ σᾶς, πού μοιάζετε μέ τάφους ἀσπρισμένους ἀπ' ἔξω, γιά νά φαίνονται ὠραῖοι, ἐνῶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπό κόκκαλα νεκρῶν καί κάθε λογιῆς ἀκαθαρσία...

Φίδια έσεϊς, γεμάτα κακία καί δηλητήριο, πῶς θ' ἀποφύγε-
τε τήν κόλαση, πού σᾶς περιμένει;

Κι ὁ Χριστός πῆρε τούς μαθητές του κι ἔφυγε ἀπό τό
Ναό, καί ἐκεῖνοι πῆραν τήν ἀπόφαση νά τόν θανατώσουν.

5. Τό Ἐνώτατο Συμβούλιο καί ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Τό κατηγορητήριο τοῦ Ἰησοῦ κατά τῶν Φαρισαίων τρομο-
κράτησε ὅλους τούς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Φοβήθηκαν μή-
πως ὁ λαός στραφεῖ ἐναντίον τους. Γι' αὐτό ὁ μέγας ἀρχιε-
ρέας κάλεσε σέ σύσκεψη τό Ἐνώτατο Συμβούλιο. Αὐτό τό ἀ-
ποτελοῦσαν ὅσοι εἶχαν χρηματίσει ἀρχιερεῖς τά προηγούμενα
χρόνια, οἱ γραμματεῖς, οἱ πρεσβύτεροι κι ἄλλοι ἐπίσημοι Ἰου-
δαῖοι, κάπου 71 ἄτομα.

Ὁ Καϊάφας, πού ἦταν ὁ ἀρχιερέας αὐτῆς τῆς χρονιάς, μέ
δραματικό ὕφος τόνισε στούς συνέδρους πῶς «συμφέρει νά
θυσιασθεῖ ἓνας γιά χάρη τῶν πολλῶν».

Χωρίς πολλές συζητήσεις τό Συμβούλιο ἀποφάσισε νά
συλληφθεῖ ὁ Ἰησοῦς τό ταχύτερο καί νά θανατωθεῖ. Ἡ σύλ-
ληψη του ὅμως ἐπρεπε νά γίνει κρυφά κι ἡ θανάτωσή του γρή-
γορα, προτοῦ ἀντιληφθεῖ καλά-καλά ὁ λαός γιά ποιό πράγμα
πρόκειται. Ἡ μόνη δυσκολία τώρα ἦταν τό πού θά τόν εὔρι-
σκαν, διότι ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε κάθε βράδυ ἀπό τήν Ἱερουσα-
λήμ.

Ἀπό τήν ἀμηχανία αὐτή τούς ἔβγαλε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκα-
ριώτης, ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Ἦρθε ἀκάλεστος στό Συμβού-
λιο κι εἶπε:

— Γνωρίζω γιατί συνεδριάζετε. Τί θά μοῦ δώσετε γιά νά σᾶς
τόν παραδώσω; Εἶμαι πάντα μαζί του καί θά σᾶς ὀδηγήσω σ'
αὐτόν χωρίς νά γίνει θόρυβος.

— Θά ἔχεις τριάντα ἀργύρια! τοῦ εἶπε ὁ ἀρχιερέας κι ἔ-
βγαλε ἓνα πουγγί μέ τά χρήματα.

- Δέχομαι!.. είπε ὁ φιλάργυρος μαθητής.

Ἄρπαξε τὰ χρήματα, τὰ ἔκρυψε στὸν κόρφο του κι ἔφυγε.

Ἀπὸ τότε ζητοῦσε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ προδώσει τὸ Δάσκαλό του. Νὰ ποῦ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο τὸ μίσος, ὁ φθόνος κι ἡ φιλαργυρία!..

6. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος καὶ ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας

Οἱ γιορτές τοῦ Πάσχα ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς. Σημαντικὸ μέρος τῆς γιορτῆς ἦταν τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, ὅπου ἔτρωγαν ψητὸ ἄρνι, πικρά χόρτα, ἄζυμο ψωμί κι ἔπιναν κρασί.

«Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας» (Μονὴ Διονυσίου).

Οι μαθητές ρώτησαν τόν Ἰησοῦ, πού βρισκόταν στή Βηθα-
νία:

- Κύριε, πού θέλεις νά ἐτοιμάσουμε τό πασχαλινό τραπέ-
ζι;

Ὁ Χριστός ἔστειλε τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη στήν Ἱερου-
σαλήμ καί τούς ἔδωσε ὁδηγίες πῶς θά γιορτάσουν τό Πάσχα.
Τό βράδυ πῆγε κι ὁ ἴδιος αὐτός μέ τούς ἄλλους μαθητές του
καί κάθισαν στό Μυστικό αὐτό Δεῖπνο.

Πρὶν ἀπό τό φαγητό συνήθιζαν τότε νά τούς πλύνουν τά
πόδια οἱ ὑπηρέτες. Ἐδῶ ὑπηρέτης δέν ὑπῆρχε κι οὔτε κανέ-
νας ἀπό τούς μαθητές σκέφτηκε νά κάμει τήν ἐργασία αὐτή.
Τό σκέφτηκε ὅμως ὁ Κύριος καί θέλησε νά τούς δώσει ἓνα
παράδειγμα ταπεινοφροσύνης.

Πῆρε λοιπόν μιά λεκάνη μέ νερό, ἔζωσε στή μέση μιά
πετσέτα κι ἄρχισε νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν καί νά τά
σκουπίζει.

Ὅταν ὁ Χριστός τέλειωσε τήν ἐργασία αὐτή, τούς εἶπε:

- Σᾶς ἐπλυνα τά πόδια γιά νά σᾶς δείξω ὅτι καί σεῖς ὀφεί-
λετε νά ὑπηρετεῖτε τούς ἄλλους, στήν ἀνάγκη δέ νά θυσιάζε-
τε καί τή ζωή σας γι' αὐτούς, ὅπως θά κάμω ἐγώ γιά ὅλους.

Ἐπειτα πῆγε στή θέση του καί μέ παραγμένη φωνή εἶπε:

- Ἀλήθεια σᾶς λέω, ὅτι ἓνας ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει.
Ὅλοι ταραχτήκαν κι ἤθελαν νά μάθουν τόν προδότη. Ὁ Χρι-
στός εἶπε στόν Ἰωάννη: «Εἶναι αὐτός, πού θά τοῦ δῶσω τό
ψωμί, βουτηγμένο στό κοινό πιάτο μας».

Ἡ προσφορά αὐτή ἦταν τότε τιμὴ τοῦ οἰκοδεσπότη πρὸς
τόν πιό ἀγαπητό του καλεσμένο. Μὲ τήν προσφορά αὐτή ὁ
Ἰησοῦς ἔδειχνε τήν ἀγάπη του καί πρὸς τό χειρότερο μαθητή
του. Ὁ Ἰούδας ὅμως διώχνει τήν ἀγάπη αὐτή. Δέ μετανοεῖ. Κι
εἶναι ἀποφασισμένος νά προδώσει, φεύγει.

Το πασχαλινό τραπέζι τώρα πῆρε τό χαρακτήρα μιᾶς λα-
τρευτικῆς γιορτῆς. Ὁ Χριστός πῆρε τό ψωμί, τό εὐλόγησε, τό
ἔκοψε σέ κομμάτια κι ἔδωσε ἀπό αὐτά στοὺς μαθητές του
λέγοντας:

- Λάβετε, φάγετε... Τοῦτο εἶναι τό σῶμα μου...

‘Ο Μυστικός Δείπνος. Τοιχογραφία του 11ου αι. στη Μονή Διονυσίου του ‘Αγίου Όρους.

“Επειτα πήρε καί τό ποτήρι μέ τό κρασί, τό εὐλόγησε κι αὐτό κι ἀφοῦ εὐχαρίστησε τό Θεό, ἔδωσε στούς μαθητές νά πιοῦν, λέγοντας:

– Πίετε ἀπό αὐτό ὄλοι. Τοῦτο εἶναι τό αἷμα μου..

Ο Ἰησοῦς τους εἶπε πῶς λίγον καιρό θά εἶναι ἀκόμα μαζί τους. Τότε ὁ Πέτρος τόν διέκοψε γιά νά τοῦ πει:

– Κύριε, ὅπου καί νά πᾶς, θά ἔρθω κι ἐγώ μαζί σου. Κι ἂν χρειασθεῖ, θά θυσιάσω καί τή ζωή μου ἀκόμα...

Ἄλλά ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

– Πέτρο, ἀλήθεια σοῦ λέω πῶς ἀπόψε, πρὶν λαλήσει ὁ πετεινός, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές...

Ἐπειδὴ κι οἱ ἄλλοι μαθητές εἶχαν στενοχωρηθεῖ, τούς εἶπε νά μὴ λυποῦνται, πού θά μείνουν μόνοι. Αὐτός θά εἶναι πάντα κοντά τους. Θά τοὺς προστατεῦει καί θά τοὺς στείλει τό Ἅγιο

Πνεῦμα γιά νά τούς φωτίζει καί νά τούς δυναμώνει...

Ἔτσι ὁ Κύριος παρέδωσε τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θείας Κοινωνίας) στήν Ἐκκλησία μας. Εἶπε δέ στούς μαθητές του νά ἐπαναλαμβάνουν συχνά τήν ἱερή αὐτή μυσταγωγία γιά νά ἐνώνονται μέ Αὐτόν. Τήν ἴδια σημασία ἔχει καί γιά μᾶς ἡ Μετάληψη ἢ Θεία Κοινωνία.

Τό πασχαλινό δεῖπνο τελείωσε μέ ὕμνους, πού ἔψαλαν ὅλοι μαζί γύρω ἀπό τό τραπέζι γιά τελευταία φορά μέ τόν Κύριο.

Ἐπειτα ἔφυγαν γιά τόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς συνήθιζε νά προσεύχεται.

7. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανῆ καί ἡ σύλληψή του

Ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Ἄφησε τούς ἄλλους κοντά στήν εἴσοδο νά τόν περιμένουν καί μέ τόν Πέτρο τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο προχώρησε μέσα στά καταπράσινα δέντρα.

– Ἡ ψυχὴ μου εἶναι περίλυπη. Μείνετε ἐδῶ καί ἀγρυπνεῖστε.

Ἐπειτα προχώρησε πιό πέρα. Σάν Υἱός τοῦ Θεοῦ, γνώριζε καλά τήν ἀποστολή του κι ἦταν ἔτοιμος νά θυσιασθεῖ. Σάν ἄνθρωπος ὅμως, πῶς νά ὑποφέρει τό φρικτό μαρτύριο; Γι' αὐτό, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, τώρα εἶχε ἀνάγκη νά προσευχεῖ. Γονάτισε, λοιπόν, ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί εἶπε..

– Πατέρα μου, ἂν γινεταί, ἄς μὴν πῶ αὐτό τό πικρό ποτήρι. Ὅμως, ἄς γίνῃ μονάχα τό θέλημά Σου...

Δυό φορές ἤρθε στούς τρεῖς μαθητές του καί τίς δύο τούς βρῆκε κοιμισμένους. Ἐφευγε γιά νά συνεχίσει τήν προσευχή:

– Πατέρα μου, παρέδωσα τό λόγο Σου καί τό εὐαγγέλιό

«Πάτερ μου... παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο...» (Ματθ. κατ' '39)
Μονή Διονυσίου

Σου σ' αὐτούς, πού μοῦ ἔδωσες γιά μαθητές μου, πού ὁμως δέν παύουν νά εἶναι καί δικοί σου. Γιατί ὅλα ὅσα εἶναι δικά μου εἶναι καί δικά Σου. Κι ὅλα ὅσα εἶναι δικά Σου, εἶναι καί δικά μου, ἀφοῦ ἔχουμε οἱ δύο μας τήν ἴδια οὐσία. Ὅσο ἤμουνα στόν κόσμο, τοὺς φύλαξα καί δέ χάθηκε ἄλλος ἀπό τόν προδότη Ἰούδα. Τώρα, πού ἔρχομαι σέ Σένα, ἀγίασέ τους καί φώτισέ τους. Διότι, ὅπως Σὺ ἔστειλες ἐμένα στόν κόσμο, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω αὐτούς γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο μου...

Ἡ προσευχή τοῦ Κυρίου γινόταν ὅλο καί πιό θερμή. Ἀπό τήν ἀγωνία του δέ ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπό τό πρόσωπό του στή γῆ σά σταγόνες ἀπό αἷμα..

Τότε ὁ Οὐράνιος Πατέρας τοῦ ἔστειλε ἕναν ἄγγελο γιά νά τόν ἐνθαρρύνει. Μέ γαληνεμένη ψυχὴ πιά ἐπέστρεψε στοὺς μαθητές του. Τοὺς βρῆκε κοιμισμένους καί τοὺς ξύπνησε:

- Κοιμᾶσθε κι ἀναπαύεσθε... Σηκωθείτε... Νά, ἔρχεται ἐκεῖνος πού θά μέ προδώσει...

Οἱ μαθητές ξύπνησαν ἔντρομοι. Κοιτάζοντας μέσα ἀπό τά φυλλώματα τῶν δέντρων, εἶδαν ἀνθρώπους νά πλησιάζουν μέ δαυλοὺς, φανάρια καί ὄπλα. Ἦταν οἱ ὑπηρετές τοῦ Συμβουλίου, πού τοὺς συνόδεuan Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Μπροστά ἀπ' ὄλους ὁ Ἰούδας τοὺς ὀδηγοῦσε. Κι ὅταν πλησίασαν, ὁ Ἰούδας ἔδωσε τό σύνθημα: Φίλησε τόν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε: «Χαῖρε Διδάσκαλε...»

Οἱ δῆμιοι ἔπιασαν τόν Ἰησοῦ, τόν ἔδεσαν καί τόν ὀδήγησαν στό Συνέδριο.

Οἱ ἄλλοι μαθητές σκορπίστηκαν ἐδῶ κι ἐκεῖ καταφοβισμένοι. Καί μοναχά ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά πού τόν πήγαιναν...

8. Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου

Ἡ συνοδεία, μέ δεμένο τόν Ἰησοῦ, ἔφτασε στήν Ἱερουσαλήμ. Πέρασε κρυφά ἀπό τοὺς ἔρημους δρόμους καί σταμάτησε στό Ναό, ὅπου ἔμεναν οἱ ἀρχιερεῖς.

Πρῶτα ἔφεραν τόν Κύριο στόν Ἄννα. Αὐτός ἦταν ἀρχιερέας τήν προηγούμενη χρονιά καί πεθερός τοῦ τωρινοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα. Ἦταν τώρα ὁ ἀρχηγός τῆς σπειρας γιά τήν ἐξόντωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἄννας ἔκαμε πρόχειρη ἀνάκριση, θέλοντας νά μάθει τί καί πού δίδασκε ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε:

- Ἐγώ ποτέ δέ διδάξα κρυφά. Μιλοῦσα στό Ναό καί στίς Συναγωγές, ὅπου ἦταν τόσοι Ἰουδαῖοι. Αὐτοὺς ρώτησε νά μάθει...

Ὁ Ἄννας, μιά καί δέν ἦταν πιά ἀρχιερέας, τόν ἔστειλε στόν Καϊάφα. Ἐκεῖνος ἄλλωστε δέν ἔμεινε ἀργός κατά τή θλιβερή ἐκείνη νύχτα. Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ἦταν βέβαια ἀποφασισμένη. Ἔπρεπε ὁμως νά τηρηθεῖ τό γράμμα τοῦ Μω-

σαϊκοῦ Νόμου, πού ὄριζε νά μή γίνονται δίκες τή νύχτα καί ὅτι, γιά ὅποιαδήποτε καταδίκη, ἔπρεπε νά βρεθοῦν δυό μάρτυρες, πού νά ποῦν τήν ἴδια ἀκριβῶς κατηγορία.

Ὁ Καϊάφας, λοιπόν, κάλεσε τό Ἄνωτατο Συμβούλιο γιά τό πρῶν καί στό μεταξύ αὐτό ἔψαξε γιά ψευδομάρτυρες.

Πρῶν-πρῶν ὅλα τά μέλη τοῦ Συνεδρίου εἶχαν πιάσει τίς θέσεις τους, ἔχοντας στή μέση τόν Καϊάφα. Ἐξέτασαν τοὺς ψευδομάρτυρες καί εἶπαν αὐτά πού τοὺς εἶχαν ὀρμηγέψει. Ρώτησαν καί τό Χριστό χωρίς νά πάρουν καμιά ἀπάντηση.

Στό τέλος ὁ Καϊάφας τοῦ λέει:

– Σέ ἐξορκίζω στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ νά μᾶς πεῖς ἂν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, πού νόμισε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα νά ἀποκαλύψει καθαρά τή μεγάλη ἀλήθεια ὅτι εἶναι Θεός, τοῦ ἀπάντησε:

– Τήν ἀλήθεια εἶπες. Εἶμαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Καϊάφας ξέσχισε – κατά τήν ἰουδαϊκή συνήθεια – τά ροῦχα του, γιά νά δείξει τήν ἱερή του τάχα ἀγανάκτηση, καί εἶπε:

– Ἀκούσατε, τί εἶπε; Βλαστήμησε τό Θεό, γιατί κάνει τόν ἑαυτό του Υἱό τοῦ Θεοῦ. Τί μᾶς χρειάζονται πιά οἱ μάρτυρες μιά κι ὁμολόγησε; Ποιά τιμωρία, νομίζετε, ὅτι τοῦ ἀξίζει;

– Εἶναι ἔνοχος θανάτου! ἀπάντησαν.

Κι ἡ πιό ἄδικη δίκη ὅλων τῶν αἰῶνων τελείωσε, μέσα σέ λίγη ὥρα, τό πρῶν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὁ Ἰησοῦς δικάστηκε καί καταδικάστηκε. Σάν κατάδικος πιά παραδόθηκε στοὺς «ἀνόμους», γιά νά ὑποστῆ ὅλα τά μαρτύρια, πρὶν ἀπό τό φρικτό του πάθος.

Τόν βρίζανε καί τόν ἔφτυναν στό πρόσωπο. Τόν χτυποῦσαν καί τοῦ ἔλεγαν:

– Προφήτησε, λοιπόν, Χριστέ, ποίος σέ χτύπησε;

Κι ὁ Κύριος ὑπέφερε ὅλα αὐτά μέ ὑπομονή κι ἀνεξικακία. Τέλος τόν ἐκλείσαν στή φυλακή, μέχρις ὅτου νά ξημερώσει γιά καλά..

9. Η ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καί τό τέλος τοῦ Ἰούδα

Ὁ Ἰωάννης καί ὁ Πέτρος, πού παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά τόν Ἰησοῦ, ἔφτασαν κι αὐτοί ὡς τήν κατοικία τοῦ ἀρχιερέα. Ὁ Ἰωάννης ἦταν γνωστός στόν Καϊάφα, γι' αὐτό κανένας δέν τόν ἐμπόδισε νά μπεῖ στήν ἐσωτερική αὐλή τῆς κατοικίας του. Ὁ Πέτρος ὅμως ἦταν ἄγνωστος καί μέ τή μεσολάβηση τοῦ Ἰωάννη μπόρεσε νά περάσει μέσα.

Ἡ θυρωρός τόν εἶδε καταφοβισμένο καί τόν ρώτησε:

– Μήπως καί σύ εἶσαι μαθητής τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε κατηγορηματικά: «Ὁχι, ὄχι, δέν εἶμαι!». Κι ἔμεινε στήν αὐλή μαζί μέ τούς ὑπηρέτες, πού εἶχαν ἀνάψει φωτιά γιά νά ζεσταθοῦν.

Τή στιγμή, πού πήγαιναν τόν Ἰησοῦ ἀπό τόν Ἄννα στόν Καϊάφα, ἄλλος ὑπηρετής τοῦ ἔκαμε τήν ἴδια ἐρώτηση. Ὁ Πέτρος πάλι τό ἀρνήθηκε καί – καλοῦ-κακοῦ – ἀπομακρύνθηκε ἀπό ἐκεῖ.

Μετά τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πέτρος ἐβλεπε τά ὅσα ὑπέφερε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τούς φρουρούς. Τότε κάποιος ὑπηρετής τόν ρώτησε κι αὐτός μήπως εἶναι ὁπαδός τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος πάλι τό ἀρνήθηκε γιά τρίτη φορά.

Τήν ὥρα ἐκείνη ἀκούστηκε τό λάλημα κάποιου πετεινοῦ. Τό μυαλό τοῦ Πέτρου ξεκαθάρισε. Θυμήθηκε αὐτό, πού τοῦ εἶπε ὁ Χριστός τήν προηγούμενη ἡμέρα, ὅταν ὁ Πέτρος τόν βεβαίωνε πώς θά τόν ἀκολουθήσει κι ὡς τό θάνατο: «Προτοῦ λαλήσει ὁ πετεινός, κατά τά ξημερώματα σήμερα, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές». Ἐνίσωσε ἀνέκφραστη λύπη καί ταραχή. Πῆγε σέ ἕνα ἀπόμερο μέρος κι ἔχυσε πικρά δάκρυα ἀληθινῆς μετάνοίας.

Ὁ Ἰούδας δέν πίστευε νά φτάσει τό Συνέδριο ὡς τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ σέ θάνατο. Κι ὅταν τό ἔμαθε, ἔτρεξε στούς Ἀρχιερεῖς, τούς πέταξε τά τριάντα ἀργύρια καί τούς εἶπε:

– Ἀμάρτησα, γιατί σᾶς παρέδωσα ἕναν ἀθῶο!

– Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; τοῦ εἶπαν. Σὺ θὰ δώσεις λόγο..

“Οἱοι θέλουν τὴν προδοσία, ἀλλὰ περιφρονοῦν τὸν προδότη. Κι ὁ Ἰούδας, κατακυλώνοντας στό γκρομὸ τῆς ἀμαρτίας, οὔτε πού σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ συχώρηση ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀπελπισμένος, ὅπως ἦταν, πῆγε καὶ κρεμασθηκε.

Οἱ ἀρχιερεῖς πάλι μὲ τὰ τριάντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἀγόρασαν ἓνα χωράφι γιὰ νὰ θάβουν ἐκεῖ τοὺς ξένους.

10. Ὁ Κύριος μπροστὰ στὸν Πιλάτο

Γιὰ νὰ ἐκτελεστεῖ ἡ ποινὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο ἐπίτροπο, τὸν Πόντιο Πιλάτο. Γι’ αὐτὸ οἱ ἀρχιερεῖς ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στό Πραιτώριο (Διοικητήριο).

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἔμαθε τί θέλουν, τοὺς εἶπε νὰ δικάσουν οἱ ἴδιοι τὸν Χριστό, σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο τους.

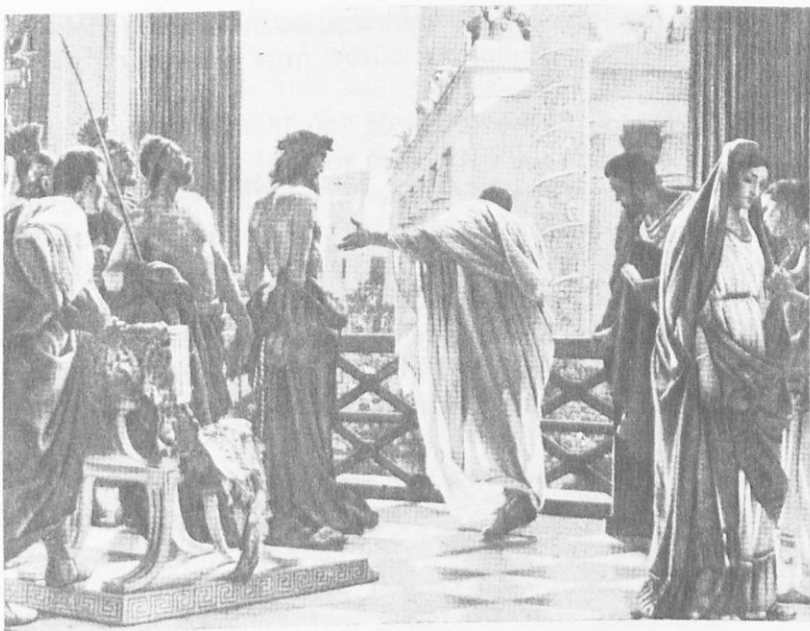
– Ἐμεῖς δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ τὸν θανατώσουμε, ὅπως τοῦ ἀξίζει! τοῦ εἶπαν. Εἶναι ψευδοπροφήτης καὶ λαοπλάνος. Ξεσηκώνει τὸ λαὸ νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τῶν Ρωμαίων. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτά, λέει πὼς εἶναι καὶ βασιλιάς..

Ὁ Πιλάτος ρώτησε τὸν Ἰησοῦ, ἂν πραγματικά λέει πὼς εἶναι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἐξήγησε:

– Ἡ βασιλεία ἡ δική μου δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴ γῆινη. Ἄν ἦταν αὐτὸ θὰ ἔβαζα τοὺς ὑπηρέτες μου νὰ πολεμήσουν, ὥστε νὰ μὴν παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους.

Ὁ Πιλάτος εἶπε στοὺς ἀρχιερεῖς πὼς δὲ βρίσκει καμιὰ αἰτία γιὰ νὰ τὸν καταδικάσει. Ἐκεῖνοι ὑποστήριξαν τότε πὼς ξεσήκωσε τὸ λαὸ σὲ ἐπανάσταση κατὰ τῶν Ρωμαίων ἀπὸ τὴ Γαλιλαία ὡς ἐδῶ. Ἀκούοντας ὁ Πιλάτος πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι Γαλιλαῖος, βρῆκε ἀφορμὴ καὶ τὸν ἔστειλε στὸν ἄρχοντα τῆς Γαλιλαίας τὸν Ἡρώδη Ἀντύπα, πού ἦταν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τίς γιορτές τοῦ Πάσχα.

Ὁ Ἡρώδης ρώτησε τὸ Χριστό, ἂν ἀληθεύουν οἱ κατηγορίες τῶν ἀρχιερέων, ἀλλὰ δὲν πῆρε καμιὰ ἀπάντηση. Ἄρχισε νὰ

«...ἶδε ὁ ἄνθρωπος...» (Ίω. ιβ 5). Εἰκόνα Ἀναγεννήσεως.

τόν ἐμπαίζει κι αὐτός κι ἀφοῦ τοῦ φόρεσε ἓνα κόκκινο ἔνδυμα ψευτομεσσία τόν ἔστειλε πάλι στόν Πιλάτο.

Στό μεταξύ τό Πραιτώριο γέμισε ἀπό κόσμο. Ὁ Πιλάτος κατά τή συνήθεια πού εἶχε, νά δίνει χάρη σέ ἓνα κατάδικο γιά τό Πάσχα πίστεψε πώς βρῆκε τόν τρόπο νά σώσει τόν Ἰησοῦ, γιατί ἦταν βέβαιος γιά τήν ἀθωότητά του. Παρουσίασε λοιπόν στό πλῆθος τόν Ἰησοῦ, γαλήνιο καί πράο, καί τό ληστή Βαραββᾶ, πού εἶχε τρομοκρατήσει τό τόπο μέ τίς ληστείες καί τούς φόνους του. Ἐπειτα ρώτησε τόν ὄχλο ποιόν προτιμᾶ νά ἀπολύσει: τόν Ἰησοῦ ἢ τό Βαραββᾶ:

Οἱ ἀρχιερεῖς ὅμως κι οἱ ἄλλοι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων εἶχαν ἐξαγριώσει τό λαό κι ὅλοι μ' ἓνα στόμα ἀπάντησαν στόν Πιλάτο: «Τό Βαραββᾶ!»

- Καί τόν Ἰησοῦ τί νά τόν κάμω; ρώτησε πάλι ὁ Πιλάτος.
- Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν! ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ὄχλου.

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς κακούργους τοὺς λιθοβολοῦσαν ἢ τοὺς ἐπνιγαν. Τό μίσος τους ὅμως κατά τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τέτοιο πού ζήτησαν γι' αὐτόν τήν πιό ἀτιμωτική τιμωρία, τή σταύρωση.

Ὁ Πιλάτος θέλησε νά κάνει μιά τελευταία προσπάθεια γιά νά σώσει τόν Ἰησοῦ. Ἔβαλε τοὺς στρατιῶτες του νά τόν μασιγώσουν, νά τοῦ φορέσουν μιά κόκκινη χλαμύδα σάν βασιλικό ἐνδυμα, καί νά τοῦ βάλουν στό κεφάλι στεφάνι ἀπό ἀγκάθια ὡς στέμμα. Τέλος τοῦ ἔδωσαν ἓνα καλάμι νά τό κρατάει σάν σκηπτρο. Ἔτσι, σ' αὐτή τήν κατάσταση, τόν ἔδειξε στους Ἰουδαίους καί εἶπε:

- Νά, ὁ ἄνθρωπος πρὸ παριστάνετε γιά κακούργο...

Στό ἀντίκρουσμα τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ τό μίσος τῶν ἀρχόντων κι ὁ φανατισμός τοῦ ὄχλου ἔφτασαν στό κατακόρυφο. Μυριόστομη ἀκούστηκε ἡ κραυγή:

- Σταύρωσέ τον!. Σταύρωσέ τον!. Σύμφωνα μέ τό Νόμο μας ὀφείλει νά πεθάνει, ἐπειδή λέει πώς εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἄν τόν ἀπολύσεις, δέ θάσαι φίλος τοῦ Καίσαρα, ἀφοῦ αὐτός κάνει τόν ἑαυτό του βασιλιά.. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε ἄλλο βασιλιά, ἐκτός ἀπό τόν Καίσαρα...

Ὁ Πιλάτος φοβήθηκε τώρα γιά τή θέση του. Ἐξάλλου πείστηκε πώς ἄδικα βασάνιζε τόν Ἰησοῦ. Ζήτησε τότε μιά λεκάνη μέ νερό, ἔπλυνε σ' αὐτή τά χέρια του καί εἶπε:

- Ἐγώ εἶμαι ἀθῶος ἀπό τό αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς εἶστε οἱ ὑπεύθυνοι..

Καί ὁ ὄχλος φώναξε:

- Τό αἷμα του ἄς πέσει ἐπάνω μας κι ἐπάνω στά παιδιά μας! Ὁ Πιλάτος τότε ἀπόλυσε τό Βαραββᾶ καί παρέδωσε τό Χριστό νά τόν σταυρώσουν! Ἡ ὥρα ἦταν ἐννέα τό πρῶνί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς...

11. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν ἱερή πόλη καί δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνονται μέσα σ' αὐτή θανατικές ἐκτελέσεις. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου θά γινόταν ἐξω ἀπό τά τείχη, πάνω σ' ἓνα λόφο. Ὁ λόφος αὐτός εἶχε τό σχῆμα κρανίου καί γι' αὐτό λεγόταν «Κρανίου τόπος» ἢ ἐβραϊκά «Γολγοθάς».

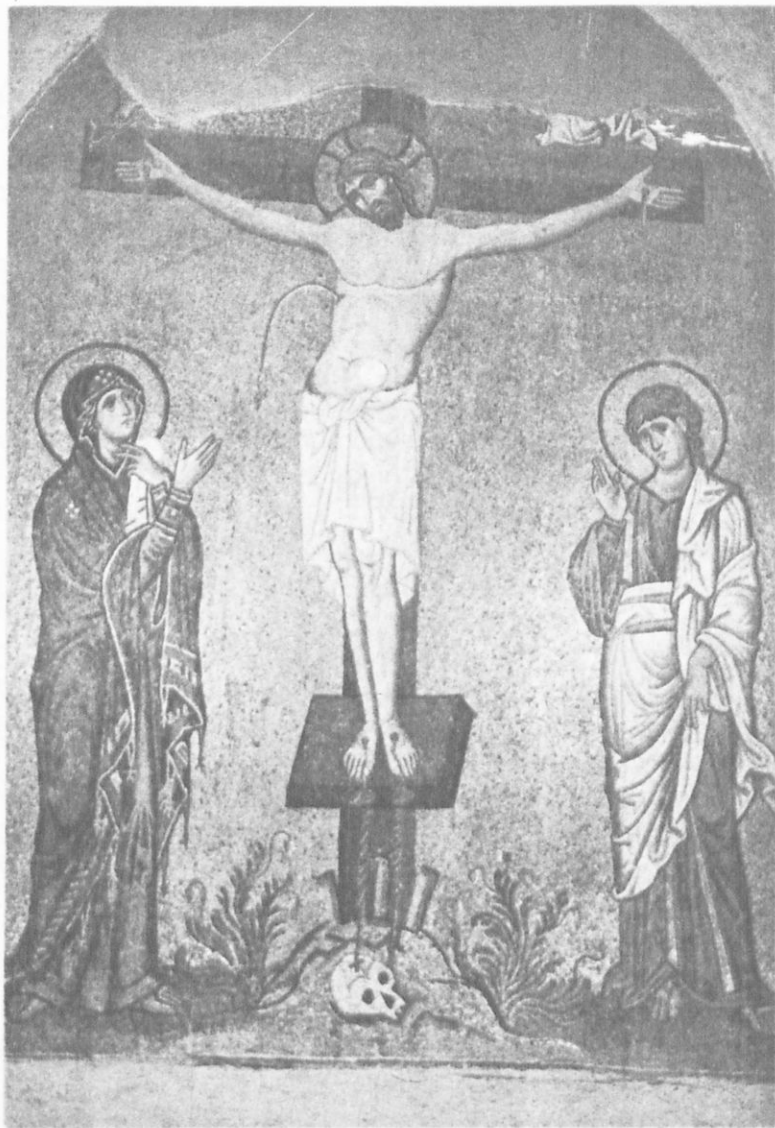
Σύμφωνα μέ τό Νόμο πάλι ἔπρεπε ὁ καταδικασμένος σέ θάνατο νά μεταφέρει ὁ ἴδιος τό σταυρό του ὡς τό μέρος τοῦ μαρτυρίου του. Κι ὁ Χριστός, ἐξαντλημένος ἀπό τό μαρτύριο, φορτώθηκε τό σταυρό του καί τόν ἔσυρε πρὸς τό Γολγοθά. Τόν ἀκολουθοῦσαν δυό φοβεροί ληστές, φορτωμένοι κι αὐτοί τό σταυρό τους. Σέ κάθε σταυρό ὑπῆρχε καί μιά πινακίδα, πού ἔγραφε τό ἔγκλημά του. Ἡ πινακίδα τοῦ Χριστοῦ ἔγραφε σέ τρεῖς γλώσσες (ἐλληνική, ἀραμαϊκή καί ρωμαϊκή) τίς λέξεις: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων».

Ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου ἦταν πολύ βαρὺς κι ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικός. Ἐξάλλου ὁ Σταυρός αὐτός σήκωνε ἐπάνω του ὅλες τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Μέ τέτοιο ἀβάστακτο φορτίο λύγισε ὁ Ἰησοῦς κι ἔπεσε κάτω. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες τότε ἔβαλαν ἓνα διαβάτη, τό Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, νά ἀνακουφίσει τό σωματικό μαρτύριο τοῦ Κυρίου.

Ἔτσι ἡ φρικτή συνοδεία βάδιζε πρὸς τό Γολγοθά. Τὴν ἀκολουθοῦσε πλῆθος περιέργων. Πολλές γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλήμ ἔκλαιγαν, μοιρολογοῦσαν καί χτυποῦσαν τὰ στήθη τους ἀπό λύπη.

Φτάνοντας στό Γολγοθά οἱ στρατιῶτες ξέντυσαν τόν Ἰησοῦ κι ἀπλῶσαν τό ἄχραντο σῶμα του πάνω στό σταυρό. Κάρφωσαν χέρια καί πόδια μέ σιδερένια καρφία στό σταυρό κι ἔπειτα τόν ὑψωσαν. Κοντά του κάρφωσαν καί τοὺς ληστές, ἓναν στὰ δεξιά κι ἓναν στ' ἀριστερά του.

Οἱ πόνοι ἦταν ἀφόρητοι. Ὁ Κύριος τοὺς ὑπέμενε, ἐνῶ τὰ ἅγια χεῖλη του ψιθύριζαν πρὸς τόν Οὐράνιο Πατέρα του τὴν παράκληση νά συγχωρήσει τοὺς σταυρωτὲς του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι...»

Ἡ Σταύρωση. Μονή Δαφνίου 1100 μ.Χ.

Οι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων βλέπουν ὑψωμένο στό σταυρό τό θῦμα τους καί τό περιπαίζουν: « Ἄν εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τόν ἑαυτό σου...» Κι οἱ ἀρχιερεῖς ἔλεγαν μέ σατανικό χαμόγελο: « Ἄλλους ἔσωσε, ἀλλά τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά σώσει».

Ὁ ἕνας ληστής τόν βλαστημᾷ: « Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τόν ἑαυτό σου, σῶσε καί μᾶς». Ὁ ἄλλος τοῦ λέει: « Δέ φοβᾶσαι τό Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε, αὐτός ὅμως δέν ἔκαμε τίποτα τό κακό κι ἄδικα πάσχει». Ἐπειτα ἔστρεψε τό βλέμμα του πρὸς τόν Ἰησοῦ καί τόν παρακάλεσε: « Κύριε, θυμήσου με, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου». Κι ὁ Κύριος τόν βεβαίωσε:

– Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο.

Πλαίι στό σταυρό παρακολουθοῦσε ἡ Θεοτόκος, μαζί μέ ἄλλες γυναῖκες τό μαρτύριο τοῦ γιοῦ της. Ἡ θλίψη ἔσφιγγε τήν ψυχή της. Τήν εἶδε κι ὁ Ἰησοῦς καί ταραχτήκε. Μέ τό βλέμμα τῆς ἔδειξε τόν Ἰωάννη καί τῆς εἶπε: « Μητέρα, νά ὁ γιός σου». Ἐπειτα εἶπε καί στόν Ἰωάννη: « Ἰωάννη, νά ἡ μητέρα σου». Κι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ὁ Ἰωάννης πῆρε τήν ἅγια μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καί τή φρόντιζε σάν δική του μητέρα.

Ἦταν μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Ἀπό τήν ὥρα κείνη ἕνα σκοτάδι σκέπασε τή γῆ καί κράτησε σέ ὅλη τή διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του.

Κάποια στιγμή ἀπό τά χεῖλη τοῦ Κυρίου βγῆκε τό παράπονο:

– Ἡλί, Ἡλί λαμᾶ σαβαχθανί;

Δηλαδή: « Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειπες;...»

Σέ λίγο ψιθύρισε: « Διψῶ », κι ἕνας στρατιώτης βούτηξε ἕνα σφουγγάρι μέσα σέ χολή καί ξίδι, τό ἔβαλε σέ καλάμι καί τό πλησίασε στά χεῖλη του. Ἦταν κάτι, σάν ἀναισθητικό. Μά ὁ Χριστός δέν ἤπιε, ἀποφασισμένος νά ὑποφέρει τό μαρτύριό του. Μόνο ἔγειρε τό κεφάλι καί εἶπε: « Τετέλεσται! » Δηλαδή: « Τέλειωσαν ὅλα ὅσα εἶχα νά κάμω γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ». Κι ἔπειτα φώναξε: « Πατέρα μου, στά χεῖρα σου παραδίδω τό πνεῦμα μου », καί ξεψύχησε...

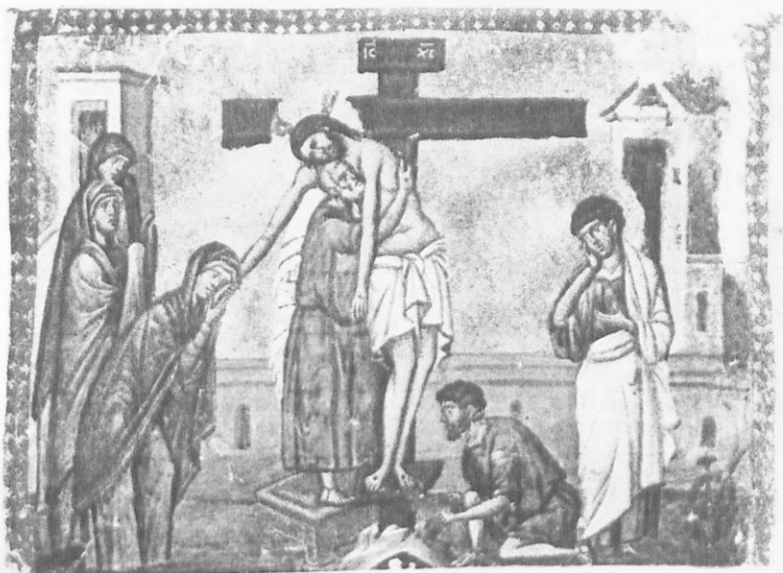
Τή στιγμή εκείνη ἡ γῆ ταραχτήκε ἀπό φοβερό σεισμό. Τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίστηκε στή μέση. Οἱ βράχοι ξεκόλλησαν. Τά μνήματα τῶν νεκρῶν ἄνοιξαν καί πολλά σώματα ἁγίων ἀνθρώπων ἀναστήθηκαν.

Ὁ ἑκατόνταρχος, πού ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν, τρόμαξε καί εἶπε: «Πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν γιός τοῦ Θεοῦ».

Οἱ Ἰουδαῖοι, πού ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, χτυποῦσαν τά στήθη τους γιά τήν ἄμαρτία πού ἔκαμαν καί γύρισαν γρήγορα-γρήγορα στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἀντίφωνο τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Παθῶν

Σήμερον κρεμᾶται ἐπί ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας	Κρεμιέται σήμερα στό ξύλο, Κεῖνος πού κράμασε τή γῆ στά νεφῆ τῶν ὑδάτων.
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περι- τίθεται	Στεφάνι ἀγκάθινο φορεῖ τριγύρω στό κεφάλι Του
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς, Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται,	ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀσωμάτων. Πορφύρα ψεύτικη τυλιγεται
ὁ περιβάλλον τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις.	Κεῖνος πού ντύνει μέ νε- φέλες τά οὐράνια.
Ράπισμα κατεδέξατο,	Χτύπημα καταδέχτηκε στό πρόσωπο,
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τόν Ἀδάμ.	Ἐκεῖνος πού ἐλευθέρωσε τόν ἄνθρωπο στά ρεῖθρα τά Ἰορδάνια.
Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.	Μέ τά καρφιά καρφώθηκε τῆς Ἐκκλησίας ὁ Νυμφίος.
Λόγχη ἐκεντήθη ὁ Υἱός τῆς Παρθένου.	Μέ τή λόγχη κεντήθηκε τῆς Παρθένου ὁ Υἱός.
Προσκυνοῦμέν σου τά πάθη, Χριστέ.	Χριστέ, τ' ἅγια Σου Πάθη προσκυνοῦμε.
Δεῖξον ἡμῖν καί τήν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν.	Δῶσε μας καί τήν ἔνδοξή Σου Ἀνάσταση νά δοῦμε.

Ἡ Ἀποκατήλωση (Μονή Ἰβήρων)

12. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου

Ἡ ἐπόμενη ἡμέρα ἦταν Σάββατο καί Πάσχα, δηλαδή διπλή γιορτή γιά τοὺς Ἰουδαίους. Δέν ἔπρεπε, λοιπόν, νά μείνουν τὰ σώματα τῶν σταυρωμένων πάνω στοὺς σταυροὺς. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι παρακάλεσαν τὸν Πιλάτο νά διατάξει τὴ θανάτωσή τους καί τὴν ταφή τους. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴ σχετικὴ ἐντολή κι οἱ στρατιῶτες του συντριψαν τὰ σκέλη τῶν δύο ληστῶν, γιὰ νά πεθάνουν.

Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶχε πιά πεθάνει. Μά ἓνας στρατιώτης, ἤθελε νά βεβαιωθεί. Κέντησε τότε μέ τὴ λόγχη του τὰ πλευρὰ τοῦ Κυρίου, ὅποτε ἔτρεξε αἷμα καί νερό ἀπὸ τὴν πληγή. Αὐτὸ ἦταν ἀπόδειξη ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε πεθάνει.

Τὰ σώματα ὅσων σταυρωνόταν τὰ ἔβαζαν σέ ἰδιαιτέρα

Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου (Μονή Διονυσίου)

μνημεῖα ἢ τὰ ἔριχναν στή χαράδρα τοῦ Ἐννώμ (δυτικά τῆς Ἱερουσαλήμ) νά τὰ φᾶνε τὰ ὄρνεα. Γιά τό Χριστό ὁμως βρέθηκε ἄνθρωπος νά τόν ἐνταφιάσει. Ἦταν ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία, πού ἦταν μέλος τοῦ Συνεδρίου καί κρυφός μαθητής τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ πῆγε στόν Πιλάτο καί τοῦ ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος τοῦ τό ἐδώρησε. Κατόπιν πῆγε κι ἀγόρασε καθαρό σιντόνι κι ἀνέβηκε στό Γολγοθά. Ἐκεῖ βρῆκε τό Νικόδημο, ἄλλον ἐπίσημο Ἰουδαῖο, πού εἶχε φέρεи ἀρώματά.

Οἱ δύο τους τότε ξεκάρφωσαν καί κατέβασαν ἀπό τό Σταυρό τό ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Τό ἄλειψαν μέ ἀρώματα, τό τύλιξαν μέ τό σιντόνι καί τό ἔβαλαν στόν τάφο τοῦ Ἰωσήφ, πού

εἶχε σκαλίσει μέσα σέ βράχο σ' ἓνα γειτονικό του κτῆμα. Στό στόμιο τοῦ τάφου κύλισαν ἓνα μεγάλο λιθάρι κι ἔφυγαν.

Οἱ ἀρχιερεῖς, πάντα καχύποπτοι, ζήτησαν ἀπό τόν Πιλάτο νά σφραγιστεῖ ὁ τάφος καί νά μπεῖ φρουρά ἀπ' ἔξω. Εἶχαν τό φόβο μήπως οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ κλέψουν τό σῶμα τοῦ δασκάλου τους καί διαδώσουν ὕστερα πῶς ἀναστήθηκε.

Δέν ἠσύχασαν δέ παρά μονάχα ὅταν ἐγιναν ὅλα αὐτά μέ τήν ἀδιάκοπη ἐπίβλεψή τους.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

ΣΤΑΣΙΣ Α'

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης,
Χριστέ, καί ἀγγέλων στρα-
τιαί ἐξεπλήττοντο, συγκα-
τάβασιν δοξάζουσαι τήν
σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς
καί τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανά-
του τό βασιλεῖον λύεις δέ,
καί ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐ-
ξανιστᾶς.

ΣΤΑΣΙΣ Β'

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε
τόν Ζωοδότην, τόν ἐν τῷ
Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτεί-
ναντα καί συντριψάντα τό
κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε
τόν πάντων Κτίστην. Τοῖς
γάρ σοῖς, Χριστέ, παθήμα-
σιν ἐσχομεν τήν ἀπάθειαν,
ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Σένα, Χριστέ, πού εἶσαι ἡ
ζωή, σ' ἀποθέσανε στόν
τάφο κι οἱ στρατιές τῶν
ἀγγέλων παραξενεύονταν
καί δόξαζαν τήν μεγάλη
σου ταπείνωση.

Σύ, πού εἶσαι ἡ ζωὴ, πῶς
πεθαίνεις; Πῶς μένεις σέ
τάφο; Τό βασιλεῖο τοῦ θα-
νάτου τό κατέλυσες ὁμῶς,
ἀνασταίνοντας τοῦ ἄδη
τοὺς νεκροὺς.

Ἀξίζει νά δοξάζουμε Ἐ-
σένα τό Ζωοδότη, πού ἀ-
πλώνοντας τά χεῖρια στό
Σταυρό σύντριψες τή δύ-
ναμη τοῦ διαβόλου.

Ἀξίζει νά δοξάζουμε Ἐσέ-
να πού ἔκτισες τά πάντα.
Γιατί μέ τά δικά Σου πάθη
Χριστέ ἀποκτήσαμε ἐμεῖς
τήν ἀπάθεια καί σωθήκαμε
ἀπό τή φθορά.

ΣΤΑΣΙΣ Γ΄

Αί γενεαί πάσαι ὕμνον τῆ
ταφῆ σου προσφέρουσι,
Χριστέ μου.

Καθελών τοῦ ξύλου, ὁ Ἄ-
ριμαθείας ἐν τάφῳ σέ κη-
δεύει.

Χριστέ μου, ὄλες οἱ γενι-
ές ὑμνοῦν τὴν ταφὴ Σου.

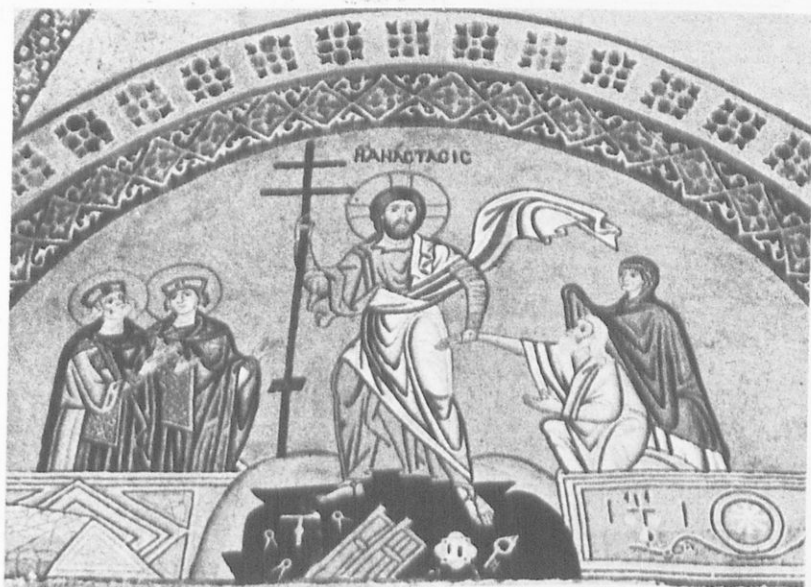
Ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἄριμα-
θαία σέ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ
ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ σέ
κήδεψε στὸν τάφο.

13. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

Τὴν Ταφὴ τοῦ Κυρίου παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ ἡ Μα-
ρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Σαλώμη. Κι ἀφοῦ
ἔτσι ἔμαθαν τὸν Τάφο τοῦ Κυρίου, πῆγαν στὴν ἀγορὰ κι ἀγόρα-
σαν ἀρώματα. Περίμεναν ὅμως νὰ περάσει τὸ Σάββατο, πού
δὲν ἐπιτρεπόταν καμιά ἐργασία, καὶ τὴν Κυριακὴ πρωί-πρωί ἔ-
τρεξαν πρὸς τὸν τάφο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἀρωματίσουν τὸ
σῶμα του.

Καθὼς πλησίαζαν, ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ποιὸς θὰ μᾶς
κυλίσει τὴ βαριά πέτρα ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου;». Μά ὅταν
ἔφτασαν στὸν τάφο, εἶδαν πὼς ἡ πέτρα εἶχε κυλίσει ἀπὸ τὸ
στόμιό του. Ἡ ἔκπληξή τους ἐγίνε μεγάλος φόβος, ὅταν μπῆ-
καν μέσα στὸν τάφο. Ἀντὶ νὰ βροῦν τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ
Κυρίου, εἶδαν ἕναν ἄγγελο νὰ κάθεται ἀτὰ δεξιὰ τοῦ τάφου. Τὸ
πρόσωπό του ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του ἦταν κάτα-
σπρα σάν τὸ χιόνι.

Ὁ λευκοφορεμένος ἄγγελος τίς καθησούχασε, λέγοντας:

‘Η Ἀνάσταση (Μονή Διονυσίου)

– Γιατί ζητᾶτε τὸ ζωντανὸ ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς; Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε. Νά κι ὁ τόπος, πού τόν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε νά πείτε στοὺς μαθητές του, ὅτι θά τοὺς περιμένει στή Γαλιλαία.

Τί εἶχε συμβεῖ;

Τά μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὰ ξημερώματα τῆς Κυριακῆς ὁ Κύριος, ζωντανός κι ὀλόσωμος, ἀναστήθηκε. Ἐπειτα κατέβηκε ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κύλισε τὸ λίθο ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ τάφου. Τό ἔκαμε γιά τίς Μυροφόρες γυναῖκες, πού ἔπρεπε νά ἰδοῦν τὸν τάφο ἄδειο.

Κατὰ τὸ σεισμό καὶ τὴν Ἀνάσταση οἱ φρουροὶ στρατιῶτες ἔπεσαν κάτω μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ χῶμα ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ἐπὶ τὸν φόβον αὐτῶν ἐξέστη ἡ γῆ καὶ ἐταράχθη ἡ θάλασσα.

Οί Μυροφόρες στό μνημείο (Μονή Διονυσίου)

ρεῖς καί τούς διηγήθηκαν τά συμβάντα. Ἐκεῖνοι οὔτε καί τότε πίστεψαν. Μόνο τούς ἔδωσαν χρήματα γιά νά μήν ποῦν σέ κανένα πῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Νά ποῦν πῶς πῆγαν οἱ μαθητές του κι ἔκλεψαν τό σῶμα του τήν ὥρα πού ἀθέλητα κοιμήθηκαν. Ἀνέλαβαν μάλιστα νά μεσολαβήσουν αὐτοί στόν Πιλάτο, ὥστε νά μήν τούς τιμωρήσει, ἐπειδή κοιμήθηκαν.

Στό μεταξύ οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἔτρεξαν γιά νά ἀναγγεῖλουν στούς μαθητές τοῦ Κυρίου τό χαριόσυνο ἄγγελμα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσαν, εἶδαν μπροστά τους τόν ἀναστημένο Χριστό...

Τόν πλησίασαν μέ χαρά καί φόβο. Γονάτισαν καί τόν προσκύνησαν.

Ἐκεῖνος τούς ἔδωσε θάρρος, λέγοντας:

- Μὴ φοβᾶσθε! Πηγαίετε νὰ πείτε στοὺς μαθητὲς μου νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ συναντηθοῦμε!

Πραγματικά, οἱ ἔντεκα πιά μαθητὲς πῆγαν στὴ Γαλιλαία.

Τὸν βρῆκαν, τὸν προσκύνησαν καὶ τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέει:

- «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

Δηλαδή: «Πηγαίετε νὰ κηρύξετε τὸ Εὐαγγέλιο σέ ὅλους τοὺς εἰδωλολάτρεις. Θὰ τοὺς βαπτίζετε στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἠαυτὸν χαρισάμενος.»

«Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά. καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις, καυχώμεναι ἔλεγον: Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.»

Δηλαδή: «Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τὸ θάνατό του νίκησε τὸ θάνατο καὶ χάρισε τὴ ζωὴ στοὺς νεκρούς ποὺ ἦταν στὰ μνήματα.»

Δηλαδή: «Τὴ χαρούμενη εἰδηση γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔμαθαν οἱ μαθητρίεις του ἀπὸ τὸν ἄγγελο κι ἀπαλλαγμένες πιά ἀπὸ τὸ προγονικὸ ἁμάρτημα, ἔλεγον στοὺς Ἀποστόλους καυχώμενες ὅτι ὁ θάνατος κατατροπώθηκε, γιὰτὶ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ὁ Θεός καὶ χάρισε στὸν κόσμον τὸ μεγάλο ἔλεός του...».

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ:

– “Αν ἤμουν φτερωτό πουλί
μέ τή λαλιά τήν πιό καλή
τό Σύμπαν θά ξυπνοῦσα.

“Αν ἤμουνα μιά λουλουδιά
τήν πιό γλυκιά μου μυρωδιά
στό Σύμπαν θά σκορποῦσα.

Εἶμαι παιδάκι γνωστικό
κι ἔχω ψυχὴ καί λογικό
κι ἔχω καρδιά μέ πίστη.

Γι’ αὐτό πλαгиάζω ἢ ξυπνώ,
προσεύχομαι καί ἀνυμνώ
τοῦ Σύμπαντος τόν Κτίστη.

(Γ. Βιζυηνός)

“Όταν μέ εὐλάβεια τό παιδί
λέει τήν προσευχή του,
τ’ ἀηδόνι κόβει τή φωνή
κι ὁ ἀγέρας τήν ὀρμή του

Καί τ’ ἀγγελούδια τ’ οὐρανοῦ
βάζουν αὐτί κι ἀκοῦνε
τά λόγια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
πρὶν στό Θεό ἀνεβοῦνε.

(Τ. Μωραϊτίνης)

ΣΤΟ ΘΕΟ:

Εἶμαστε, Θεέ, παιδιά Σοι!
“Ανοιξε τήν ἀγκαλιά Σου

Πατέρα, στείλε μας Ἐσύ,
τό “Άγιο τό φῶς Σου.

σάν ζεστή ἀγκαλιά γονιού,
σάν φωλιά χελιδониού.

Θεέ, τήν προσευχή μας
τώρα τήν πρωινή,
πού μέσ' ἀπ' τήν ψυχή μας
μ' εὐλαβική φωνή,

Σοῦ στέλνουμε ἐπάνω
στόν οὐρανό-ψηλά,
ἄκου, παρακαλοῦμε,
καί ἔχε μας καλά.

νά μᾶς φωτίζει τήν ψυχή
στό δρόμο τό δικό Σου.

Καί ὅλη τήν ἡμέρα
μήν πάψεις, Ἄγαθέ,
νά μᾶς βοηθᾷς, Πατέρα,
τοῦ κόσμου βοηθέ.

Γιατί χωρίς ἐσένα
κανένας δέν μπορεί
νά ζεῖ ἀναπαυμένα,
τόν κόσμο νά χαρεῖ.

(Ἄλ. Ἀργυρόπουλος)

Σύ, πού κόσμους κυβερνᾷς
καί ζωή παντοῦ σκορπᾷς,
ἄκου τούτη τή στιγμή
τῶν παιδιῶν Σου τή φωνή.

Φώτιζέ μας τήν ψυχή,
στό καλό στήν ἀρετή,
δίνε μας ἀπό ψηλά
θάρος, δύναμη, χαρά,

Γιά νά ζοῦμε ἐδῶ• στή γῆ
μέ γαλήνη, μέ τιμή.
καί νά ὑμνοῦμ' αἰώνια Σέ,
Πάνσοφε Δημιουργέ.

(Ἄ. Ἀργυρόπουλος)

ΣΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ:

Ἐοῦ, ταπεινή κόρη τῆς Βηθλεέμ, Ἁγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
Κυρία τῶν ἀγγέλων, κάμε τήν ψυχή μας νά πλημμυρίσει μέ τό
θεϊκό Σου ἄρωμα καί ν' ἀσκεῖ τίς ἀρετές.

Κάμε με ἄξιο παιδί νά γευτῶ τόν παράδεισο, πού μοῦ στέ-
ρησε ἡ παρακοή.

ΣΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ:

Ἐοῦ, πού προφητεψες κι ἐτοίμασες τό δρόμο νά ἔρθει ὁ Σωτήρας, ἐτοίμασε καί τήν ψυχή μου γιά τό βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνη τῶν ἀρετῶν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ:

Ἄγια Νύχτα, σέ προσμένουν
μέ χαρά οἱ Χριστιανοί
καί μέ πίστη ἀνυμνοῦνε,
τό Θεό δοξολογοῦνε
μ' ἓνα στόμα μιά φωνή.

Ἡ ψυχή μας φτερουγίζει
πέρα στ' ἅγια τά βουνά,
ὅπου ψέλνουν οἱ ἀγγέλοι
ἀπ' τά οὐράνια θεία μέλη
στό Σωτήρα «Ἑωσαννά».

Στῆς Βηθλεέμ ἐλάτε ὅλοι
τά βουνά τά ἱερά
καί μ' εὐλάβεια μεγάλη
κεῖ, πού τ' ἅγιο φῶς προβάλλει,
προσκυνήστε μέ χαρά
ναί, μέ χαρά.

(Γκροῦμπερ-Γκαπαδημητρίου)

Οἱ ποιμένες γονατίζουν
ταπεινά καί προσκυνοῦν
κι οἱ ἀγγέλοι φτερουγίζουν
μέ χαρά καί τραγουδοῦν:

Ἑωσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις!
Τ' οὐρανοῦ καί γῆς ὁ κτίστης
ἐγεννήθηκε στή γῆ,
μέσ' στῆς νύχτας τῆ σιγῆ...
Ἄς χαρεῖ κάθε πιστός,
ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

(Μέντελσον)

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ:

Σύ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού θεμέλιωσες τή γῆ καί τή σκεπά-
ζεις μέ νέφη ἀντί γιά σπάργανα, κάμε νά γίνει κι ἡ ψυχή μου

φάτνη ταπεινή καί νά δεχτεῖ τή Χάρη Σου...

Σύ, πού ταπεινώθηκες, σάν νά ἦσουν πλάσμα, γιά νά μᾶς σώσεις ὅσους σοῦ τό ζητοῦν, σῶσε κι ἐμένα, πού τό θέλω καί σοῦ τό ζητῶ...

Κάμε ν' ἀποκτήσω ὅλους τούς θησαυρούς, πού ὀδηγοῦν στή Βασιλεία Σου καί ὄχι ἐκείνους τοῦ ἄφρονα πλούσιου, πού μένουν στή γῆ.

Δυνάμωσε τήν ἀγάπη μου γιά Σένα, γιά ν' ἀνθίσει στήν ψυχή μου κι ἡ ἀγάπη πρὸς τόν «πλησίον».

Κάμε νά ζοῦμε ὅλοι ἀδελφωμένοι ἐδῶ στή γῆ καί νά θεμελιώσουμε τήν ἅγια Σου Κοινότητα, τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά γίνεται τό θέλημά Σου πάνω στή γῆ, ὅπως γίνεται στόν οὐρανό...

Κάμε νά μπορέσω νά ὑψώσω τό βλέμμα μου στά ὕψη, πού κατοικεῖς, πιό ταπεινό ἐγώ κι ἀπ' τόν Τελῶνη. Νά διαπεράσει ἡ ματιά Σου σάν ἡλιαχτίδα τό «εἶναι» μου, ὅπως διαπέρασε καί τοῦ Ζακχαίου.

Σέ δοξάζω, Σωτήρα, μαζί μέ τούς Μάγους. Ἀξιῶσέ με νά φέρω σάν βάρια τίς ἀρετές τῆς ψυχῆς μου καί νά τ' ἀπλώσω μπροστά Σου, ὥστε νά πάρω μιά θέση δεξιά Σου κάποτε...

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Ἀφήστε τά παιδιά νά ῥθοῦν σέ μένα, φτωχῶν ἀθῶα καί ταπεινῶν.

Ἀφήστε τα νά παίξουνε σιμά μου.

Γι' αὐτά εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τά χέρια μου ἄς ἀπλώσω νά εὐλογῆσω, τά ὀλόσογoura ἄς χαιδέψω τά μαλλιά...

Τί ξέρετε ὅμως τάχα, ἕναν καιρό γιά μέ, γιά τήν ἀλήθεια, ἄν δέν φορέσουν στεφάνι μαρτυρίου ἀγκαθερό...

(Στ. Σπεράντσας)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α΄ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

1. Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου.....	Σελ	5
2. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.....	»	9
3. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.....	»	12

Β΄ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Ἡ γέννησις τοῦ Προδρόμου.....	»	16
2. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στὸν Ἰορδάνη.....	»	19
3. Ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου.....	»	21

Γ΄ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.....	»	24
2. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων.....	»	28
3. Ἡ φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων ..	»	30
4. Ὁ Ἰησοῦς 12 χρονῶν εἰς τὸ Ναὸ.....	»	32
5. Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου.....	»	35
6. Ἡ ἐκλογὴ καὶ τὸ ἔργον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.....	»	37

Δ΄ ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ὁ γάμος εἰς τὴν Κανᾶ.....	»	40
2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.....	»	42
3. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδα.....	»	44
4. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ.....	»	47
5. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχώ.....	»	49
6. Ἡ θεραπεία τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ.....	»	50
7. Ὁ χορτασμός τῶν «πεντακισχιλίων».....	»	54
8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω εἰς τὴ θάλασσαν.....	»	56
9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου.....	»	57

10.	Ἡ θεραπεία τῆς Χαναanaίας	Σελ.	58
11.	Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναϊν	»	59
12.	Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου	»	60
13.	Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου	»	63

Ε' ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1.	Ἡ παραβολή τοῦ σπορέα	»	66
2.	Ἡ παραβολή τοῦ προβάτου πού χάθηκε	»	69
3.	Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου	»	70
4.	Ἡ κλήση τοῦ Ζακχαίου	»	73
5.	Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τά παιδιά	»	74
6.	Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου καί τῆς Σαμαρείτιδας	»	75
7.	Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου	»	77
8.	Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καί τοῦ Φαρισαίου	»	78
9.	Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη	»	80
10.	Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα	»	82
11.	Ἡ παραβολή τοῦ πλούσιου καί τοῦ Λάζαρου	»	83
12.	Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων	»	86
13.	Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου	»	87

ΣΤ' ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

1.	Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου	»	88
2.	Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στή Ἱεροσόλυμα	»	89
3.	Ὁ Ἰησοῦς συχωρεῖ τήν ἁμαρτωλή γυναίκα	»	92
4.	Ὁ Ἰησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων	»	94
5.	Τό Ἀνώτατο Συμβούλιο καί ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	»	95
6.	Ὁ Μυστικός Δείπνος καί ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας	»	98
7.	Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανή καί ἡ σύλληψή του	»	99
8.	Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου	»	101
9.	Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καί τό τέλος τοῦ Ἰούδα	»	103
10.	Ὁ Κύριος μπροστά στόν Πιλάτο	»	104
11.	Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου	»	107
12.	Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου	»	111
13.	Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου	»	115

ΜΕΡΟΣ Β΄

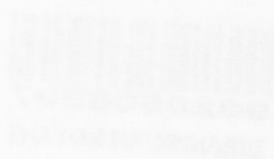
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

— Γιατί προσεύχομαι (Γ. Βιζυηνοῦ – Τ. Μωραϊτίνη)	118
— Στό Θεό (Α. Ἀργυροπούλου).....	119
— Στή Θεοτόκο.....	119
— Στόν Πρόδρομο.....	120
— Χριστούγεννα (Γκρούμπερ – Παπαδημητρίου)...	120
— Χριστέ μου.....	120
— Ὁ Χριστός καί τά παιδιά (Στ. Σπεράντα).....	121

Εἰκόνα ἐξωφύλλου

*Ἡ Παναγία γύρω στό 1500. Νάος Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).
Ἀπό τό Βιβλίο τοῦ Μανώλη Χατζιδάκη «Εἰκόνες τῆς Πάτμου» τῆς Ἐθνικῆς
Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος.*

Faint, illegible text or markings at the bottom of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

ΕΚΔΟΣΗ Γ' 1981 ΑΝΤΙΤΥΠΑ 170.000 - ΣΥΜΒΑΣΗ 3505/18-11-1980
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: "ΚΑΒΑΝΑΣ HELLAS" ΗΛΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

